

Yaz Dostum

2

Bursa-2020

Yaz Dostum 2

[Dizgi Tasarım](#)

Mümine KEÇECİ

Bu bültenin yayın hakları **İsmail Kadriye Solakoğulları Ortaokuluna** aittir. İzinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Yaz Dostum 2

Editör

Mümine KEÇECİ

Eser Seçimi

Erhan ÇAĞLAYAN - Erkan HUBUP

Mümine KEÇECİ - Yasemin ÖZER ÖZDEMİR

Gürkan GÖKBULAK- Semra ŞENER ÖZKAN

Serkan ÇETİN- Emel SÖNMEZ

Bursa-2020

YAZ DOSTUM

Yazmak bir sevda, yazmak iç sesin mısralara dökölüşü, yazmak yürekten gelen damlaların oluşturduğu bir musiki, yazmak tarihin eski sayfalarından günümüze uzanan bir anı yığını, yazmak söz uçar diyen eskilere artık uçmayacak değişimizin bir haykırışı. Umutlarımızı, hayallerimizi, sevdamızı, özlemimizi anlatan sözlerin yok olup gidişinden kurtaracağımız ve son bir çırpınıyla duygularımıza yeni bir hayat vermenin adıdır yazmak.

Biz de bu tutkunun derdine düştük. İsmail Kadriye Solakoğulları ailesi olarak küçük yüreklerden dökülen her bir sözün kıymetli olduğunu bildik, onların küçücük yüreklerinden gelen her damlanın çok değerli olduğunu yüreklerimizde hissettik. Ve onların hayallerini, tutkularını, özelemlerini, sevinçlerini toplayabilecekleri bir gönül kumbarası oluşturmak istedik. Minik yüreklerimizin tertemiz duygularına tercüman olmanın hazzını yaşadık.

Genç yazarlarım, şairlerim siz hep yazın, siz yüreklerinizdeki o tertemiz duyguları bir kar tanesi edasıyla işleyin. Hiçbir duygu, hiçbir söz yarım kalmasın. Yüreklerden yazıya dökülmeyen her özel sözün bir gün uçup gideceğini unutmadan ...

Son bir nefes, son bir haykırış, hadi bakalım “YAZ DOSTUM”

Yüksel ÇARBUĞA
Okul Müdürü

SÖZÜN ÖNÜ, SONUNUN BAŞLANGICIDIR

Yaz sevgili dost. Yazmak çoğalmaktır; düşlerini yeşertmektir umut umut; uçup gitmeye mahkum düşünce-lerini alıp avuçlarına, sözcüklerle resim yapmaktır renk renk. Sözlerin omuz omuza zamana karşı cesurca direnmesidir yazmak. Mısraların büyüğü tınısıyla gönül teline dokunabilmektir usulca.

Onlar aldılar mızrabı ellerine, gönül sazına dokundular sevgiyle. Köprüleri yıkanlara inat köprüler kurdular gönülden gönüle. Yazdılar; “Yaz dostum” nidasıyla çıkıp yollara,özgürleşen ruhlarının hafifliğiyle yazdılar. Sandığa kaldırılmış anılar nasıl unutuluyorsa; söylenememiş, yarım kalmış duygular nasıl yitiveriyorsa aniden; zihin sandığında sakladıkları tozlanıp kaybolmasın, unutulup gitmesin diye sandıktan gün yüzüne çıkarmak için yazdılar. Gönül imbiğinden süzülen her bir sözcüğü sadece kağıda değil, gönüllere de yazmak umuduyla yazdılar.

Şu an elinize aldığınız, her bir satırından emek damlayan kitabın sayfalarını çevirirken sadece okumakla kalmayacak, kalemlerinin gücünü yüreklerinin gücünden alan yavrularımızın hayal dünyalarına misafir olmanın keyfine varacaksınız. Haydi, her satırında sizi düşler so-kağında dolaştıracak nice güzellikleri kaçırmamak için hayatı sessize alın ve kendinizi yazmaya gönül vermiş yazar ve şairlerimizin dost kalemlerinden damlayan melodik notaların ahengine bırakın...

Türkçe Zümresi

İstiklal Marşı

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak.

Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilal!
Kahraman ırkıma bir gül! Ne bu şiddet, bu celal?
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helal...
Hakkıdır, hakk'a tapan, milletimin istiklal!

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım.
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.

Garbın afakını sarmışsa çelik zırhlı duvar,
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar,
'Medeniyet!!' dediğin tek dişi kalmış canavar?

Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma, sakın.
Siper et gövdeni, dursun bu hayasızca akın.
Doğacaktır sana va'dettiği günler hakk'ın...
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın.

Bastığın yerleri 'toprak!' diyerek geçme, tanı:
Düşün altında binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır, atanı:
Verme, dünyaları alsan da, bu cennet vatanı.

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?
Şuheda fişkırarak toprağı sıksan, şuheda!
Canı, cananı, bütün varımı alsın da hüda,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda.

Ruhumun senden, ilahi, şudur ancak emeli:
Değmesin mabedimin göğsüne namahrem eli.
Bu ezanlar-ki şahadetleri dinin temeli,
Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli.

O zaman vecd ile bin secde eder -varsa- taşım,
Her cerihamdı, ilahi, boşanıp kanlı yaşım,
Fişkırır ruh-i mücerred gibi yerden na'sım;
O zaman yükselerek arsa değer belki başım.

Dalgalar sen de şafaklar gibi ey şanlı hilal!
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helal.
Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlal:
Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet;
Hakkıdır, hakk'a tapan, milletimin istiklal!

Mehmet Akif ERSOY

İçindekiler

Benim Babam Aslan Babam	14
Gece	15
Canım Kardeşim	16
İlk Kuşum	18
Doğa	19
Yaz Gelince	20
Bir Dilek Hakkım Olsa	21
Bitmesin İsterdim	22
Kış Gelince	24
Çevre ve Doğa	25
Kış Sevgisi	26
Seni Yaramaz Matematik	27
Canım Annem	28
Türkiye'm	29
Umut	30
Öğretmenim	31
Adım Sonbahar	32
Gözlerim	34
Kuş Cennetim	35
Kurtuluş Destanı	36
En Değerli Hazine	38
Ağlama	39
Bir Dünya İstiyorum	40
Türkçemiz Kaçıyor	41
Sevgi	42
Son Mermi	43
Canım Ailem	44
Güzel Dönem	45
Sevgi	46
Mevsimler	47
Hoş ça kal	48
Sevgi	49
Pembe Bahar	50
Türk Askeri Sen Çok Yaşa	52
En Güzel Dil Türkçe	53
Kardeşim	54
Bir Hilal Uğruna	55
İnsanlar	56
Teknoloji	57
İsimsiz Türkü	58

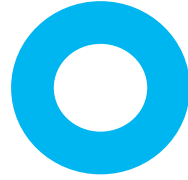
Şehit Vermek	59
Gözlerimi Kapadım	60
Cumalıkızık Köyü	61
Çocukların Dünyası.....	62
Kış Günü	63
Şehit.....	64
Yılbaşı Geldi	66
Sevgi.....	67
Çevre Dedektifi	70
Ormanımızı Vermeyiz	72
Doğayı Koruma Kulübü	74
Dağların Zarif Kızı	76
Kibirlenme	77
Çevremi Önemsiyorum	78
Minik Kardelen	80
Elif	81
Her Şey Zamanında Güzel	82
İki Çeşme	84
Avcı Şeker	86
Sultan Papağanı ve Cennet Papağanı	90
Günlük.....	92
Hayvan Sevgisi	95
Bilmiyordum	96
Boncuk'un Başından Geçenler	98
Ormanda Kargaşa	100
Konuşan Tohum	103
Yaralı Kuş.....	104
Umut	105
Paylaşmak	106
Cahil Adam Ağaç Kesiyor	107
Ormanda	108
Çölde Yaşamak	111
Pabucum Damda	112
Sınıfımıza Özel Tören	113
Tilki ve Kurt	114
Bir Dilim Mutluluk	116
Kalın Kitap.....	117
Kapı Kapı Gezen Bitkiler	118
Bir Köpeğin Başından Geçenler	120
Zaman Yolcusu	122
Bay Pati	125
Mehmetçik'in Merhameti	126

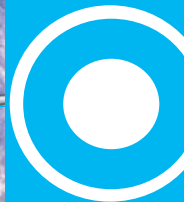
Can'ın Yaptıkları	128
Mutluluk Köyü'nün Uyanışı	130
Yazar İmi	132
Sağlıklı Beslenme	133
Kütüphane.....	134
Eğlenceli Bir Akvaryum Günü	136
Koala ile Panda	138
Deniz Anası Ve Temizlikçi Balık	139
Dedektiflikte Üstüme Yok	140
Flamingo ve Leylek.....	142
Benimle Oynama İnternet	143
Büyük Macera.....	144
Kahraman Koyun.....	146
Yerden Gelen Ses	148
Sınıf Gezisi.....	150
Beş Kafadar Kamp Çadırında	152
Beş Kafadar 2	154
İstanbul Gezimiz	155
Kütüphane Günümüz.....	156
Canım Kardeşim	157
Ciciş ve Mimiş	158
Birlik ve Beraberlik	160
Hatalı Türkçe.....	161
İpek ile Kübra 'nın Öyküsü	162
Yağmur Köprüsü	164
Doğada Zaman Yoculuğu	170
Memo.....	173
Macera	174
Kirliliğe Son	176
En İyi Dostum Kitap	179
Bir Gb Bir Ömre Bedel.....	180
Ormanın Küçük Koruyucuları.....	181
Okul Çıkışı Ufak Bir Macera	183
İnsan Ne ile Yaşar.....	186
Sessizliğin Mevsimi	187
Anka Kuşu	188
Benim Ağzımdan	190
Yazar Selim	192
Ben Daha Çocuğum.....	201
En Tehlikeli Bağımlılık	202
İki Garip Youtuber.....	204
Köy Gezisi.....	208

Arayış.....	212
Mutluluğun Sırrı	216
Hatice'miz.....	217
Teknoloji Bizi Ele Geçiriyor!	220
Park Macerası	222
İnsanlardan Kaçış	228
At Çiftliği	230
Bisiklet Kullanımı.....	231
Dostluk.....	232
Zaman.....	234
Derya'nın Gitar Sevdası	236
Ölümsüz Kahraman	239
Redlum ile İlk Temas	240
Yağmurla Gelen Hüzün.....	248
Ne Güzeldir Eline Kalem Almak.....	251
Gizem Dağı'nın Gizemi	252
İzmir Gezisi.....	254
Sonbahara Anlam Yükleme	257
Sonuncu Ders	258
Yüzleşmek	262
Ah O Kuş	264
Düşünmek Nedir?	269
Azap	270
Okuldaki Hırsızlık	274
Ebedi Dostluk.....	278
Eskişehir Gezisi	280
Annelerimiz	283
Anılarım	284
Soğuk Bir Hava ve Sıcak Bir Yuva	286
Öteki Hayatlar	288
Gizli Görev	290
Yolunu Severek Yürüyeceksin.....	293
Bir Zamanlar Fıstık.....	294
Ayırım	298
Hayvan Dostlarımız	299
Kendi Hikâyemin Başrolündeyim.....	300
Güven	301
Fotograf Albümü.....	302

Hayallerini
Umutlarını
Kederlerini
Aydınlık Düşlerini
Yazdılar...

Ahmet Efe Karaarslan 7/C

Benim Babam Aslan Babam

Bizim için hep yorulan
Benim babam, aslan babam
Sevgisiyle örnek olan
Kalbi sevgi dolu adam
Benim babam, aslan babam

Akşam eve yorgun gelen
Bizi görünce yorgunluğu biten
Sevgisinden gurur duyduğum
Yufka yürekli koca adam
Benim babam aslan babam

Oğlum deyince gözüm parlar
Onun sevgisi içime huzur katar
Mutluyken üzgünken yanımda olan
Sevgi dolu güzel adam
Benim babam aslan babam

Bana doğruyu öğreten
Bu adam benim babam
Benim için gözünü kırpmadan
Canını siper eden cesur adam
Benim babam aslan babam

Hilal Beyza Penbegöl 8/B

Gece

Gece, yine mi sen
Hani şu tüm mutluluğumu emip içine çeken
Tüm sevincimi alıp götüren gece
Sen mi geldin yine
Gelme, istemem
Her gün o kasvetinle gündüzü alt ediyorsun
Yapma diyorum
Yapıyorsun
Yine tüm hatalarımı yüzüme vurup
Gündüzün ardına saklanıyorsun

Ah gece yine mi sen
Gelme, istemem

Ceylin Arpacı 7/C

Canım Kardeşim

Canım kardeşim
Bazen kırsan da beni
Ablayım ne diyebilirim
Seni çok sevdiğimi bilmeni isterim
Sana kardeşliği, saygı, sevgiyi
Öğretmek isterim

Canın acıyıp ağladığında
Acıkıp yemek aradığında
Parka gitmek için tutturduğunda
Hep yanında olduğumu bilmeni isterim

Hayatın zorluklarında
İnsanlar seni kışkırdığında
Mutlu mutsuz her zamanında
Kardeşliği göstermek isterim

Bağır bana sorun değil
Mutsuysan gerisi önemli değil
Senin kalbin kirli değil
Mutsuzluk sana göre değil
Seni mutlu görmek isterim

Seni korudum bütün kalbimle
Sana güven verdim işte sevgimle
Ablalık yaptım, sıra sende
Kardeşliğini göster isterim

Alanur Bili 8/B

İlk Kuşum

Bembeyaz tüyleri adeta bir pamuk gibi
Simsiyah gözleri kömür gibi
Sımsıcak kalbi en yakın arkadaş gibi
Huzur verici bir de sese sahipti
İlk kuşum

Hiçbir kuşa benzemezdi
Sanki bana özeldi
O kadar güzeldi ki
Yalnız bana aitti
İlk kuşum

Doğa

Doğa bizim hayatımız
Ağaçlar oksijenimiz
Çiçekler güzelliğimiz
Doğa bizim her şeyimiz

Bazıları korkar
Doğadaki hayattan
Bitkilerden otlardan
Bazıları sever korur
Ağaçları, çiçekleri

Doğal yaşamı öldürdüler
Bazı kimseler
Hiç anlamam onları
Bir insan neden öldürür ki doğayı
Bilsinler ki bu insanlar
Ölen doğa değildir yalnızca
Onlar kendilerini de öldürürler
Ağaçlar ölürse
Nefesimiz gider, hayat biter

Ahmet Efe Karaarslan 7/C

Yaz Gelince

Çiçekler açar, arılar bal yapar
İçeriye mis gibi bir hava dolar
Parklara doluşur bütün çocuklar
Mangallar yakılır dört bir yanda

Çocuklar koşar parkalara
Parklar kucak açar tüm çocuklara
Sevinç çığlıkları duyulur her yanda
Yaz yağmuru geliyor birazdan

Çocuklar kayar kaydıraktan
Akşam ezanı okunuyor her taraftan
Anneler çağıracak birazdan
Koş, eve git arkadaşım, annen kızmadan

Canınız sıkılmaz tüm yaz boyunca
Denize git sen, artık parka doyunca
Hangisine gidersen git yaz boyunca
Eğlenmeyi unutma akradaşım

Ecrin Kıyatsıl 7/C

Bir Dilek Hakkım Olsa

Bir dilek hakkım olsa
Yıldızların elini tutmak isterdim
Bulutlarla konuşmak
Ayın gövdesinde uyumak
Gökyüzünde uçmak isterdim

Huzurun
Tanımını okumak isterdim
Fazla sakindir umarım
Biraz da şakacıdır sanırım
Belki de çok yakındadır

Sevginin formülünü bulmak isterdim
Gerçek sevginin
Üzmemek, üzülmek isterdim
İnsanların hepsini sevmek isterdim

Ertuğrul Ekiciler 8/C

Bitmesin İsterdim

Günler hiç bitmesin isterdim küçükken
Gitmesin güneş gökyüzünden
Sevincimi yitirmeden
Hayalini kurardım büyümenin
Bıkmadan usanmadan

Annem uyu derdi bana
Kontrol edemezdim kendimi
O ihtişamlı aya
Bakmadan duramazdım
Söylenirdim öylesine
Bıkmadan usanmadan

Yarınımı görmek isterdim
Kimim, kim olacağım öğrenmek isterdim
Bir gün anlarım belki de
Geleceğimi görmeme gerek kalmadan

Yalnızlığın ezgisini dinlemek isterdim
Biraz geçmişten biraz da gelecekten
Bahsederdi
Yalnızlığı anlatırdı bana belki

Denizlerde dalga olmak isterdim
Kimse beni tutamazdı
Balıklarla dost olurдум
Berrak olurdu içim

En çok da ben bazen
Sessizliğin sesini bulmak isterdim
Biraz beyaz, biraz siyah
Bazen kırıcı, bazen samimi
Sanırım sessizlik sessiz değil

Eren Direktör 6/D

Kış Geline

Kış gelince kar yağar
Çocuklar dışarıda oynarlar
Kestane, mandalina, karnabahar
Hepsi bu mevsimde çıkar

Evlerde sobalar yanar
Büyükler masallar anlatırlar
Eğlenceli geçer zamanlar
Kış mevsimi iyi ki de var

Zeynep elik 7/C

evre ve Doğa

Doğayı temiz tut
Ormanları koru
Ağaçları kesme
Yaşatalım doğayı
Işık olsun geleceğe

Koruyalım doğayı
Ormanları, ağaçları
Rahat değil iimiz
Uçsuz bucaksız bu evrende
Merak ettiğimiz tek neden
Ağaçların neden kesildiği
Durduralım bu katliamı
Kesmeyelim ağaçları koruyalım doğayı
Sevgimizi verelim
Çevreye, doğaya
Yaşayamayız biz
Ağasız bir dünyada
İzin vermeyelim hiçbir zaman
Çevrenin kirlenmesine
öp kutuları ss olsun diye
Yapılmamış herhalde

Mustafa Can Koyunlu 7/C

Kış Sevgisi

Kış geldi, hoş geldi
Evlerimize sıcaklık verdi
İnsanların samimi sohbetiyle
Odun sobaları tütüverdi

Kestaneler pişiverdi
Fincanlarda salebin kokusu geldi
Yuvalar şenlendi
Ağzımızın tadı geldi

Gökyüzü karla kaplandı
Lapa lapa karlar yağdı
Çocuklar neşe doldu
Kardan adam yapması
Aman ne güzel oldu

İnsanlar hastalandı
İhlamur, adaçayı, zencefil
Etkisini gösterdi
Bitkiler şifa oldu

Şükriye Naz Özince 6/D

Seni Yaramaz Matematik

Ne yaptın matematik sen bize
Beynimiz yandı
Rahat bırak bizi matematik
Çarpma, bölme, çıkarma...

Daha vardı da saymadım
Seni zorlamak istemedim
Anca bulduk sonuçları
Ah yaramaz matematik

Nedir senin derdin bizimle
Rahat bırak bizi artık
İnternette dolaşalım
Seni yaramaz matematik

Esmâ Kaya 7/C

Canım Annem

Anneciğim sen benim kalbimsin, kanımsın
Sen ağlarsan ben de ağlarım
Sen mutlu olursan ben de mutluluktan uçarım
Canım annem, sen benim biricik annemsin

Sen hasta olursan ben yataklara düşerim
Sen iyi olursan ben de iyi olurum
Sen olmazsan ben ne yaparım
Canım annem, sen benim biricik annemsin

Anneciğim sen beni yedirdin, içirdin
Okşadın, öptün, sevgiyle büyüttün
Nasıl öderim hakkını
Canım annem, sen benim biricik annemsin

Anneciğim sen benim en önemli parçamsın
Sana bir değil bin şiir yazsam, anlatamam sevgimi
Canım annem, sen benim biricik annemsin

Eren Direktör 6/D

Türkiye'm

Ne güzel ÷lkemiz
Havası var tertemiz
Yemekleri çok leziz
Her şeyini severiz

İstanbul'u, Bursa'sı
Tarih dolu her yanı
Göklerde al bayrağı
Şehit kanı toprağı

Şükriye Naz Özince 6/D

Umut

Umudun olsun

Yaşamın olsun

Hayata umutla bak

Mücadele et azimle

Sakın pes etme

Güçlü ol, ezilme ve ezme

Dik dur, boynunu bükme

Hayata umutla bak

Mücadele et azimle

Sakın pes etme

Esma Kaya 7/C

Öğretmenim

Anasınıfında anne gibi yemek yedirir
Baba gibi kitap okurdun
İlkokulda anne gibi saçlarımızı tarar
Baba gibi öğüt verirdin

Derslerde yardımcı olur
Baba gibi yanlışlarımızı düzeltirdin
Anne gibi mutluluğumuza mutluluk katardın

Anne gibi hüznümüzü azaltırdın
Baba gibi müjdeli haber verirdin
Öğretmenim bize hep
Herkesi gülümseyin derdin

Öğretmenlerin tek isteği
Bizim geleceğimizdi
Hiç düşünmezdik biz
Nedir bu gelecek derdi

Hiç sormazdık kendimize
Bu bilgileri nereden öğrendik
Sanmayın kitaplardan, sanmayın defterlerden
Emin olun öğretmenlerden öğrendik

Efe Yıldırım 7/C

Adım Sonbahar

İşte geldi sonbahar
Renk içinde ağaçlar
Sarı, yeşil, turuncu
Dallardaki yapraklar

İşte geldi sonbahar
Rüzgarlar ve yağmurlar
Düşmemek için yapraklar
Dallara sarılmışlar

İşte geldi sonbahar
Dökülüyor yapraklar
Ağaçlara uzanmış
Adeta ağlıyorlar

İşte geldi sonbahar
Her yerde bir ahenk var
Kuruyan yapraklardan
Çıkan çığlık sesi var

İşte geldi sonbahar
Esecek serin rüzgar
Fırtına olacak haykıracak
Bazen de gülümseyecek bize

İşte geldi sonbahar
Tüm ağaç ve dallar
Elbet yeşerecekler
Bir dahaki ilkbahar

İşte geldi sonbahar
Rüzgar oyun oynuyor
Bahçeler ve yollarda
Dönüp durur yapraklar

İşte geldi sonbahar
Üşüyorum artık ben
Güneş pek ısıtmıyor
Soğuk günler geliyor

İşte geldi sonbahar
Göç edecek tüm kuşlar
Sararacak her taraf
Çiçekler solacaklar

İrem Güneş 8/C

Gözlerim

Yüreğimin sessiz çılgınlığında duydum seni
Merak ettim
Aradım
Dikenli tellerden geçti sanki seni ararken kalbim
Damlayan kanlar senin adını yazmış
Okumaya cesaret edemedi gözlerim
Özlerim
Alıp başımı gitsem şimdi
Ne güzel olurdu
Terk etsem kendimi
Özlerim belki de kendimi
Özlerim belki de gölgemi
Şimdi toplasam bavulumu
İçine koysam umudumu
Çıksam yollara
Sonra baksam ardıma
Özlerim demir kapımı
Tahta penceremi
En çok da yağmurları
Gitsem diyorum
Daha gidemeden geri dönüyorum

Kuş Cennetim

Çeşit çeşit kuş vardır
Hepsi farklı, hepsi ayrı güzellikte
Rabbim ne güzel yaratmış
Çeşit çeşit özellikte

Kanaryası, bülbülü
Kulağa hoş gelen sesiyle
Kartal, şahin, atmaca
İzler seni her yerde

Ağaçkakan ve baykuş
Bunların hepsi bir kuş
Bir tanesi vardır ki
Renkleriyle büyüler herkesi
Bilir misiniz adını
Tavuskuşudur kendisi

Bıldırcındır adım benim
En güzel yumurtalar benim
Leylek bizim çatıda
Martılar deniz kenarında
Güvercinlerin taklacısı
Yuvalarını bozmak en acısı

Ömer Taylan Ocak 7/E

Kurtuluş Destanı

Askerler

Bağımsızlığını kazanmak için

Kurtuluşa ermek için

Savaştlar

Onlar cephelerin isimsiz kahramanlarıydı

Evlatları için canını veren

Onlar inançlarını kaybetmediler

Düşmana püskürtmek için

Yarına çıkamayacaklarını bile bile

Şehit oldular

Unutulmaz destanlar yazdılar

Bizleri tarihin tozlu sayfalarından kurtardılar

18 Mart'ta açıldı cennet kapıları

Çanakkale kurtuldu düşman elinden

Büyük bedeller ödendi

Asla vazgeçilmedi

Türk yendi işgalcileri

Bayrağını dalgalandıdı

Asla indirmemek üzere

Göklere taşıdı

Ansızın patlayan bombalar
Kulakları sağır eden bağırışlar
Her tarafta kan vardı
Bir de inanç vardı göklerde
Kefenlenmeyen askerler
Gömülemeyen ölüler
Korku vardı etrafta
Ama askerler korkusuzdu
Biliyorlardı öleceklerini
Ama ölmek vardı dönmek yoktu
Onların kalkanları çelik değildi
Dualardı, sevgiydi, vatan hasretiydi
Sonuç zaferdi, barıştı
Kurtuluş mücadelesi uzundu
Kazanıldığı uğraşla
Verilen onca canla

Naz Sezer 6/E

En Değerli Hazine

En değerli hazine
Hiç değer verir misin hayatta
Birine, bir şeye veya kendine
Arar mısın sen de yıllarca
Eksik bir şey için kalbinde
Arayıp dururuz merakla
O eksik olan hissi
Hayata lazım aslında
Sevginin ta kendisi
Daha değerlidir gümüşten, altından
En değerli hazinedir sevgi
Denizin dibinden veya en yüksek dağlardan
Her zaman özletebilir kendini
Yerden göğe kadar ara
Yolda unutma sevgi lafını
Kalbindeki çağlayanı kurutma
Bulursun elbet eksik parçayı

Ağlama

Ağlama sen bu dünya için
Sahte gülüşlere aldanma
Elin dağına sırtını yaslama
Ne söylenir ki yaman adama
Her dervişin sözüne kanma
El âlemin ağzından laf alma
Üzülsün bak sonra
Seyrek akan çeşmeyi kınama
Acizlik yakışır mı sana
Faziletli ol, geldiğin yeri unutma
Dalgalı denize olta atma
Çürük bağla ip bağlama
Seni hor göreni dikkate alma
Hor görüleni taşlama
Boşuna hayal kurma
Başkasının yurduna kurulma
Üzüleceğin işe umutlanma
Bırak gitsin, peşinden koşma
Hemen yola koyulma
Ardında bıraktıklarını unutma
Dünya gelip geçici
Aman sen bu oyuna kanma

Göktuğ Gökçay 7/C

Bir Dünya İstiyorum

İnsanların mutlu olduğu
Çocukların ağlamadığı
Doğanın zarar görmediği
Şiddetin olmadığı
Bir dünya istiyorum

Teknolojinin bizi tutsak almadığı
Eski muhabbetlerin olduğu
Sokakta oynayan çocukların
Kahkahalarının yükseldiği
Bir dünya istiyorum

Naz Sezer 6/E

Türkçemiz Kaçıyor

Türkçemiz kaçıyor, bu sefer ciddiym
Çağırınca gelmiyor, hep birlikte deneyelim
Sağa sola soralım, birlikte arayalım
Derdi neymiş, beraber öğrenelim
Dağ taş aşıp Türkçeyi arayalım
Derdi neyse bir deva bulalım

Kime sorsan aynı cevap, çünkü budur durumumuz
Türkçeye de sor, der "Beni doğru kullanmıyorsunuz
Tabii gelmem geri, Türkçeyi unuttunuz
En kötüsü bu değil, duymuyor ruhunuz"

Türkçemiz kaçıyor, bu durum çok ciddi
Teşekküre "tşk"deyince tabi gelmez geri
Geç değil Türkçeyi getirmek için geri
Düzgün kullanalım ki olsun eskisi gibi

Arda Alparslan 6/E

Sevgi

Sevgi olmasaydı
Her yerde savaş olurdu
Kimileri ailesini sever
Kimisi de kuşları
Sevgisizse biri eğer
Bir duygusuza eş değer
Sevgin yoksa tabii
Üstünde hep keder
Sevgi varsa eğer
Her yerde barış var
Tartışma ve sev herkesi
Aslında sevgi tüm her şeyin merkezi

Son Mermi

Bir darbeyle dağıldı her şey
Yüksek bir sesle kapandı gözler
Yüreklere saplanan acılar
İçin için ağladı gökyüzü
Gözlerini açtı zorlukla
Her yer darmadağın
Güçsüz bedenini çıkardı
Sürünerek yerin altından
Gözlerinde yaşlar, bedeninde yaralar
Yükreklerinde millet
Akıllarında ise savaş var
Mermi istedi arkadaşından
Kanlı ellerinde tüfek
Tek gözü kapalı, hedefte düşman
Son kez sıktı silahını
Son mermiydi düşmana isabet eden
Son bakıştı düşmana
Bir ağrı saplandı vücuduna
Gözleri yaşlarla ve gururla
Yavaşça kapandı sonsuzluğa

Toprak Nişancısoy 6/C

Canım Ailem

Var mı ki bundan daha iyi sevgi
Yarı yolda bırakmaz seni ailen
Sen de bırakma aileni
Ailen senin canındır, kanındır

Var mıdır annen kadar her işi iyi yapan
Gerekirse olur doktor, öğretmen
Gerekirse de temizlikçi, öğrenci
Annen senin canındır, kanındır

En yakın dostundur baban
Evin direğidir, bizleri korur
İçten sever, belli etmez
Baban senin canındır kanındır

Küçük kardeşe geldi sıra
En belalısı, en yaramazı
Ama eğlenirsin onunla, oyun oynarsın
Kardeşin senin canındır kanındır

Egemen Furkan Aynı 6/E

Güzel Dönem

Çocukluk en güzel dönem
Gül, oyna, eğlen
Takılma boş işlere
Çocukluğunun tadını yaşa sen de
Bak şimdi geriye
Eski oyunlar kaldı mı günümüze
Arkadaş, dost, çevre edin kendine
Tablet, telefon dursun köşede
İşin düşerse bak işte
Ye, iç, gez, dolaş
Sen de arkadaşlarınla oyna biraz

Asya Terzi 6/C

Sevgi

Sevgi nedir bilinmez

Sevgi bir anahtar gibidir

Açar imkansızın kapısını

İçimizdeki neşedir

Söndürmez duygusunu

Bazen unutulur

Bazen sevilir

Ama bilinir ki

Kalbimizde yeşerir

Hayatta son bir gün vardır

Belki o gün bu gündür

Bu yüzden hızlı ol

Anla sevgi nedir diye

Mevsimler

Bahar mutluluktur, sevinçtir
Çocuklar için bol neşedir
Yerlere gökkuşağı serilir adeta
Kuşlar cıvılda sabahlara kadar

Yaz çocukların mevsimidir
Gülüşmeler duyulur sokağın başından
Dondurmalar erir her saniye
Meyveler parılda güneş batıncaya kadar

Sonbaharda rüzgâr karşılar bizleri
Yağmur da gelir arkasından hiç geç kalmadan
Renkli yapraklar çıplak bırakır ağaçları
Bulutlar ve yağmurluklar arkadaşımız olurlar

Kış kar getirir, beraberinde sessizlik
Kardelenlerle mükafatlandırır toprağı
Zeytinden, havuçtan beyaz kardan adamlar
Bahar gelinceye kadar el sallarlara

Mevsimler kişiye göre sevdirebilir kendini
Kimi denizi, kumu sever kimi yağın karı izlemeyi
Kimi kuş cıvıltısını kimi yaprakların çıtırdamasını
Mutlu olmak için hayata bırak kendini

İrem Güneş 8/C

Hoş ça kal

Daha ağlayamadım sensizliğime
Sensizlik oturdu gözlerime
Yüreğim dilsiz, gözlerim fersiz
İçimde intiharlar
Bir bir kendini uçurumdan atıyor umutlar
Yangınım, hasretim
Gözlerimin buğusu
Sel vurdu gönlümün senli yerlerini
Gün doğmuyor
Her yer karanlık
En uzun gece
Boğazımda düğümlendi üç hece
Hoş ça kal

Ceren Sude Ee 6/E

Sevgi

Sevgi olmasaydı dünya nasıl olurdu?

Hiç düşündünüz m?

Ağaç, iek, karaböcek

Hiç sevgisiz olur muydu?

Sevgi baharda, yazda, kışta

Sevgi gecede, gündüzde

Sevgi denizde, karada, havada

İşte sevgi her yerde

Hilal Üstün 7/B

Pembe Bahar

Kiraz çiçekleri açar
Rüzgar eser bahar kokar
Ağaçlar kuşlar ile dolar
Hoş geldin pembe bahar

Meltem eser hafifçe
Otlar sanki bir halı gibi ince
Uçar rüzgârda polenler
Açar gökkuşağı sevinçle

Söğüt ağacının altında
Sıcak bir aşk hikâyesi
Ateş böcekleri ışığında
Düşer yaprak tanesi

Elveda kış
Eridi kar tanelerin
Buzların yasemin
Kardan adamın buhar oldu

Şimdi açar çiçekler
Renkli renkli kelebekler
Yaprakların arasında
Gezer minik böcekler

Yıldızlar parladıkça
Yapraklar kımıldadıkça
Kokulu çiçekler açtıkça
Özleyeceğim seni pembe bahar

Oğuzhan Akay 6/G

Türk Askeri Sen Çok Yaşa

İşte bir gün iki cephe arasında
Yaralı İngiliz komutan savaşın ortasında
Herkes korkarken Mehmetçik aldı sırtına
Ey Türk askeri sen çok yaşa

19 Mayıs Ata'm ayak bastı Samsun'a
Bir oldular giriştiler savaşa
Çarpıştılar indirmediler al bayrağı aşıya
Ey Türk askeri sen çok yaşa

Çoluk çocuk herkes gitti oraya
Savaştlar mermilerin arasında
Bir sürü kan aktı bu savaşta
Ey Türk askeri sen çok yaşa

Yüz yirmi minik askerdi onlar
Küçük elleri, koca yürekleri vardı
Vatan için birçoğu dondu kaldı
Ey Türk askeri sen çok yaşa

Türk askeri hep kahramanca öldü
Şehit Mehmetçikler toprakta birer güldü
Güllerin üzerine bol bol gözyaşları döküldü
Ey Türk askeri sen çok yaşa

Ceren Küçüktuna 6/G

En Güzel Dil Türkçe

Ağzımızdan dökülen kelimeler

Ne güzeldir, ne güzel

Ninnilerimiz, manilerimiz, tekerlemelerimiz

Ne güzeldir ne güzel

Rize'den İzmir'e, İstanbul'dan Kars'a

Ana dilimiz bizim Türkçedir

Kiminin türküsü kiminin öyküsü

Ana dilimiz bizim Türkçedir

Vatanı sevelim, koruyalım

Cennet vatanımız Türkiye'dir

Dilimizi korumayı da unutmayalım

Ana dilimiz bizim Türkçedir

Ece Karaca 7/C

Kardeşim

Her gün okuldan gelince
Sana sarılıp hasret gideririm
Mutlulukla sana kitap okur
Ödevine yardım ederim
Canın sıkılınca hemen beni ara
Beraber dert gideririz
Ödevi yapıp bolca eğleniriz
Pek elimden gelmez yemek yapmak ama
Gerekirse yemek kitabından bakar
Uğraşırım senin için

Bir Hilal Uğruna

Çanakkale'de mermiler havada uçuşur
Biz rahat yatalım diye
İki yüz elli bin şehit verdi canını
Biz mutlu olalım diye

Hayal kırıklığına uğratmamak gerekir
Tüm şehitler huzurla yatsın diye
Çok çalış, çok oku
Millete hayırlı evlat ol diye

Ne komutanlar ne askerler geçti
Bu millet gelişsin diye
Mehmetçik'e saygı, Mehmetçik'e sevgi
Onların kanı yerde kalmasın diye

Analar kan ağlar, çocuklar mutsuz bakar
Bu millet hızla büyüün diye
Top, tüfek, mermileri havada uçuşur
Savaşı kaybetmeyelim diye

Bu sözlerimi dikkate alasin
Gezip tozabilesin diye
Düşmanlara karşı dikkatli ol
Böyle bir destan tekrar yazılmasın diye

Zehra Ceren Altın 7/G

İnsanlar

Gülün insanlar, tebessümünüzle aydınlatın sokakları
Oynayın çocuklar, bu dünyadan kovun kederi
Bağırın insanlar, duyurun sevinci âlemlere
Koşun, zamanı yakalayın ellerinizle
Yazın, acımadan kirletin beyaz sayfaları
Söyleyin şarkınızı, duysun yegane âşıklar
Bir parça da susun, duyulsun tüm çığlıklar
Yeter ki yaşayın, tutun, bırakmayın hatıraları
Uçun, illa ki kanat takmaya gerek yok
Okuyun kitapları, anlamsız sayfalara gerek yok
Konuşun, ağza dile ihtiyaç yok
Gülmek için fazla vakit yok
Uyanın, devam ediyor hayatlarınız
Ağlayın, birikiyor göz yaşlarınız
Yıkılmayın, direnin her seferinde
Kırmayın yazık, acımasın kalpler
Ağlamasın ayrılık köşelerinde aileler
Solmasın o güzel tebessümler

Teknoloji

Teknoloji deyince gelmesin aklına
Sadece elektronik aletler
Bilgisayarlar, tabletler, telefonlar
Bunlar sadece üründür teknolojinin

Teknoloji bilimidir üretmenin anahtarı
Çıkan ürünler ise teknolojik aletler
Tükenmez kalem, diş teli, güneş paneli
Tüm elektronik ve mekanikler

En önemlisi kendi teknolojin
Bu teknolojiyle ürettiğin
İthalatın değil, ihracatın artsın
İhracatın artsın ki kazanasın

Üretmek, üretmek, üretmek
Üretirsen, gelişirsin
Dışa bağımlılığın azalır
Kendi teknolojinini geliştirirsin

İrem Abay 7/E

İsimsiz Türkü

Her gece dilime dolanan isimsiz türkü
Namin dolaşmış dünyayı, sarmışsın bir türkü
Yurdumun toprağı, ırmağıdır onun kürkü
Bazen bir notaya saklısın, hiçbir şeyin yok hükmü

Nasırlı ellerle başladı, engellenemez yükseliş
Artık dinmez haykırış, durmaz ilerleyiş
Bu milletin gönlü tok, boşuna bu serzeniş
Tüm dünya öğrendi, biz bölünmez milletiz

Türkümün içinde bir millet saklı
Bir lider çıkmış ki kalbi herkesten farklı
Düşmanın mermisi delemeyi kardeşlik bağı
Memleketin kucağında buldun bağımsızlığı

Türkünün son sözü nefes kesici bir mısra
Sakin korkma, kaçma, savaşmayı unutma
Geçmişini izlersen gideceğin her yolda
Yepyeni bir başlangıç çıkar karşına

Azra Güleç 7/B

Şehit Vermek

Hani özlem can yakar ya
Hani özleyince yüreğin sızlar ya
İşte o zaman anlarsın
Şehit vermek ne demekmiş

Sanki içinde kopan fırtınaların
Şimşekleri kalbine sıçramış gibi
Sanki kalbine hançer saplanmış gibi
Doruklarda hissedersin acıyı, özlemi

Belki bilmezsin Cumhuriyet'in önemini
O zaman dön bir bak geçmişe
Sonuna kadar anlarsın bu milletin çektiğini
Bu şehit sadece senin değil
Tüm Türkiye'nin şehidi

İrem Abay 7/E

Gözlerimi Kapadım

Gözlerimi kapadım yine bugün
Maviyi düşündüm
Gökyüzünü saran
Gözlerimde parlayan maviyi

Gözlerimi kapadım yine bugün
Sarıyı düşündüm
Saçlarında rüzgarla uçuşan
Seni sıcacık saran

Gözlerimi kapadım yine bugün
Kırmızıyı düşündüm
İçimde dolaşan
Gökyüzünde bayrakla dalgalanan

Gözlerimi kapadım yine bugün
Bir asker düşündüm
Tüfeği elinde
İmanı göğsünde koşan

Gözlerimi kapadım yine bugün
Bir ana düşündüm
Oğlunu savaşta kaybetmiş
Bir ana, yüreğine taş basıp savaşan

Kardem Ela Özer 5/D

Cumalıkızık Köyü

Bu köy Türkiye'ye örnek olmalı
Kalkındırıyor köyü “kadınları”
Her köşede bir kadın emeği
Etrafa yayılıyor çalışma hevesi

Bir çok filme ev sahibi olmuş
Gerçek değerini o an bulmuş
Bir zamanlar turistler ile dolmuş
Böylelikle tarihte farklı bir yeri olmuş

Tezgahlar açılmış her köşede
Misafirlerin gözü gözlemelerde
Tarihi evler olmuş işletme
Çare olmuş bu köydeki her derde

Cumalıkızık Bursa'nın incisi
İç turizmde köylerin birincisi
Yükseliyor kadınların gür sesi
Çok değerlidir emekleri

Yaren Darcanlı 5/G

Çocukların Dünyası

Bir dünyanın olsun
Aynı çocuklarıinki gibi
İçinde pamuk şekerden ağaçlar
Üzerinde dans eden bulutların olsun

Bir dünyanın olsun
Aynı çocuklarıinki gibi
Günün bir mor açsın, bir mavi
Bir de sarı

Bir dünyanın olsun
Aynı çocuklarıinki gibi
Tek boynuzlu atların
Ateş püskürten ejderhaların olsun

Bir dünyanın olsun
Aynı çocuklarıinki gibi
Doya doya oynayacağın
Hiç oturmayacağın

Zeynep Ela Özdemir 5/D

Kış Günü

Kış mevsimi geldi
Bembeyaz kar yağıyor
İnsanlar dışarıda kar topu oynuyor
Yerler karla kaplanıyor

Yeni bir yıl yaklaşıyor
Çam ağaçları gittikçe beyaza boyanıyor
Herkes birbirine hediyeler alıyor
Bir kış günü eğlenerek karşılıyor

Peki ya
Soğuk kış gecelerinde aç kalan, üşüyen
Diğer canlıları
Onları düşüneniz var mı

Bir tas su, bir tabak mama veren
Bir kış günün
Keyfini çıkarmanız var mı

Pelin Mutlu 7/F

Şehit

Kurtuluş destanı için
Çıktı cephelerden askerler
Bağımsızlığını kazanmak için
Savaştı düşmanla askerler
Kurtuluşa ermek için

Onlar cephelerin isimsiz kahramanlarıydı
Evlatları için canını veren
Onlar, inançlarını kaybetmediler
Düşmanı püskürtmek için
Yarına çıkamayacaklarını bile bile

Şehit oldular
Unutulmaz destanlar yazdılar
Bizleri tarihin tozlu sayfalarından kurtardılar
18 Mart'ta açıldı cennet kapıları
Çanakkale kurtuldu elden

Büyük bedeller ödendi
Asla vazgeçilmedi
Türk yendi işgalcileri
Bayrağını dalgalandı
Asla indirmemek üzere
Göklere taşıdı

Ansızın patlayan bombalar
Kulakları sağır eden bağışlar
Her tarafta kan vardı
Bir de inanç vardı göklerde
Kefenlenmeyen askerler
Gömülemeyen ölüler
Korku vardı etrafta
Ama askerler korkusuzdu
Biliyorlardı öleceklerini
Ama ölmek vardı dönmek yoktu
Onların kalkanları çelik değildi
Dualardı, sevgiydi, vatan hasreti
Sonuç zaferdi barıştı
Kurtuluş mücadelesi uzundu
Kazanıldı uğraşla
Verilen onca canla

Gizem Çohadar 5/D

Yılbaşı Geldi

Geceden gündüze heyecan sardı
Başımda tatlı bir telaş vardı
Heyecanla bekledim bütün yıl
İşte geldi yılbaşı

Yılbaşı deyince çocuklar
Aklımız yerinden oynar
Sevgi dolu yuvalar
İşte geldi yılbaşı

Bir başkadır ışıklar altında
Kar yağışını izlemesi
Kartopu oynamak eğlencesi
Çocuklar hep neşeli
İşte geldi yılbaşı

Ali Çelebi 6/E

Sevgi

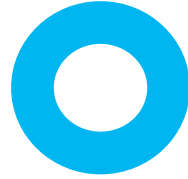
Sevgi sıcak bir evdir
Sevgi serin bir kardır
Sevgi ılık bir musluktan su içmektir
Sevgi her şeydir

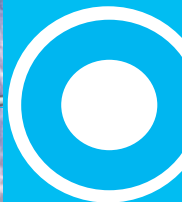
Sevgi iyi bir arkadaşır
Sevgi heyecanlı bir kıtaptır
Sevgi eğlenceli bir oyundur
Sevgi her şeydir
Sevgi güzel bir dostluktur
Sevgi paylaşmaktır,
Sevgi bir duygudur
Sevgi her şeydir

Sevgi mutsuzu mutlu etmektir
Sevgi bir yoksula yardım etmektir
Sevgi fedakârlıktır
Sevgi her şeydir

Hayallerini
Umutlarını
Kederlerini
Aydınlık Düşlerini
Yazdılar...

Ayşe Zeynep Ersoy 5/A

Çevre Dedektifi

Merhaba, benim adım Zeynep. Ben çevreye çok önem veren biriyim. Bazıları çevreye çöp atmanın yanlış olduğunu söylüyor ama beş dakika sonra aynı kişilerin yere çöp attıklarını görüyorum. Bir çocuk ailesinin yanında yere çöp atıyor, ailesi bunu gördüğü halde hiçbir şey demiyor.

Bir gün Samsun'a gidiyordum ve çok heyecanlıydım. Bindiğimiz otobüs çok temizdi, hiç böyle bir otobüs görmemiştim. Otobüs çok da kalabalıktı, sürekli bir şeyler yeniyor ve sular içiliyordu. Mola yerine gelmiştik, muavin amca otobüsten herkesin inmesini istedi, ben

de inmek için en sona kaldım. İnerken otobüsün haline inanamadım. Her yer çöp içindeydi. Yerler yiyecek kırıntıları ve ambalaj kâğıtları ile doluydu. Muavin amcanın haline acıdım. Benim üzüldüğümü görünce muavin amca ile biraz konuştuk. Çevrenin bu kadar kirlenmesinden o da çok şikâyetçiydi tabii ki.

Yolculuk bitip de eve gidince hemen bir broşür hazırlayıp üzerine bir slogan yazıp güzelce süsledim.

“Sevgili büyükler, sizler çocuklarınızın açlıktan, susuzluktan ve çevre kirliliğinden ölmesini ister misiniz? Hiç kimse istemez. Hem kendi hayatınızı hem de çocuklarınızın hayatını tehlikeye atmamak için çevreye çöp atmayın!”

Annemden para isteyip kırtasiyede çoğalttım. Her yere asmaya çalıştım. Görenler, “Bunu sen mi yaptın? Aferin sana, keşke herkes senin gibi duyarlı olsa!” diyordu. Ben bu işleri yaptığım sırada öğretmenim beni gördü ve yaptığının çok güzel bir iş olduğunu, bunları okul dergisinde yazacağını söyledi. Çok mutlu oldum.

Pazartesi günü okula gelince çok heyecanlıydım. Müdür Bey, beni yanına çağırdı ve şunları söyledi: “Bu işi yapmak aklına nereden geldi, bir kâğıda yaz ve bana getir.”

Yaptığım işleri yazdım, Müdür Bey de okul dergisinde ve internet sitesinde haber olarak yazılmasını istedi. Çevreye duyarlı bir insan olarak kendimle gurur duyuyordum.

Ümit Nazmi Sürmelioğlu 5/C

Ormanımızı Vermeyiz

Köyün ormanında bir değişiklik vardı sanki. Artık ormanda o güzelim çam kokusu yoktu. Bir gün arkadaşlarımla merakтан duramayıp ormana gitmeye karar verdik.

Ormandan çam kokusu geliyordu fakat ormanın derinliklerine indiğimizde çam kokusu azalmaya başladı. Biraz daha ilerlediğimizde yemyeşil orman yerine taşlı topraklı bir yere geldik. Bu duruma hepimiz çok şaşır-mıştık. Daha sonra biraz uzakta iki adam belirdi. Aralarında biraz konuştuktan sonra adamlardan biri gidip kamyonet getirdi. Adamlar bizim olduğumuz yere ba-

kinca hemen yanımızdaki kayanın arkasına saklandık. Adamlardan biri şöyle dedi:

- Define bulmak için biraz dinamite ihtiyacımız var.
- Dinamitlerle 10 metre derinliğinde bir çukur açarsak gerisi kolay.

Adamların kötü niyetli oldukları çok belliydi. Daha sonra kamyonetten biraz dinamit çıkardılar, dinamitleri yerleştirdiler. Biz kaçmaya başladık. Beş on saniye sonra "güm" diye bir ses duyduk. Yer sarsıldı. Anlaşılan dinamitler patlamıştı.

Köye döndüğümüzde yaşadıklarımızı dedeme anlattık. Dedem, ilgileneneğini söyledi ama unuttu. İki gün sonra tekrar ormana gittik. Adamlar yine oradaydı. Polis çağırmayı düşündük ama adamlar kaçabilirdi. Osman'ın telefonundan polis alarmı çaldık. Adamlar paniğe kapılıp kaçmaya başladılar. Meğer önceden köyde hırsızlık yaparken adamları görenler olmuş, zaten köylüler de onları arıyormuş. Adamları gören köylüler sokağa çıkıp onları kovaladı. Köylüler adamların yollarını kapattı. Adamların tek çıkışı vardı, o da polis karakoluydu. Polisler adamları yakaladı. Biz de hem ormanı korumuş hem de hırsızları yakalatmış olduk.

Bir süre sonra ormanın ağaçsız bölümüne fidan dikme kampanyası düzenlendi. Adamların bahsettiği hazine de tabii ki bizim için yemyeşil ormanlarımızdı. Artık ormanda çam kokusu var, köyde ise hırsızlık yok.

Doğayı Koruma Kulübü

Gümüştepe Mahallesi, Bursa'nın Nilüfer ilçesinde doğal güzellikleri kaybolmamış, nadir yerlerden biriydi. Bu mahallede yaşayan insanlar da günümüzde sadece kitaplarda okuduğumuz eski mahalle yaşayışını sürdüren insanlardandı.

Hikâyemin kahramanı Nihat, böyle bir mahallede yaşamaktaydı. Her sabah kuş sesleri ile uyanması, penceresinden baktığında çam ağaçlarından oluşan ormanın bir tablo gibi karşısında durması Nihat'ın kalbinde sonsuz sevinçler yaratıyordu.

Nihat bir sabah kuş sesleri yerine büyük bir gürültüyle uyandı. Merak ve öfke ile pencereye koştuğunda sokağın köşesindeki arsada bir inşaat başladığını gördü. Hızlıca aşağı inip buraya ne yapıldığını sordu. Çalışanlar, bir AVM yapılacağını söylediler. Bu inşaatın yapımında hiç çevreye dikkat edilmiyor, bütün çöpler doğaya atılıyordu. Nihat bu durum karşısında bir şeyler yapması gerektiğini düşündü. Mahalledeki arkadaşlarını toplayıp durumu anlattı. Hep birlikte bir Doğayı Koruma Kulübü kurmaya karar verdiler.

Mahalledeki durum gün geçtikçe kötüleşiyordu. Çünkü bir zamanlar dedelerinin ve babalarının oyun oynadıkları, şimdi ise çocukların oynadığı alanlar çevre kirliliğiyle yok olacaktı. Bu duruma müdahale edilmezse yıllar sonra bu alanlar sonraki nesillerin yaşayamayacağı, oyunlar oynayamayacakları yerler haline gelecekti.

Nihat, çok cesur ve özgüvenli bir çocuktur. Bu inşaatı durdurmak için elinden ne gelirse yapardı. Nihat arkadaşları ile beraber önce inşaat sahibinin yanına gidip bu inşaatın çevreye büyük zararlar vereceğini ve bu yüzden durdurulması gerektiğini söylediler. İnşaat sahibi kötü bir bakış atarak Nihat ve arkadaşlarına, "Çıkın, gidin odamdan!" dedi. Nihat bu durumu babasına söyledi. Babası Nihat'ın duyarlılığı karşısında çok etkilendi. Bu durumun Belediye Başkanlığına bildirilmesi gerektiğini sadece bu şekilde inşaatın durdurulabileceğini söyledi.

Hemen mahallenin muhtarı, Nihat, babası ve arkadaşları belediyeye gittiler, inşaatı şikâyet ettiler. Ertesi gün belediyeden bazı insanlar gelip inşaatı denetlediler ve geri gittiler.

Aradan günler geçmesine rağmen inşaat hâlâ devam ediyordu. Nihat ve arkadaşları başka bir yol bulmak gerektiğini düşündüler. İnşaatın ve mahallenin fotoğraflarını çekip durumu anlatan bir yazıyla gazeteye e-posta attılar. Ertesi gün gazeteden bir muhabir geldi. Nihat ve arkadaşlarından olayı iyice öğrendi. Birkaç gün sonra gazetede haber olarak çıktı bu olay. Doğayı Koruma Kulübü sesini duyurdu. Bu haberler karşısında belediye duyarsız kalamadı. Mahalleye gelip hemen inşaatı durdular.

Nihat ve arkadaşları büyük bir iş başarmışlardı. Herkes onları tebrik etti.

Dağların Zarif Kızı

Süt beyazı rengine, gövdesinin altındaki minik yaprakları kıpır kıpır eden bir kardelen vardı. Yaprakları bembeyaz, soğuk soğuk karlara bakıyordu bu karde-len. Rüzgârda nazlı nazlı sallanıyor, gülüyordu. Bembeyaz, narin yapraklarını sallarken tüm karlar yavaş yavaş eriyordu. Boynu eğikti, sanki üzgün gibiydi ama üzgün değildi. İnsanlara bakıp gülüyordu, arkadaşlarıyla konuşuyordu. Karların üzerine minik minik su damlaları düşerken o kadar mutluydu ki içi kıpır kıpır ediyordu.

Onu hissedebiliyordum sanki. Onu gördüğümde içime saf ve tatlı bir heyecan doldu. Kar kadar beyaz olan kardeleni çok sevmiştim. Keşke kardeleni eve götürebilseydim ama bunu asla yapamazdım çünkü onun da canı vardı. Gülümsemesini bozamazdım, onu koparıp hayatını bitiremezdim. Bizim gibi o da yaşıyordu sadece hareket edemiyordu. Aslında anlatıyordu düşüncelerini, her ne kadar konuşamasa da. Kalbindeki minik kıvılcım bunu anlatmasına yetiyordu.

İşte o gün, karların tamamen yok olduğu, kırlarda rengârenk çiçeklerin açtığı, çimenlerin ılık ilkbahar rüzgârı ile adeta dans ettiği, tabiatın mutlu olduğu o gün, üzgündüm çünkü kardelen çiçeği yavaş yavaş toprağa doğru çekiliyordu. Minik ayaklarından sürükleniyordu ama mutluydu, bahar çiçeklerinin arasında kaybolmuş; kuşların cıvıltısına, tavşanların oynamasına, çiçeklerin dansına veda ediyordu. Gelecek yıl görüşürüz kış mevsiminin zarif kızı kardelen!

Kibirlenme

Soğuk bir kış mevsiminde bir kardelen varmış. Hava-
ların soğuk olduğu, kışın son günleriymiş. Beyaz karlar
içerisinde yaşamaya çalışan kardelenler adeta, bura-
da yaşam var diyorlarmış. Yavaş yavaş toprağı ve karı
delerek çıkmaya başlamışlar.

Küçük kardelenden daha büyük olan kardelenler
büyümüş ve gelişmiş. Yanlarında çıkan küçük kardele-
ne kendi yapraklarının güzelliğinden ve büyüklüklerin-
den bahsediyorlarmış. Onun küçük ve çirkin olduğunu,
kendilerine benzemeyeceğini söyleyip onunla dalga
geçiyorlarmış. Küçük kardelen de onlar gibi gösterişli ve
güzel olmak istiyormuş.

Derken bir rüzgâr çıkmış, rüzgâr küçük kardelenin
üzüntüsünü görmüş, yavaş yavaş şiddetini artırıp fırtı-
naya dönüşmüş. Büyük, geniş yapraklı, gösterişli karde-
lenler fırtınaya dayanmakta zorlanıyormuş. Küçük kar-
delen ise küçük yaprağıyla ve küçük kökü ile toprağı
daha sıkı bir şekilde bağlanıp kendini daha iyi koruya-
biliyormuş.

Büyük Kardelenler fırtınaya daha fazla dayanama-
yıp bir bir yapraklarını kaybetmişler. Küçük kardelen
onlar için üzülürken bir yandan da sahip olduğu güzel-
liklerin farkına vararak hayatına devam etmiş.

Yağmur Kertik 5/C

Çevremi Önemsiyorum

Mart ayının üçüncü günüydü. Ben, Elif, Sude ve Işıl'la beraber güzel bir doğa yürüyüşüne çıkmıştık. Gittiğimiz yer harikaydı. Oradaki ağaçlar, çiçekler, çimenler çalılar çok güzeldi ama bazı yerlerde çok sayıda çöpler, pet şişeler, hatta piller vardı. Bunları görünce hepimiz çok şaşırmıştık. Hepimiz çevreyi koruyan, hayvanları önemseyen, çalışkan kızlardık. Ama oradaki çöpleri görünce çok üzüldük.

Işıl: Burası çok kötü bir yer olmuş, önceden hiç de böyle değildi.

Elif: Haklısın, burası çok kötü olmuş.

Sude: Derhal burayı toplamalıyız.

Ben: Haklısınız ama bugün hava çok karanlık oldu, bence yarın okul çıkışında buraya gelelim, hatta ellerimizde çöp poşetleri olsun ve piller için de ayrı bir poşet olsun, ne dersiniz?

Herkes sözlerimi onayladı, hepimiz okul çıkışında burada buluşup çöpleri toplayacaktık.

Sabah oldu, hepimiz okula gittik. Öğretmenimize olan, biteni anlattık. Öğretmenimiz, "Çocuklar bu harka bir şey, bence bunun için sizinle aynı duyarlılıkta onlarla birlikte çalışın." dedi.

Neredeyse tüm sınıf bizimle birlikte parka gidip çöp toplamaya gönüllü oldu. Hepimiz okul çıkışında o büyük parka gittik ve oradaki geri dönüştürülebilecek çöpleri ayrı bir yere, diğer çöpleri ayrı bir yere, özellikle pilleri de ayrı bir yere koyduk.

Uzun bir çalışmanın ardından çok yorulmuştuk, parkın yakınlarında bir dondurmacı vardı. Öğretmenimiz ödül olarak hepimize birer dondurma aldı. Dondurmalarımızı yerken etrafa bakıp eserimizle ve kendimizle gurur duyduk.

Minik Kardelen

Karla kaplı dağlarda, yaylalarda karı delerek çıkan bu çiçek ne kadar da güzeldir. Zor şartlarda yetişen, dirençli ve bir o kadar da narin olan kardelenin hikâyesini öğrenince ona hayran kalacaksınız.

Kardelen sadece karda çıkarmış. Bir gün kış gelmiş, kardelenlerin hepsi çıkmış. Ama bir tane yavru kardelen çıkamamış ama yine de pes etmemiş. Kendini biraz zorlayınca bu sefer yavaş yavaş çıkmaya başlamış. Ama bütün kardelenlerin boynu bükükmüş ve çıkamayan kardelen sormuş: “Neden boynunuz bükük?”

Büyük kardelen, “Biz karın altından çıkarken aşağı doğru bakarak çıkarız ama biraz zaman geçip çiçeğimiz açılınca dimdik ve sapasağlam olacağız.” demiş ve yavaş yavaş güneşi görünce açmaya başlamış.

İlk başta çıkmakta zorlanan kardelen, şimdi de açmakta zorlanıyormuş. Kendi kendine; ben başta pes etmedim, bu sefer de etmeyeceğim, demiş. Güneşi gördükçe yavaş yavaş açmaya başlamış.

İşte kardelen asla pes etmemeyi temsil ettiği için ona bu ismi veriyorlarmış. Kardelen, zorluklarla mücadeleyi, dirençli olmayı ve asla vazgeçmemeyi temsil eder.

Elif

Bir zamanlar küçük bir kasabada üç kardeşi ve babası ile yaşayan güzel mi güzel, Elif isimli bir kız yaşarmış. Elif beş yaşındayken annesi ölmüş. Babası da belediyede işçi olarak çalışıyormuş ve eve çok geç saatte geldiği için kardeşlerine Elif'in bakması gerekiyormuş. Üstelik diğer üç kardeşi de Elif'ten küçükmüş.

Bazen kardeşleri hastalandığında okula gidemiyor, kardeşlerine bakıyormuş. Ama sonra gece babası gelince ve kardeşleri uyuyunca ders çalışıyormuş. Elif o zorlu şartlarda bile çok başarılı bir öğrenciymiş. Ancak taa ki o güne kadar.

Normalde Elif eve geldiğinde babası işte oluyormuş ama o gün Elif eve geldiğinde babasını kapıda görmüş. Oturup konuşmuşlar ve babası Elif'e okulu bırakması gerektiğini söylemiş. Ama Elif buna karşı çıkmış, babası kararını değiştirmemiş. Ertesi gün babası işe gidince okula gitmiş. Durumu öğretmenine anlatmış. Öğretmeni bu duruma çok üzülmüş. Öğretmen babası ile görüştüktan sonra hayırsever birilerinin de yardımı ile babasını ikna edebilmişler. Bu duruma çok sevinen Elif, daha fazla çalışarak çok başarılı olmuş ve işte yıllar böyle geçip gitmiş.

Artık o, Elif değil Profesör Doktor Elif Güçlü olmuş. Elif de aslında aynı bir kardelen çiçeği gibi güzel ve narin ama bir o kadar da azimli ve çalışkanmış. Tıpkı bir kardelen gibi zorluklarla mücadele ederek toprağı ve karı aşp ve güneşin ışığına ulaşmış.

Her Şey Zamanında Güzel

Bir varmış, bir yokmuş Kardelen ve Nergis adında iki çiçek varmış. Kardelen kışın boynunu eğer, karları deller, çıkarmış, bu yüzden adı Kardelen'miş. Nergis ise ondan daha sonra, ilkbaharın başlarında açarmış. Bu iki arkadaş kısa bir süre birbirlerini görürlermiş. Kardelen yavaş yavaş solmaya başladığında Nergis açarmış, o arada tanışıp arkadaş olmuşlar. İkisi de bu duruma çok üzülüyormuş. Yavaş yavaş solmaya başladığı bir gün Kardelen şöyle demiş:

- Artık çok sıkıldım, seni daha fazla görmek istiyorum, seninle daha fazla vakit geçirmek istiyorum. Kışın açmaktansa bence ne yapalım, ne edelim yazın birlikte açalım.

- Bu fikrin çok iyi, çok güzel ama yazın nasıl açacağız? Biz kış ve ilkbahar çiçekleriyiz.

- Bundan sonraki kış ben açmayayım, sen de baharda açma, yazı bekleyelim, yazın açalım. Güneşe söyleriz, yaz gelince haber verir bize.

- Çok güzel bir fikir bu. Ben de tabii ki yazın açmak isterim, yaz mevsimini hep merak etmişimdir. Seninle daha fazla vakit geçirmek isterim. Fakat biz hep ilkbahar ve kışın açıyoruz ya yazın açınca başımıza bir şey gelir mi acaba?

- Merak etme arkadaşım, hiçbir şey olmaz.

- Hadi bakalım bir dahaki yaz görüşmek üzere.

Sonra Nergis ile Kardelen, "Biz birbirimizi çok az görebiliyoruz, yazın açmak istiyoruz. Bize yardım eder misin lütfen?" demişler güneşe. Güneş bu fikri kabul etmiş ve sonraki kış Kardelen'le Nergis açmamış. Sonunda beklenen yaz mevsimi gelmiş, güneş Kardelen'le Nergis'e haber vermiş. Kardelen ile Nergis ilk defa yaz günü açıyormuş, çok mutluymuşlar. Fakat zamanla yaprakları kurumaya, çiçekleri solmaya başlamış. Bu duruma üzülen Nergis,

- Yazın açmak nasıl da güzelmış, hava sıcacık ama benim sanki biraz yapraklarım kurudu, biraz susuzluk çekiyorum.

- Evet, yazın açmak, seninle vakit geçirmek çok güzel ama evet, benim de yapraklarım kuruyor, sanki daha fazla neme ihtiyacım var. Bir de bu sıcak beni çok terletiyor, çok yıpratıyor.

- Bence hep kışın açtık, şimdi de ilk defa yazın açtığımız için böyle oldu.

- Evet, Kardelen haklısın, bu yüzden yapraklarımız kuruyor, susuzluk çekiyoruz.

- Hayatın düzenini bozmamalıyız, biz kışın ve ilkbaharda açan yani serin zamanlarda açan çiçekleriz ama yazın açmaya çalıştık, bu bir hataydı.

- Evet, haklısın arkadaşım. Hayatta her şeyin bir düzeni var. Biz de ona ayak uydurmalıyız. En iyisi biz yine eski hayatımıza dönelim.

Güneş Deniz Kanat 6/D

İki Çeşme

Bir zamanlar uzak diyarların birinde bir köy varmış. Bu köyde bir anne, kız yaşarmış. Hayatları oldukça normalmiş. Annesi yemekleri yaparken kızı çeşmeden su taşırmış.

Köydeki çeşmelerden biri gümüş, biri altındanmış. Bütün köy sadece altın çeşmeden su alırmış, gümüş çeşmeden su içmekten herkes çok korkarmış. Altın çeşme, kızın evine uzak olmasına rağmen kız da altın çeşmeden su taşırmış.

Günlerden bir gün kız, altın çeşmeye gitmeye üşenmiş ve gümüş çeşmeden su doldurup evine gelmiş. Annesi,

- Kızım, çok susadım bir bardak su koyar mısın? demiş.

Kız da annesine suyu uzatmış, annesi tam suyu yudumlarken, kız şöyle demiş:

- Anne, bugün çok üşendim, gümüş çeşmeden su doldurdum.

Annesi suyu içer içmez yere yığılıvermiş.

Kız, hemen köyün şifacısına gitmiş ve olanları anlatmış. Şifacı,

- İlk önce gümüş çeşmenin kaynağına gitmelisin. Orada suyu bekleyen bir dev göreceksin. O sana ne yapacağını söyler.

Kız yola koyulmuş, az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş, en sonunda gümüş çeşmenin kaynağına ulaşmış. Suyun başındaki dev korkunçmuş. Ancak kız, tüm cesaretini toplayarak deve her şeyi anlatmış. Dev,

- Eğer, yedi dağ ötedeki, yedi dağ çiçeğini getirirsen gümüş suyun şifasına kavuşursun.

Bunu duyan kız hemen yola koyulmuş, derelerden sel gibi tepelerden yel gibi gitmiş. En sonunda çiçeği bulmuş. Hemen çiçeği almış ve deve vermek üzere aynı yola koyulmuş. Dev çiçeği almış ve suyun kaynağına üç kez batırılmış. O anda su daha da berraklaşmış. Kız, bir tas su alıp hemen annesinin yanına koşmuş ve annesine suyu içirmiş. Annesi bir iki gün içinde iyileşmiş, sağlığına kavuşmuş.

O günden sonra artık gümüş çeşme de şifalı ve berrak bir hale gelmiş. Bütün köy dilediği çeşmeden su doldurmuş.

Melis Karataş 5/D

Avcı Şeker

Selam, benim adım Şeker. Bir muhabbet kuşuyum. Albino Devleti'nde yaşıyorum. Tek istediğim bir avcı olmak. Ama annem ve babam avcı olmamı pek istemiyor, onlara ne zaman avcı olmak istediğimi söylesem, bana kızıyorlar.

Annem ve babam on yaşındalar ancak emekli (Muhabbet kuşları beş yaşlarına girince ihtiyar olurlar.) değiller. Çünkü çok güçlü olan Lutino Devleti'nin savaş açmasından korkuyorlar. Bu yüzden Albino Devleti'nde herkes savaştan ve ölümden korkar. Bizim çok az askerimiz var. Ailem dâhil herkesin savaşçı olmasının nedeni bu.

Bir sabah kahvaltıda annem ve babamla sohbet ediyordum. Babam lokumunu yedikten sonra bana, "Kızım, Lutino ordusu komutanının çocuğu kaybolmuş. Onu bulursan iki ülke arasında barış sağlanacak, biz de emekli olabileceğiz. Senin de avcı olmana izin vereceğiz. Bu işi senin başarabileceğini Lutino ordusunun komutanına ilettik. O da seni bekliyor." dedi. Sevinçten yüzüm bal peteğine dönmüştü.

Sonra babama ne zaman orada olacağımı ve kedi siyle nasıl görüşebileceğimi sordum. Saat sekizde orada olacaktım. Sabah oldu ve ben ok ile yayımı alıp Lutino ordusunun olduğu yere uçtum.

Komutanın kulübesini gördüm, içeriye girdim. Komutan oradaydı, karşısındaki sandalyeye oturmamı istedi. Yanında bir zaptiye vardı, konuşuyorlardı. Komutan yanındakilerinin susmasını emrederek konuşmaya başladı: "Şeker Hanım, bir yaşındaki oğlumu kaybettim. Senden oğlumu bulmanı ve bana getirmeni istiyorum."

Birçok araştırma yaptım. Sonra oğlunu kaçıranların yerini öğrendim. Hemen harekete geçtim. Çocuğun bulunduğu yere ulaştıncaya kadar saklandım ve çocuğu kaçıranları izlemeye başladım. İşin tuhaf yanı şuydu ki hırsız cins bir kuştı! Az sonra biri geldi ve "Bay Çapkın, yemeğiniz hazır!" diye seslendi. Sonra Çapkın denilen kuş yemeğini yemeye gitti. Ben de bu fırsatı kaçırmadan komutanın oğlunu aramaya başladım. Çok geçmeden buldum. Birlikte oradan uzaklaşmak istedim ama bir sorun vardı. Çocuk uçamıyordu!

Çaresizdim, pençemle taşısam çocuğun canı acırdı, sırtımda taşısam çocuk çok ağırdı. Bir anda Çapkın çıkageldi. Beni görünce, "Yakalayın!" diye bağırdı. Çapkın, benim kız olduğumu anlayınca yaptığından çok utandı. Askerlerine, "Durun!" dedi ve bana yardımcı oldu. Çocuğu bana teslim etti ve pişman olduğunu söyledi. O günden sonra Çapkın'la dost oldum.

Komutanın kulübesine gittim, komutana çocuğu verdim. Çok mutluydum ama aklımda bir soru vardı. Komutan, çocuğunu nasıl ya da neden kaybetmişti? Kara kara düşünmeye başladım ve komutana sordum. Komutanın cevabı şuydu: "Askerlik yaptırmak için her yaz mevsiminde Çocuk Getirme Günü olur. Bu özel günde çocuğunu getirmeyene ceza verilir. Ben de çocuğumu götürdüm fakat Çapkın çocuğumu kaçırdı." Aklıma bir fikir geldi. Komutana, "Bugünü devlet yetkililerinden iptal etmelerini isteyin!" dedikten sonra da uçup gittim.

Aradan yıllar geçti, çok şey değişti. Benim bir çocuğum bir de dostum -Çapkın- oldu. Çapkın aslında iyi biriymiş. Bunu zaman içerisinde anladım. Bizim de bir yavrumuz oldu. Adını Limon koyduk.

Bir sabah uyanınca perdeyi açtım, yüzümde ışıklar patlıyordu. Çapkın'a, "Neler oluyor!" dedim. Çapkın, "Bizim hikâyemizi gazeteciler öğrenmiş, seninle görüşmek istiyorlar." dedi. Dışarıya çıktım fakat patlayan ışıklar etrafı görmemi engelliyordu, herkes bir şeyler soruyordu:

- Şeker Hanım, barışı nasıl sağladınız?

- Şeker Hanım, Çocuk Getirme Günü'nü nasıl ortadan kaldırdınız?

- Şeker Hanım, Çapkın ile nasıl dost oldunuz?

Bu karışıklıkta ne yapacağımı bilmiyordum, o sırada arkadan biri sürekli, "Afedersiniz, çekilebilir misiniz? Özür dilerim." diyerek bana ulaşmaya çalışıyordu. Birkaç dakika sonra bana ulaştı. Onu gözüm bir yerden ısıırıyordu. İyice yaklaşıncaya tanıdım. Bu kuş komutanın oğluydu! Küçük kuş büyümüş, gazeteci olmuştu:

- Şeker Hanım, barışı kendiniz için mi sağladınız, diye sordu. Biraz düşündükten sonra cevabımı verdim:

- Aslında barışı ailem için sağladım ama şimdi görüyorum ki herkesin buna ihtiyacı varmış. Önemli olan SAVAŞ DEĞİL BARIŞTIR!

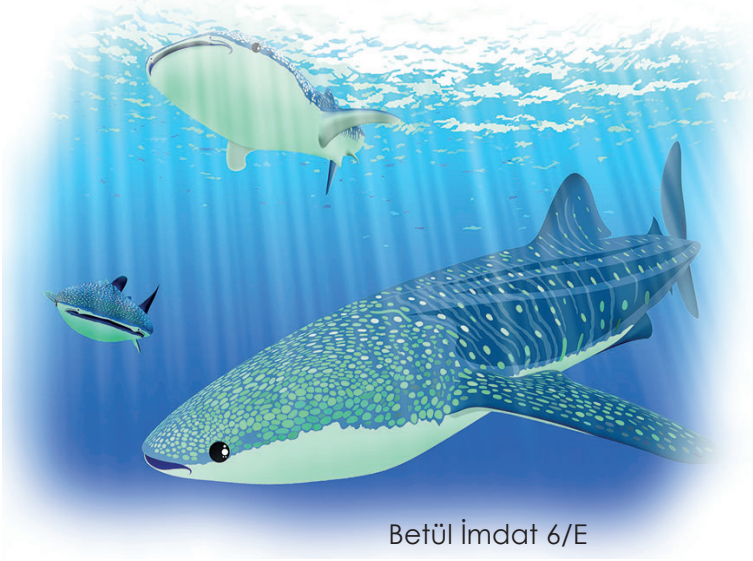
Miray Karataş 5/D

Sultan Papağanı ve Cennet Papağanı

En derin ormanlardan da derin, en büyük ormanlardan da büyük bir orman varmış. Burası en nadir kuş türlerinin bulunduğu çok güzel bir ormanmış. İnsanlar bu ormanı çok sever ve korurmuş. Bu ormanda sadece kuşlar yaşarmış. Kuş seven insanlar bu ormana gelip kuşları görürmüş. Sevilmeyen kuşlar da varmış. Bunlardan birinci sırada olanı ise sultan papağanları imiş. Korktukları zamanlarda kafalarında havaya dikilen uzun tüyleri yüzünden korkutucu görünürlermiş. İnsanlar da bundan dolayı sultan papağanlarını sevmezmiş. İnsanlar bu ormana parayla girdikleri için sultan papağanını görünce geldiklerine pişman olup bir daha da ormana adım atmazlarmış. Ormanın sahipleri bu durumdan çok rahatsız olmuşlar ve sultan papağanlarını satmaya karar vermişler. En sonunda sultan papağanlarının tamamını büyük bir evcil hayvan dükkânına satmışlar. İnsanların çoğu dükkâna girdiklerinde sultan papağanlarına bakmadan direk cennet papağanlarının kafesine yöneliyormuş. Sultan papağanları buna artık dayanamayıp üzüntülerinden ölmeye başlamışlar ve bundan sadece yumurtadan çıkmalı henüz otuz gün olan yavru sultan papağanı kurtulmuş. O gün iyi yürekli bir kadın bu sultan papağanını satın almış. Sahibinin evine gelince sultan papağanı mutlulukla ötmeye başlamış. Sahibi kafesin kapağını açıp sultan papağanını dışarı çıkarmış. Sultan papağanı, sahibinin havalandır-

mak amacıyla açtığı pencereyi fırsat bilip uçmuş ve evden uzaklaşmış. Sultan papağanı evcil hayvan dükkânında olanları hatırlayınca kafesine geri dönmüş. Kafesin üstüne konup sahibini beklemiş. Kapıdan içeri giren sahibinin elinde kendisiyle yaşıt bir cennet papağanı varmış. Sahibi birden şöyle söylemiş: “Çiko, sen kaçmamış mıydın?” Sahibi sultan papağanına “Çiko” ismini vermiş. İsmi seven sultan papağanı odanın etrafında daireler çizerek uçmuş. Cennet papağanı da ona katılmış. Cennet papağanının ismi ise Bingo imiş. Her geçen gün Çiko, Bingo'dan bir hareket öğrenmiş. Günler geçtikçe Çiko ağızda parayla bakkala gidip ekmek almaya başlamış. Yerde bulunan çöpleri çöp kutusuna atıyor, para düşürenlerin parasını onlara geri veriyormuş. Bu durum gazetecilerin ve haber kanallarının dikkatini çekmiş. Bingo ve Çiko çok geçmeden ünlü olmuş. Haber kanallarında ilk haber onlarmış. Gazetelerde ise birinci sayfa onlarla ilgili haberlere aitmiş. Çiko gazeteyi okuyunca çok şaşırmış. Kendisinin alındığı evcil hayvan dükkânında neredeyse bir ada nüfusu kadar kuyruk oluşmuş. Kendisinin geldiği orman ise dünyaca ünlü olmuş. Çiko her şeyi Bingo'dan öğrendiği için utanmış. Asıl Bingo'nun zirvede olması gerekirmiş. Evinden dışarı çıkmış ve kendisini bekleyen muhabirlere şöyle demiş:

- Öğrendiğim her şeyi Bingo'ya borçluyum. Sonuçta biz kuşuz. Sizler ise insansınız. İnsanlara ya da başka herhangi bir canlıya ayrımcılık yapmamalıyız. İlk önce karşımızdakini tanımaya çalışmalıyız. Ön yargılı davranmamalıyız. Hem ne demişler? Önemli olan iç güzellik!

Betül İmdat 6/E

Günlük

Sevgili günlük, aradan yıllar geçtiğini biliyorum. Seni kitaplığımın tozlu raflarına koyduğum gün hâlâ dün gibi aklımda. Ah! Şu, biri okur korkusu yok mu? Seni bu yüzden oraya koydum. Belki sen yokken olanları anlatsam beni affedersin. Zaten anlatmazsam patlarım.

Tüm okul, üstünde su kaydırağı olan bir denizaltıya bindik, okyanusa açıldık. Denizaltının penceresinden balıkları, denizanalarını seyrediyordum. Sen şimdi bunun çok güzel olduğunu düşünürsün. Bekle, bir dinle, sonra karar ver.

Karşıma birden köpekbalığı çıkınca, o anki korkuyla yere düştüm. Bu arada köşede duran üç tane sınıf arkadaşım, uzaylı gibi uzun süre bana baktıktan sonra aynı anda, "Naber Betül" dediler. hâlâ köpekbalığı şoku yaşa-

dığım için, ben de onlara uzun bir süre uzaylı gibi baktım. Sonra ayağa kalktım ve "İyi, siz?" dedim. Onlar ise sadece bana baktılar.

Nedense denizaltının içi uzay mekiğine benziyordu. Dıştan küçük, içten büyük, dar koridorları vardı. Yani senin anlayacağın sevgili günlük, biraz ürkütücü bir yerdi. Sınıftan iki kişi daha geldi ve yine nedense hep beraber denizaltının üstündeki su kaydırağına gittik, dalış takımlarımızı giydik.

Denizaltı su yüzeyine çıkmıştı, su kaydırağından kayabiliydik. Fakat bir sorun vardı, ben köpekbalıklarından korkarım. Bu yüzden su kaydırağından kaymamaya karar verdim. Yukarıdan köpek balıklarını görebiliyordum. Okeanos (Kendileri Yunan mitolojisinde okyanus tanrısıdır.) gelse ki gelemez. "Su kaydırağından kay!" dese kayamazdım, ama iki kişi kaymayıp atlamıştı bile. Ben ise onları izliyordum. Sonra arkamdan hayatım boyunca nefret edeceğim kişi, yani eğer köpekbalıklarından kurtulup bir hayatım olursa nefret edebileceğim kişi, beni kaydıraktan itti. Çok, çok korkuyordum ve eğer korkuyla çalışan bir ampul olsa, o anki korkumla bir güneş kadar ışık saçardı. Çığlık çığlığa bağıryordum. Köpekbalıkları ile ilgili belgeselleri izlemişliğim vardı. Ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Cup! Bir baktım suyun içindeyim.

Suya dalanların denizaltının son teknoloji özel su geçirmez kapısından içeri geçtiğini gördüm. Sağıma ve soluma bakınca köpekbalıklarının yanıma geldiğini gördüm. Halay çekmek için değil beni yemek için ya-

nıma geldiklerini biliyordum.

Son teknoloji su geçirmez özel kapıya doğru yüzdüm ama kapı kilitlenmişti ve nefesimi daha fazla tutamayacaktım. Suyu birisi daha daldı. O köpekbalıklarına daha yakındı ve köpekbalıklarının dikkatini çekmişti bile. Ben ise “Oh, köpekbalığı bunu yiyene kadar ben de denizaltının üstündeki su kaydırağının yan tarafında bulunan kapıdan içeri girerim.” diye düşündüm. Yüze-ye çıktım, derin bir nefes aldım.

Çok büyük bir sorun vardı, denizaltı yavaş yavaş suya dalıyordu. Hemen kapıyı açmalıydım. Yüzdüm, yüzdüm, kapıyı zorladım ve açtım. Kapıyı kapadım, içeriye biraz su dolmuştu.

Şimdi daha önemli bir görevim vardı. Okyanusta köpekbalıklarına yem olacak çocuğu kurtarmalıydım. Onun üst kapıdan girmesi imkânsız olduğu için benimle gelemezdi çünkü o daha derine dalmıştı ve zamanımız yetmezdi. Tek şansı son teknoloji özel su geçirmez kapıydı. Kapıya doğru koştum. Kapıyı açtım ve çocuğa gelmesini işaret ettim. Şanslıydı ki köpekbalıklarından kaçarak kurtulabilmişti. Kapıyı kapattıktan sonra bana teşekkür etti. Ben ise koşarak su geçirmez güvenlik kameralarıyla ilgili bölüme gittim. Çünkü su kaydırağında kalan kişiler var mı ve boğuluyorlar mı diye merak ediyordum. Kimse boğulmuyordu.

İşte böyle sevgili günlük, bazı süper kahramanlar pe-lerin değil dalış takımı giyiyor olabilir.

Hayvan Sevgisi

Ayşe, hayvanları çok seviyordu. Evinde hem köpek hem de kaplumbağası vardı. İkisini de birbirinden çok seviyordu.

Bir gün soğuk bir havada Ayşe, okuldan eve dönerken bir anne kedi ve beş tane de yavrusunu gördü. İçi yanmıştı. Eve gider gitmez bunu annesine söyledi. Annesi de çok üzüldü. Belediyeyi aradı ama ulaşamadı. Ayşe kedileri eve getirmek istiyordu ama evlerinde köpek de vardı. Getirse köpeği kedilerle kavga edebilirdi ama almasa kediler dışarıda donacaktı. Aklına müthiş bir fikir geldi. Kedilere bir tahta kulübe yapıp içerisine yemek ve su koyacaktı. Bir sonraki gün eve dönerken kedileri göremedi. Çok üzüldü. Ama o yine de bir tahta kulübe yapıp oraya koyacaktı ve dediğini de yaptı. Bir hafta sonra o kulübeye baktığında yemeğin ve suyun azaldığını gördü. Buna çok sevindi. Eve gidince yemekleri ve suları yeniledi. Tekrar yerine götürdü. Ayşe her gün bu işleri yaptı.

Günlerden bir gün hava o kadar soğuktu ki okullar tatil edilmişti. Ayşe çok sevindi. Tam o an aklına kediler geldi. Hemen annesinden izin alıp telefonunu aldı. Hemen belediyeyi aradı. Yarım saat sonra belediye kedileri almaya geldi. Ayşe'ye bu duyarlılığından, bu güzel kulübeyi yapıp içine yemek ve su koyduğundan dolayı çok teşekkür ettiler. Ona "Hayvanları Koruma Derneği" rozeti verdiler. Ayşe artık Hayvanları Koruma Derneği üyesiydi. Dernekteki en küçük üye o olmasına rağmen hayvanlara karşı çok duyarlıydı.

Güneş Deniz Kanat 6/D

Bilmiyordum

Şirin bir evde tatlı bir karı koca vardı. Bu karı koca belli etmeseler de birbirlerini çok severlerdi. Hiç çocukları olmamıştı, bu yüzden hayatları sessiz ve sakindi. Kasabanın uzağındaki evlerine neredeyse kimse ziyarete gelmezdi.

Günlük işlerini bitirdikten sonra kadın örgüsünü alır, adam gazetesini alır, koltuklarına oturlardı. Günler, aylar, yıllar böyle geçti gitti. Artık daha yaşlı bir karı kocaydılar. Yine kış yaklaşıyordu. Kadın kocasına yeni bir kazak örmek istedi. Elindeki yünler yeterli değildi bu yüzden kasabaya indi.

Kasabada her zamankinden farklı bir hareket vardı. İnsanlar geçen haftaki olayı konuşuyordu. Kristal mağazasını soyan hırsız yakalanmıştı. Kadın olanları ilk kez duydu. Hâlbuki kocası okuduğu haberleri ona da anlatırdı. Bu kadar büyük bir olayı neden anlatmadığına şaşırdı.

Alışverişini yapıp komşularıyla bir çay içtikten sonra evine döndü. Kocası her zamanki gibi gazeteyi yüzüne kapamış okuyordu. Kadın merakla sordu:

- Geçen hafta olanlardan hiç söz etmedin bana. Yakalamışlar hırsız.

Adam kadının neden söz ettiğini anlamaya çalıştı. Kadın devam etti:

- Zavallı adamın dükkânında neyi varsa çalınmış, çalınmayanlar da kırılıp dökülmüş. Neyse ki fazla uzağa gidememiş.

Adam konuyu biraz anlamaya başladı. Fakat geçen haftaki gazetelerde hırsızlık olayına ait hiçbir fotoğraf hatırlayamadı. Görse bütün ayrıntılarıyla anlatması kolay olurdu.

Kadın kocasının cevap vermesini bekledi. Adamın verecek bir cevabı vardı ama bunu nasıl söyleyebilir-di? Yıllardır sadece resimli haberleri anlatırdı karısına. Çünkü okumayı bilmiyordu.

Beren Suyabatmaz 6/D

Boncuk'un Başından Geçenler

Bundan yaklaşık bir yıl önce sahibim İnci beni bir barınağa bırakmıştı. Çok üzül müştüm ama bırakmak zorundaydı, bunu biliyordum çünkü annesi çok hastalanmıştı. Annesinin hastalığı geçince beni buradan alacağına söz vermişti, altı ay beklemiştim ama gelmemişti.

Bu sürede bir sürü arkadaşım olmuştu. Günümün neredeyse hepsini en iyi arkadaşım Tüylü ile geçiriyordum, her gün yeni bir oyun uyduruyor, çok eğleniyorduk. Barınak hayatımın en eğlenceli zamanlarıydı, ta ki o güne kadar...

Bir sabah ailesiyle birlikte bir kız geldi, beni çok beğenmişti. Bir köpek sahiplenmek istediğini öğrendim. Beni alıp götüreceklerdi. En yakın arkadaşım Tüylü, gideceğim için çok üzgündü fakat yapabilecek hiçbir şey yoktu.

Beni sahiplenmelerinden bir hafta kadar sonra kız benimle hiç ilgilenmedi, sadece yemek ve suyumı koyuyordu. Tüylü ile eğlendiğim günleri çok özlemeye başlamıştım. Üç ay kadar sonra beni sokağa attılar. Sokakta nasıl hayatta kalacağımı düşünerek yürüyordum. Sonra karşımda birdenbire Tüylü'yü gördüm, çok heyecanlanmıştım. Birbirimize doğru koşmaya başladık. Tüylü, beni bulmak için barınaktan kaçmış. Birbirimizi bulduk ve o günün akşamında barınağa döndük.

Aradan yaklaşık iki hafta geçmişti, barınağın kapısında İnci'yi gördüm, beni arıyordu, ona doğru koşmaya başladım, sonunda beni görmüştü. İnci beni alıp eve götürecekti ama Tüylü'yü ortada bırakamazdım. Benim Tüylü'den ayrılmak istemediğimi sonunda İnci de fark etti ve ikimizi de sahiplenmek için babasından izin istedi. Babası kabul etti.

Şu an evimdeyim ve çok mutluyum. İnci, Tüylü ve bana çok iyi bakıyor, o çok iyi bir insan.

Güneş Deniz Kanat 6/D

Ormanda Kargaşa

Bir zamanlar ormanda yaşayan bir kokarca varmış. Kokarca ormanda gezmeye bayılmış, hem karnını doyurur hem de dostlarıyla sohbet edermiş. Yine böyle bir gününü neşeyle geçirirken ağacın üzerinde sarı gözleriyle, ihtişamlı duruşuyla Bilge Baykuş'u görmüş. Bilge Baykuş'un ciddi halini gören kokarca sormuş:

-Hayrola baykuş kardeş, ne bu yüzünün hali, ne oldu?

-Ne olacak? Felaket kopacak, sonumuz gelecek!

-Sen Bilge Baykuş'sun, ne dediğini biliyor olmalısın.

-Evet, ne dediğimi biliyorum. Sen de dediğimi dikkate alsan iyi olur!

Bilge Baykuş'un dediğini dikkate alan kokarca doğru yuvasına gidip eşyalarını toplamış, felaketin uğramayacağı bir orman aramaya karar vermiş.

Yolda giderken toprağın altında küçük, pembe bir burun görmüş. Hemen durmuş, bu sevgili arkadaşı köstebekmiş. Köstebek:

-Hayrola kokarca, tatile mi?

-Ne tatili köstebek kardeş, felaketten kaçıyorum. Bilge Baykuş söyledi.

-Bilge Baykuş söylediyse eminim doğrudur. Dikkate alsam iyi olur. Burada durup felaketin gelmesini bekleyecek değilim. Bekle, ben de geliyorum. Böylece kokarca ve köstebek hızla yola koyulmuşlar.

Ormandaki büyük göletin yanına vardıklarında arkadaşları fillle karşılaşmışlar. Her zamanki gibi neşe içinde suyla oynuyormuş. Arkadaşlarını da oyuna katmak için onlara su püskürtmüş. Kokarca birden sinirlenmiş:

-Ne yapıyorsun fil kardeş? Felaket olacak, sen hâlâ oyun oynuyorsun!

-Nereden biliyorsun ki? Bak etrafına her şey ne kadar güzel.

-Bilge Baykuş söyledi, o her şeyi bilir, dikkate alsan iyi edersin.

-Bilge Baykuş söylediyse eminim doğrudur. Dikkate alsam iyi olur. Bekleyin, ben de geliyorum!

Böylece üç arkadaş yola koyulmuşlar. Yolda arkadaşları zürafayı her zamanki gibi huzur içinde yaprakları yerken görmüşler.

Fil panikle:

-Ne yapıyorsun zürafa kardeş, felaket gelecek, sen hâlâ rahat rahat yaprak yiyorsun!

-Ha-hayrola, ne-ne -nere-den bi-biliyorsunuz?

-Bilge Baykuş söyledi, o her şeyi bilir, dikkate alsan iyi edersin.

-Bekleyin ben de geliyorum! Felaketi burada yaprak yiyerek bekleyemem.

Dört arkadaş yola koyulmuş, az gitmiş, uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler. En sonunda bir ağacın gölgesinde dinlenmeye karar vermişler.

Yukarıdan ağacın dalları arasından sesler gelince bakmışlar, bir de ne görsünler? Büyüleyici renkleriyle eşsiz bir papağan...

Papağan kendi kendine konuşup şarkılar söylüyormuş.

-Ben dünyanın en güzel papağanıyım ve dünyanın en güzel ormanından geliyorum.

Dört arkadaş papağanın söylediklerini duymuşlar. Hep bir ağızdan demişler:

-İşte gideceğimiz yer, dünyanın en güzel ormanı.

Dört arkadaş başları havada eşsiz papağanı izleyerek felaketten kaçmışlar. Dünyanın en güzel ormanını aramaya koyulmuşlar.

Derler ki:

Bir papağanın peşinde gezen kokarca, köstebek, fil ve zürafa hâlâ o ormanı ararmış.

Beril Ençetin 6/D

Konuşan Tohum

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, küçük bir kulübede yaşayan bir karı koca varmış. Bu karı koca çok fakirmiş. Bahçelerini eker, biçer ve elde ettikleri ürünleri pazarda satarlarmış.

Yine sıradan bir günmüş, karı koca tarlaya gitmişler. Yeni ağaçlar dikecekken kadın dertlenmiş: “Ne olacak bizim bu halimiz? Para da kazanamıyoruz zaten.” Tam bu sırada tohum konuşmaya başlamış: “Siz merak etmeyin, beni dikin, besleyin, büyütün ve sonra olacakları görün.”

Gel zaman, git zaman ağaç büyümüş ve ağacın meyvelerini toplamaya gitmişler, gördüklerine inanmamışlar, meyveler altındanmış. Meyveleri toplamışlar ve ağacı gözü gibi korumuşlar, bu ağaç onların geçim kaynağı olmuş.

Yaralı Kuş

Merhaba, ismimi söylememi beklemeyin, söylemeyeceğim. Herkesin tanıdığı ancak umursamadığı, sizler için normalleşmiş, unutulmuş ve hapsedilmiş biriyim. İnsanlar türlü silahlarla benim o uçsuz bucaksız kanatlarımı ve upuzun kollarımı yaralıyor.

Diğer adımla yaralı bir kuşum. Beni sevmiyorlar, istemiyorlar, benden utanıyorlar. Oysa ben onların bir simgesiyim. Benim güzelliklerimden sıkılıp güzel olduğundan şüphelendiğim o yabancı sözcüklere ve güzelliklerine aldaniyorlar. "Sen nerelisin? Irkın ne ve hangi dili kullanıyorsun?" deyince , "Ben Türküm, Fatih'ten bir kan taşıyorum." diye böbürleniyorlar.

Sen, evet, evet sen... Yabancı şarkıcıların hayatlarını en ince ayrıntısına kadar bilip senin atanın annesini bilmeyen çocuk! Madem ki sen bizden ayrıldın, başkalarını da senin gittiğin o yanlış yoldan götürme. O tabloda ya da levhada yazıyor ya hani! "shop, stop, finish, star..." İnaniyorsun sen de, çok havalıymış gibi. İlk önce beni iyi öğren, başkasına öyle geçersin. Ağlar Karamanoğlu Mehmet orada, göz yaşları sel olur, kaşları şimşek gibi bekler.

Evet, doğru bildin. Ben, unuttuğun Türkçen... Başta dedim ya sana, yaralama beni. Canım acıyor, ağlıyorum, kimse duymuyor beni diye. Çekiyor karadelik içine, yok edip siliyor sanki. Evet, ben Türkçeyim, beğenmeyip bir kenara attığın Türkçen...

Umut

Ben tekerlekli sandalyeli bir çocuğum. Sizin gibi yürüyemiyorum. Bazı insanlar bana çok tuhaf bakıyorlar. Neden tuhaf karşıladıklarını anlayamıyorum. Tek farkımız benim tekerlekli sandalyede olmam.

Geçen gün bir arkadaşım geldi çok sinirli görünüyordu. Bir şey yaptım sandım. Gelip bana bağırdı, "Senin yüzünden biz sınıfımızı üst katlara çıkaramıyoruz!" dedi. O gün benim için hayallerimin bittiği gündü. Artık kendimi bu sandalyeye mahkum gibi hissediyordum. Gün geçtikçe daha da kendime güvenim azalmaya başlamıştı.

Gitgide alışmaya çalışırken bir doktor benim için bir umudun olduğunu söyledi. Ne olduğunu ilk başta anlayamadım. Meğer ameliyat olacaktım. Çok mutluydum. İlk ameliyat bir hafta sonraymış. Doktor, "İlk ameliyat başarılı geçmeyebilir." dedi ve dediği gibi de oldu.

İlk ameliyatım başarısız geçmişti, umutlarım suya düşmüştü. İkinci ameliyatım için verilen gün de yaklaşıyordu. Yine hayal kırıklığına uğramaktan korkuyordum ama o ameliyatım gayet güzel geçmişti. Ben artık tekerlekli sandalyeden kurtuldum. Bu süre içerisinde çok şey öğrendim, en başta kendimi başkalarının yerine koyup duyarlı olmayı...

Paylaşmak

Kemal Emre Nizam 6/D

Bir zamanlar, sakin bir ormanda paylaşmayı sevmeyen bir kaplan yaşamış. Bu kaplan bir gün ayı ile dost olmuş.

Birlikte avlanmaya çıkan ayı ve kaplan bir geyik avlamışlar. Ama kaplan, geyiği ayı ile paylaşmak ve birlikte karınlarını doyurmak istememiş. Ayı, kaplanın bu özelliğini ilk defa fark ediyormuş. Ayı, kaplanın bu huyunu hiç beğenmemiş ve bu yüzden kaplanla olan dostluğunu bitirmiş. Ayının üzgün ve öfkeli olduğunu gören arkadaşları ne olduğunu sormuşlar. Ayı da ormandaki hayvanlara kaplanın yiyecek paylaşmadığını tek tek anlatmış.

Aradan zaman geçmiş. Günlerden bir gün kaplan hastalanmış, ayağa kalkacak hali yokmuş. Bu yüzden avlanamıyor, öylece yatıyormuş. Ayı, kaplanın bu hali-ne çok üzölmüş ve yemeğini kaplan ile paylaşmış.

Kaplan çok sevinmiş ve artık yemeğini paylaşacağına söz vermiş. Bu olaydan büyük bir ders almış. Artık kaplan, arkadaşlarıyla paylaşmaktan zevk alıyormuş.

Cahil Adam Ağaç Kesiyor

Eda okula gitmek için çok heyecanlıydı. Çünkü bugün ağaç dikmeye gideceklerdi. Eda çoktan hazır-
dı ve servise binip okula gitti. Arkadaşlarıyla beraber
gruplar kurdular. Eda, en sevdiği arkadaşlarıyla yani
Tuğçe ve Buğra ile grup olmuştu. Otobüsü gelmiş ve
bütün sınıf otobüse binmişti. Fidan dikme yerine geldik-
lerinde herkes çok heyecanlıydı. Kurdukları gruplarla
bir fidanın başına geçtiler. Eda'nın fidan dikeceği yer,
biraz kenardaydı. Fidan dikme esnasında Eda'nın bir
şey dikkatini çekti. Burada herkes fidan dikerken kuy-
tu bir köşedeki adam ağaç kesiyordu. Bunu arkadaş-
larına söyleyince arkadaşları da şaşırı. Eda şaşkın bir
şekilde hemen öğretmenin yanına gitti ve öğretme-
niyle de bu konuyu paylaştı. Öğretmen, " Aaaa, evet!
Eda, demek ki o adam ağaçların insanlar için ne kadar
önemli olduğunu bilmiyor. Gel, gidip ağaçları neden
kestiğini soralım?" dedi.

Eda, öğretmenin elinden tutup birlikte ağaçları
kesen adamın yanına gittiler. Öğretmen, adama, "Ne-
den ağaçları kesiyorsun? Bak biz fidan dikiyoruz gele-
ceğimiz için." deyince adam kızardı, kem küm etti ve
başını önüne eğdi. Hiçbir şey diyemedi daha sonra ses-
sizce oradan uzaklaştı. Okula döndüklerinde bu tatsız
olayı öğretmeni Müdür Bey'e anlattı, Eda ve arkadaş-
ları ödül olarak fidan dikme belgesi aldılar.

Merve Büşra Temur 6/D

Ormanda

Uzak diyarlarda Işıltı Ormanı diye anılan bir orman varmış. Bu ormanda kaplumbağa ile serçe çok yakın arkadaşmış. Birlikte gezer, birlikte oyunlar oynarlarmış. Bir gün bu ormana iki yeni kuş gelmiş. İsimleri Maviş ve Köpük imiş. Maviş arkadaş canlısı iyi bir kuşmuş. Köpük ise yalnız olmayı seven bir kuşmuş. Serçe ve kaplumbağa bu yeni kuşlara hoş geldin demek için evlerine gitmiş. Maviş çok mutlu olmuş:

-Çok teşekkür ederim. Sizinle tanıştığıma çok mutlu oldum, diyerek kardeşi Köpük'e seslenmiş. Köpük gelip,

-Siz mi geldiniz, diyerek yüzlerine ters ters bakmış. Serçe ile kaplumbağa bunun ne anlama geldiğini an-

layamamışlar ama yine de onlara iyi davranmaya devam etmişler.

-Haydi gelin, size ormanı gezdirelim ve diğer hayvanlarla tanıştıralım, demişler. Maviş mutlu olurken Köpük somurtkan bir şekilde:

-İyi madem tanıtın bakalım, demiş.

Birlikte yola çıkmışlar. İlk önce diğer hayvanlarla tanışmışlar. Daha sonra ormanı gezmeye başlamışlar. Çiçek bahçelerinden başlayarak birkaç yere uğrayıp ormanın meydana geri dönmüşler. Serçe: "Bu mevsimde orman çok güzel olur. Çiçek bahçelerinde oyunlar oynar, şarkılar söyleriz. Oradan dere kenarına gideriz. Yine oyunlar oynarız. Bu arada size söylemem gereken önemli bir şey var. Sakın sınırı geçmeyin. Eğer geçerseniz hiç iyi olmaz." demiş. Kaplumbağa da serçeyi desteklemiş.

Bu sırada Köpük oraya gitmeyi kafasına koymuş. Oraya hemen gidip bakmalıyım, hem en fazla ne olur ki bana, diye düşünmüş. Birkaç gün sonra bir plan yaparak kimsenin görmediği bir anda yola koyulmuş. Kısa bir süre sonra sınıra varmış. Derin bir nefes alıp sınırı geçmiş. Sınırı geçtiğinde kendini çok farklı bir yerde bulmuş. Çok korkunç bir yermiş. Her yer kapkaranlıkmış. Bir sürü dev yaşıyormuş orada. Üstelik hepsi de çok acımasız ve kötü görünüyormuş. Köpük çok korkmuş. Arkadaşlarının sözünü dinlemediği için çok pişmanmış. Devler onu görmeden oradan uçup kaçmaya karar vermiş. Hızlıca uçup oradan uzaklaşmış. Çok ucuz kurtulmuş.

Bu arada tüm hayvanlar Köpük'ün yokluğunu fark etmişler ve onu aramaya başlamışlar. Hiçbir yerde bulamamışlar. En sonunda serçe sınıra bakmaya gelmiş ve Köpük'ü orada görünce çok şaşırmış.

-Neden oraya girdin? Ya sana bir şey olsaydı, demiş.

Köpük ağlamaklı bir şekilde:

-Keşke sizi dinleseydim. Bir daha böyle şeyler yapmayacağıma söz veriyorum, demiş.

Birbirlerine sarılmışlar, ormanın meydanına doğru yola koyulmuşlar. Birkaç dakika sonra oraya varmışlar. Köpük'ü görünce tüm hayvanlar çok mutlu olmuşlar.

Köpük, bir daha böyle hatalar yapmayacağına tekrar söz vermiş. Ayrıca bundan sonra arkadaşlarıyla iyi geçinen bir kuş olmuş ve çok mutlu bir hayat sürmüştü.

Aylin Özkan 6/D

Çölde Yaşamak

Ben, çölde yaşayan binlerce insandan sadece biriyim, burada bir damla su için ölen insanlardan sadece biri... Biz su için ölürken siz sularınızı boşa akıtıp israf ediyorsunuz. Çok değil, daha iki ay önce kardeşim susuzluktan öldü. Sizin elbisenize sıçrasa elbisenizi kirlettiği için şikayet edeceğiniz o pis suları biz burada içmek zorundayız.

Serap görmek, tam yanına varınca suyu kaybetmek nedir bilir misiniz? Her saniye serap görüyoruz biz. Bir umut su buluruz diye koşuyoruz ancak suyu bulabildiğimiz yer sadece rüyalarımız ya da hayallerimiz oluyor.

Siz de sularınızı boşa akıtıp israf ederseniz sonunuz bizim gibi olur. Bu yüzden sizden tek ricam sularınıza sahip çıkın, suyunuzu boşa akıtmayın, açık muslukları kapatın...

Beril Ençetin 6/D

Pabucum Damda

Merhaba, ben papatya. Elif adında bir kızın bahçesini süsleyen bir çiçeğim. Sahibim beni suluyor, benimle ilgileniyor, bana iltifatlar ediyordu. Ta ki o güne kadar.

Elif'in ailesi ona bir akıllı telefon aldı. Elif, artık benimle ilgilenmek yerine yeni telefonu ile ilgileniyordu. Anlayacağınız pabucumu dama attı. Odasından çıkmamaya, ailesi ile sık sık kavga etmeye başladı. Bense yavaş yavaş soluyorum, rengim canlı değil artık. Yapraklarım gülmüyor. Aramız hiç iyi değil. Neler oluyor bu Elif'e, anlayamadım doğrusu.

Elif odasından çıktı, herhalde yemek yemek için çıkmıştır diye düşündüm. Bahçeye göz gezdirirken gördü beni ,hemen koştu yanıma. Benden çok özür diledi ve beni hemen suladı, okşadı, bir daha asla hiçbir şeye bağımlı olmayacağına, hiçbir şeyin esiri olmayacak kadar akıllı olacağına ve sevdikleri ile arasını bozmayacağına söz verdi.

Sınıfımıza Özel Tören

Sevgili Sınıf Arkadaşlarım!

Düşünsenize bizim sınıfa özel bir tören yapılsaydı acaba biz ne yapardık? Anlatmaya başlayalım...

Diyelim ki bizim sınıf bilim fuarına gitmiş. Orada birinci olacak şekilde bir model yapmışız. Sonra bir şekilde garip şeyler olmaya başlamış. O garip şey ise Ekim'in yaramazlığı. Ekim, jürilerin yanına gidip animelerden birini hareketleriyle gösteriyor. Jüriler Ekim'i çok beğeniyor ve Ekim'i birinci yapmaya karar veriyorlar.

Ekim'in Japon olup olmadığını soruyorlar. Ekim Japon olmadığını sadece bir anime çılgını olduğunu Japonca söylüyor. Jüriler Ekim'e hayran kalıyor ve onu kendi dünyaca ünlü markalarında çalışmaya davet ediyorlar ama Ekim işi kabul ederse çok çalışmak zorunda kalacağı için anime izleyemeyecek. Bu yüzden bu milyarlarca dolarlık teklifi reddediyor. Sonra jüriler Ekim'den imza alıp oradan ayrılıyor. Biz de nihayet sınıfa dönebiliyoruz .

Sizce bu gerçek bir hikâye mi? Tabii ki hayır ama belki bu gerçekleşir ve Ekim çok ünlü olabilir. Bilemeyiz...

Tilki ve Kurt

Bir varmış, bir yokmuş, uzaklarda, uçsuz bucaksız yerlerin birinde bir orman varmış. Her tarafı çiçeklerle kaplı bir ormanmış burası. Bu ormandaki bazı hayvanlar çok iyi anlaşırken, bazıları ise hiç anlaşamazmış. Mesela leylek, güvercin ve serçe çok iyi anlaşırlarmış fakat kurt ile tilki hiç anlaşamazmış.

Bir gün ormanın kralı aslan herkesi derenin başına toplamış ve haftaya bir festival düzenleyeceğini söylemiş.

Aslan: Haftaya bir festival düzenliyoruz, isteyen herkes katılabilir. Yarışmalar düzenleyip, oyunlar oynayacağız. Tabii bunun üstüne kurt durur mu hiç, atlamış meydana, aslana sormuş:

Kurt: Koşu yarışı olacak değil mi?

Aslan: Olacak tabii ki.

Kurt: Benim bu konuda ne kadar yetenekli olduğumu bilmeyen yoktur. Var mı benim karşıma çıkacak bir rakip?

Tilki: Ben varım ya, yetmez mi?

Kurt kahkaha içinde gülmüş.

Kurt: Sen hızlı koşamazsın ki.

Tilki: Görürüz ama son glen iyi güler.

Tilki son sözü söyledikten sonra bütün meydan boşalmış ama kimsenin bilmediği şey, tilkinin iki kardeşi daha olduğu imiş.

Tilki diğer ormandaki kardeşlerini çağırmış ve durumu onlara anlatmış. Kardeşleri ona yardım etmişler.

Yarış günü geldiğinde meydana herkesten önce tilki kardeşler gitmişler. Tilki, kardeşlerine şöyle demiş: "Canım küçük kardeşim, sen bitiş çizgisinden bir metre uzakta dur ve bir ağacın arkasına saklan."

Büyük kardeşine de şöyle demiş: "Sen burada dur ve kurdu gördükten sonra piste çık, sonra diğer planı uygula."

Tilki bir süre evinde dinlendikten sonra meydana gelmiş, geldiğinde yarışlar başlamış. Bir süre sonra koşu yarışı başlamış, kurt ve tilki yerlerini almışlar. Düdük sesiyle koşturmaya başlamışlar. Tilki planı uygulamak için ağaçların arkasında kaybolmuş, bunu gören aslan; leylek, güvercin, serçeyi ne olup bittiğine bakmaları için oraya göndermiş. Bu hayvan grubu havalanmış ve ne olup bittiğine bakmışlar. Bir de ne görsünler, tilki yine yapmış yapacağını, kurdu kandırıyor, hemen aslana haber vermişler.

Leylek: Efendimiz, tilki hile yapıyor.

Aslan: Tamam, acaba bunu ne amaçla yaptı?

Yarış bitmiş ve kurt tükenmiş bir şekilde gelmiş, tilki ise yarışı kazanmış ve kabarmış bir şekilde geri dönmüş.

Bir Dilim Mutluluk

Güneşli bir gündü. Emel arkadaşlarıyla oyun oynuyordu. Ebelemece, saklambaç gibi oyunlar oynadılar ve çok yoruldular. Biraz dinlendikten sonra Emel'in eve gitme saati geldi.

Arkadaşlarıyla vedalaşan Emel, evinin yolunu tuttu. Eve geldiğinde annesi sebze çorbası ve pırasa yapmıştı. Emel: "Anne yine mi bu yemekleri yaptın? Ben sana bu yemekleri sevmediğimi kaçınıcı kez söyleyeceğim?" diye annesine çıkıştı. Annesi bu sözlere çok üzüldü. Çünkü işten yorgun argın gelmişti ve yemek yapmıştı. Emel annesine çıkıştıktan sonra salona gitti. O sırada babası televizyonda haber seyrediyordu. Bir ara Emel'in gözü televizyona kaydı ve haberde kâğıt toplayan çocukları gördü. Çocuklardan biri kameralara dönüp, "Bugün çöpten hiç yenmemiş bir salatalık buldum! Bunu kardeşlerimle birlikte paylaşarak yeriz. Bir de yanına bir dilim eklemek bulursam benden şanslı yok!" demişti. Emel bunu görünce boğazı düğümlendi. Parmağından biraz büyük bir salatalık buldu diye çocuğun gözlerinin içi gülüyordu. Emel çok utandı, çok üzüldü ve az önce kendinin beğenmediği sebze yemeğini o çocuğa verseler ne kadar mutlu olacağını düşündü.

Hemen annesinin yanına gitti ve ona sarıldı. Emel o günden sonra ne zaman bir yemeği beğenmese aklına hemen o çocuklar geldi ve bir daha hiç yemek seçmedi.

Kalın Kitap

Kapılar kilitlendi çünkü akşam olmuştu. Arkadaşlarımla baş başa kalmıştım. Bazı arkadaşlarım beni dışlıyordu çünkü ben çok kalın, resimsiz, onların gözünde sıkıcı bir kitaptım. Çok uykum vardı, hemen uyumak istiyordum ama yanımdaki konuşkan kitaptan dolayı bir türlü uyuyamıyordum. Gece yarısına doğru ancak uyuyabildim. Komşum olan konuşkan kitap da artık uyumuştı. Kütüphane çok sessiz ,karanlık ve soğuktu. Ben kalın olduğum için çok üşümüyordum ama ince kitaplar üşüyordu.

Sabah olmuştu, kütüphane görevlisi kapıyı açtı ve bizi biraz düzenledi. İçeriye hızlı adımlarla bir çocuk girdi. Kocaman gözlükleri ve tüm dişlerini kaplayan diş telleri vardı. Çocuk bana bakıyordu, beni biraz inceledi. Kolunun altına koyduğu gibi kütüphane görevlisine doğru ilerledik. Uzun bir süreden sonra ilk kez biri tarafından ödünç alınmıştım. Çok mutluydum. Çocuğun adını bilmiyordum ama kitap okumayı seven birine benziyordu. Beni hemen okudu ve kütüphaneye sağ salım teslim etti. Çocuğun beni okurken korkması, gülmesi ve üzülmesi çok hoşuma gitmişti. Gururla arkadaşlarımla yanına döndüm.

Kitaplar bana imrenerek bakıyordu. Çocuk beni diğer arkadaşlarına tavsiye etmişti. Merak içinde çocuklar kütüphaneye gelip beni arıyordu. Benden bahsederken artık kimse “kalın kitap” demez olmuştu. Adım “çocukların aradığı kitap” olmuştu.

Kapı Kapı Gezen Bitkiler

O gün Berkan'ın dediklerine inanmamıştım. Ta ki benim de başıma gelene kadar. Anlattıkları şöyle:

- Okuldan çıkmıştım. Okulun iki sokak aşağısındaki çöplüğe gittim. Mehmet'le, Yeliz de geleceklerdi. Biraz bekledim ama sonra çok sıkıldım. Kendim gezip görmek istedim. Çöpten oluşmuş dağların çevresinde turladım. Sonra karşıma çok ilginç bir şey çıktı. Sarı ve mavi şeritleri olan bir uzay gemisi.

- Hadi oradan. Beni mi kandırıyorsun?

- Ya Betül dinleyeceksen dinle.

- Tamam, tamam devam et.

- Sonra uzay gemisinin kapısı açıldı. Kapının açılmasıyla etrafı bir sis kapladı. İçerdekileri zar zor seçebiliyordum. Sis dağılınca onları gördüm. İki tane bitki... Ya gülmesene!

- Çok saçmaladın ama. Neyse devam et.

- Biri turkuaz renkte uzun, diğeri sarı renkte birazcık daha kısa... Sarı renkli olan, turkuaz olana şöyle dedi: "Bu değil mi bizimki? "

- Yok artık. Aynı bitkilerden bizim evde de var, niye konuşmuyor onlar? İki tane uzaylı bitki arasında ünlü olmuşsun.

- Devam ediyorum. Birden gözlerim kapandı. Uyan-

düğimda uzay gemisinin içinde, çok havalı ve rahat bir koltuğa bağlıydim. Bitkiler yanıma geldi. Sarı olan, "Merhaba Berkan, senin kim olduğunu biliyoruz. Sen de bizi biliyorsun değil mi? Hatırla bakalım bize neler yaptığını." dedi. Ağzım bağlı olduğu için konuşamadım. Bir süre baktık. Gözleri yoktu ama ben öyle tahmin ediyorum. Sonra ağzım bağlı olduğu için konuşamadığımı fark ettiler. Ama bana karşı rezil olmamak için biliyormuş gibi davranıp devam ettiler. "Bizi odanda ilk gördüğünde şaşırmıştın değil mi? Bundan üç gün önce arkadaşımınla karar aldık, dünyadaki her çocuğa bitkilerin önemli olduğunu göstermek istiyoruz. Sonra her çocuğa iki tane düşecek şekilde kendimizi çoğalttık ve kapı kapı gezdik. Bize iyi bakanlara ödülleri verdik. Bize kötü bakanları, mesela senin gibi ikinci günde kurutanları böyle koltuğa bağlayıp onlara bitkilerin önemini anlattık." İşte böyle Betül. Odadaki bitkilere iyi bak yoksa bana yaptıkları gibi üç saat bitkilerin önemini anlatıp harfi harfine ezberletirler. Sana anlattıklarımı sakın kimseye söyleme.

O gün ona inanmamıştım ama yine de bitkilere iyi davranmıştım. Aldığım ödül ise şuydu: Ağzım ve kollarım bağlı olmadan dört saat bitkilerin önemini ezberlemek. Eğer beni nasıl aldılar diye sorarsanız arkadaşım Beru'nun kılığına girip beni oyun oynamaya davet etmişlerdi.

Arkadaşlar, bitkilere ne kadar iyi davranırsanız davranın illa size de öyle yapacaklar. Kaçış yok.

Zülal Çakman 6/C

Bir Köpeğin Başından Geçenler

Bundan birkaç yıl önceydi. Çok iyi kalpli bir köpek vardı. Bu köpek herkese iyi davranır, kimseyi üzmemek istemezdi fakat köpeğin sahipleri ona hiç iyi davranmaz, gün boyu bir odada aç ve susuz bırakırlardı. Bu tatlı köpek onlara hiçbir şey yapamaz, her şeye rağmen iyi davranırdı ama aile onun tüm bu çabalarına karşın ona kötü davranmaktan vazgeçmezdi.

Bir gün aile, onu arabalarına bindirdi ve ardından barınağa verdi. Köpek aylar boyunca doğru düzgün yemek yemedi. Her gün onu tekrar alacakları günü bekledi fakat o gün hiç gelmedi. Köpek, "Onlar beni almıyorsa ben onlara giderim." diye düşündü ve barınaktan kaçış yolları aramaya başladı. Tellerin orada geçebileceği büyüklükte bir aralık buldu, ertesi gün oradan kaçacaktı.

Öncelikle gidip arkadaşlarına veda etmeliydi. Tüm hayvanlara teker teker veda etti, artık ayrılma vakti gelmişti. Tellerin öbür tarafına atıverdi kendini, artık özgürdü, gidip ailesini arayacaktı. Barınak dağlık bir alanda olduğu için şehre gidene kadar önünde uzun bir yol vardı. Yavaş yavaş hava kararıyordu. Artık uyuması gerekiyordu. Bu soğuk havada uyumak onun için hiç kolay olmayacaktı. Kendisine uyuyabileceği bir yer seçti, tam uyuyacakken yağmur yağmaya başladı. Uyuyamayacağını anlayınca yürümeye devam etti. Sabaha kadar yürüdü ve şehre ulaştı. Yolda bir mama kabı gördü. Islandığı için mamanın tadı, çok kötüydü fakat o masum köpeğin bunu düşünecek hali yoktu, mamayı silip süpürdü. Artık yağmur da durmuştu. Bulduğu ilk yerde uykuya daldı. Uyandıktan sonra ilk olarak ailesini arayacaktı, uyandı ve öyle de yaptı.

Aradan bir hafta geçti. Bir gün ailesini ararken hayvanlara mama dağıtan bir kız gördü. Kız ona mama verdi. Artık her gün aynı yere gidiyordu ve kız ona mama veriyordu. Birkaç ay sonra kız bir gün ailesi ile beraber geldi. O sabah kız köpeğe yine mama verdikten sonra onu arabaya bindirmeye çalıştı. Köpecik onu barınağa götüreceğini zannetti ve binmek istemedi. Kız bu duruma çok şaşırdı. Zorla da olsa köpeği arabaya bindirdi. Onu veterinerine götürdüler. Aşılarını tamamladıktan sonra köpecik artık iyi kalpli kızın köpeği olmuştu. Köpeğin adını Bal koydular. Bal, en sonunda aradığı aileyi bulmuştu.

Betül İmdat 6/E

Zaman Yolcusu

Uykum sanki üç saniye sürmüş gibiydi. Yorgun değilim. Pencereden dışarı baktım daha sonra duvarda asılı duran takvime. Zaman makinem çok iyi çalışıyor, diye düşündüm. Kola takılan, ortada güneş olmak üzere çevresinde sekiz tane gezegen bulunduran, bunun dışında saate benzeyen bir zaman makinesiydi bu. Zamanında seyahat ederken gezegenler güneş etrafında dönerdi. Hazırlandım, kahvaltı etmeden aceleyle dışarı çıktım. Bugün bir dâhiyi görecektim. Hesaplamalarıma göre sokağın başında karşılaşmamız gerekiyordu. Öyle de oldu. "İyi günler Bay Tesla. Ben gazeteciyim. Size icatlarınız hakkında birkaç soru sorabilir miyim?"

Akşam eve dönerken cebimde buruşmuş olan kâğıdı çıkardım, diğer cebimden çıkardığım kalemle yazının yanına tık koydum, gökyüzüne baktım, "Söylemek istediğim şeyleri söyledim."

Uykum sanki iki saniye sürmüştü gibiydi. Biraz yorgundum. Penceremden dışarı baktım, daha sonra duvarda asılı duran takvime... Kendi kendime konuşuyordum "Hesaplamalarımı tekrarlasam mı? Neyse yarın akşam gözden geçiririm." Hazırlandıktan sonra dışarıya çıktım. Gördüğüm ilk fırına girdim. Sıcak poğaçalar için bekleyecektim, soğuk almak istemiyordum. Sıcak poğaçamı yiyerek o güzel bestenin çıktığı binanın önünde durdum. Binanın 2. katından gelen Moonlight Sonata sesleri beni büyüledikten sonra o buruşuk kâğıdı çıkardım, bir başka yazının yanına tik koydum. Gökyüzüne baktım, "Dinlemem gerekeni dinledim"

Uykum sanki bir saniye sürmüştü gibiydi. Çok yorgundum. Penceremden dışarı baktım, daha sonra duvarda asılı duran takvime... Zar zor yürüyordum. Bir bas-
tona ihtiyacım vardı. Bunun olacağını biliyordum, bu yüzden yanımda getirmiştım. Kahvaltımı evde yaptım, hazırlandım ve dışarı çıktım.

Akşam olana kadar gezecek, eski Türkiye'yi görecek-
tim ama zar zor yürüdüğüm için bir yerde oturdum, akşam olmasını bekledim. Şimdi ise Mustafa Kemal Atatürk'ün, arkadaşı Nuri Conker'in mezarında neler olduğunu izliyordum. Duygulandım. Sonra eve doğru gittim, cebimdeki buruşuk kâğıdı çıkaracaktım ama ne yazık ki evde unuttuğum. Galiba yaşlılıktan olmuştu, neyse. Gökyüzüne baktım, "Görmem gereken şeyi gördüm."

Bir hastanede uyandım, Yataktan kalkamıyordum. Duvardaki asılı duran takvime baktım. Kolumu yanı-

daki masaya uzattım ve küçük, elle tutulan bir ayna aldım. Yüzüme baktıktan sonra aynayı yerine koydum. Zaman makinesiyle geçirdiğim her üç saat beni on yıl yaşlandırmıştı. Ölmek için sadece on üç dakikam vardı. Buraya gelmeyi sona bırakmıştım.

7. dakika: Pencereden dışarı bakmayı istiyordum. Kendimi zorladım.

4. dakika: Dışarı bakabiliyordum artık. Kolumdaki zaman makinesini aşağı attım. "Yetişemeyecek"

1. dakika: Buraya gelmemin nedeni 2105 yılındaki insanların ölümsüzlüğü bulmuş olmasıydı. On dört dakika sonra öleceğimi hemşirenin ölümüne 50 saniye önceden gelip ölümsüzlük ilacını vereceğini zannetmiştim. Buraya gelmeden birkaç dakika önce hesaplamalarımı tekrar etmiştim. Meğer on üç dakika sonra ölecekmişim. Hesaplamayı yaptığım sırada çok yaşlıyım. Fazladan birkaç dakika kazanmam imkânsızdı. Belki sıcak bir poğaça için beklemek yerine hemen soğuk olanı alsaydım böyle olmazdı. Neyse elden bir şey gelmez artık.

5. saniye: Hemşire odaya girdi. Ona döndüm, "Malesef" dedim.

Çok rahat bir uyku çekmiştim. Yazdığım "Zaman Yolcusu" kitabı çok beğenilmişti.

Beril Ençetin 6/D

Bay Pati

Merhaba, ben Bay Pati, sahibim beni barınakta görmüş, beni alması için ne tatlılıklar yaptım bilemezsiniz. Sonunda beni aldı ve dünyanın en mutlu kedisi oldum.

Her zaman ipleri çok sevmişimdir. İp gördüm mü duramam. Karşı villada gördüğüm ip beni benden aldı, yavaşça yaklaştım ve atladım. Cam kırıldı ve benim de arkadaki patim kanadı. Sahibimin annesi geldi, başladı örgü örmeye. Bense ipe odaklandım, birden atladım ipe. Bu sefer de öndeki patim kırıldı, sahibim bana oturma cezası verdi ama ben dinler miyim? Yine ipe atladım. Bu sefer arkadaki iki patim de kırıldı.

Tamam ya dersimi aldım ben, yapmayacağım bir daha.

Gökçe Acar 6/A

Mehmetçik'in Merhameti (Öykü Tamamlama)

"Arıburnu cephesinde şiddetli bir çatışmanın ardından iki taraf dinlenmek için siperlerine çekilmişti. Bu sırada siperlerin arasında kalan yaralı bir İngiliz subayın feryatları duyuldu:"

-Yardım edin! Yaralandım! Beni buradan kurtarın!

Bu feryat bizim bulunduğumuz siperde de yankılandı. Zaten iki siper arası 8-10 metre ancak vardı. İngiliz subayın yardım çağrısına, karşı siperden cevap gelmiyordu. Bizim siperden birkaç arkadaş aralarında:

-Bırakın! Yardım etmeyin, zaten o bizim düşmanımız.

-Bence de, zaten birazdan ölecek; onun için kendinizi tehlikeye atmayın.

-Bir kurşun sıkın çıksın canı! Bakın yerde öylece yatıyor, diye aramızda konuşurken arkamızdan gelen kalın bir sesle irkildik:

-Ne yapıyorsunuz siz? Ya aynı durumda siz olsaydınız? Kendinizi toplayın! Tamam, savaş acımasız bir şey olabilir ama yerde öylece yatan savunmasız bir insa-

na sırt mı çevireceksiniz? Kimse bana katılmıyorsa gidip kendim kurtarırım o zavallı adamı, isterseniz vatan haini deyin umurumda değil!

O güne kadar hiç tanımadığımız bu kısa boylu, çelimsiz askerin kararlı ve sert sözleri karşısında siperdekiler sessizleşti. Kimi başını utanır gibi önüne eğdi, kimi başka bir yana bakar gibi yaptı. Onun sözlerini dikkatle dinleyen ve orduya yeni katılmış genç bir asker:

-Katılıyorum, biz o askere yardım etmeliyiz. Biz Türk'üz ve bizi biz yapan bazı şeyler var; merhamet gibi, cesaret gibi... diyerek yavaş adımlarla siperden ayrıldı.

O an eminim ki herkesin de benim kadar nutku tutulmuştu. Arkadaşımız İngiliz subaya yaklaştıkça İngilizler silahlarını kaldırır gibi oldular. O anda bizim siperden sesler yükseldi:

-Vurulacaksın... Geri dön... Başını eğ!

Ama uzun sürmedi çünkü arkadaşımız silahını yere bırakarak İngiliz subayı kucakladığı gibi karşı sipere bıraktı. İşte o an gördüm ki bizim siperden karşı çıkanlar utanmış bir şekilde yere bakarken, diğerleri ısıkları ça-lıyordu... Bu genç asker birden gözümüzde büyümüş, devasa bir kahramana dönüşmüştü.

İşte Mehmetçik olmak budur. Savaşta bile zor durumda kalan düşman askerine merhamet göstermektir.

Beren Suyabatmaz 6/D

Can'ın Yaptıkları

Murat ve arkadaşları aralarında anlaşır pikniğe gitmeye karar vermişlerdi. Pazar günü, sabah saatlerinde kahvaltı etmek için evden çıktılar. Kendilerine göl kenarında güzel bir yer seçmişlerdi ama başlarına ne geleceğini bilmiyorlardı.

Sepetlerinden yemeklerini çıkarıp yerdeki kilimin üzerine örttükleri bir örtünün üzerine koydular. Kahvaltılarını keyifle yaptıktan sonra toplarını çıkartıp voleybol oynamaya başladılar. Her şey çok normal gidiyordu. Voleybol oynamayı bitirdikten sonra futbol oynamak için takım kurmaya başladılar. Takımları ayırarak bir süre oynadılar fakat Mustafa'nın vuruşuyla top göle kaçmıştı ve onu almak için yedi yaşındaki Can, abisinin

itirazlarına rağmen göle atladı. Boyunun yettiği yerleri koşarak geçti ama sonrasında paniğe kapılıp boğulmaya başladı ve onu kurtarmak için abisi çoktan suya atlamıştı. Can çok korkmuştu, ağlıyordu, sonunda onu kıyıya çıkardılar.

Orada piknik yapan aileler Can'ın etrafına toplandılar, neyse ki bir şeyi yoktu ama top da neredeyse karşı kıyıya geçmek üzereydi. Bunu gören Can, çok üzüldü çünkü topu abisi ve arkadaşlarından kaçırıp saklayamayacaktı. Sonra voleybol topunu alıp futbol oynamaya başladılar. Tabii ki Can yine iş başındaydı, topu aldı ve üstüne yattı, topu kimsenin görmediğini sanıyordu. Herkes Can'ın etrafına toplanmış, topu almaya çalışıyordu. Can topu attı ve piknik yapmakta olan bir amcanın tabağına geldi. Adam çok fazla sinirlendi, "Buraya bir daha gelerseniz kötü olur!" diye bağırdı.

O kadar fazla korktular ki eşyalarını toplayıp hemen evlerine gittiler. Aralarında bir karara vardılar. Bir daha büyüyene kadar asla Can'ı böyle yerlere götürmeyeceklerdi. En azından iki sene kadar...

Merve Büşra Temur 6/D

Mutluluk Köyü'nün Uyanışı

Bir varmış, bir yokmuş. Uzak ülkelerin birinde Mutluluk Köyü isminde güzel, şirin bir köy varmış. Mutluluk Köyü'nde yaşayan köylüler çok çalışkan ve yardımsevermiş. Aynı zamanda çok güler yüzlüleriymiş.

Bir gün bu köye bir yabancı gelmiş. Bu yabancı oradaki insanları hiç durmadan eleştirmiş. Hiç kimseye yardım etmez, sıkıntılarını görünce güler geçermiş. Bir köylüye başka bir köylüyü anlatırken onu kötüler dururmuş. Sonunda bütün köylüler birbirine düşmüş. Birbirlerine kötülükler yaparak mutlu olmaya başlamışlar. Birbirlerinin acınacak hallerine güler olmuşlar. Köylüler sonunda birbirlerini görmemek için evden çıkmaz olmuşlar.

Bir gün köylülerden biri her şeyin farkına varmış. İçinden, "Bu yabancı geldiğinden beri başımıza gelmeyen kalmadı. Aynı Küsler Köyü gibi olduk. Birbirimizin yüzüne

bakmaz, en yakınımıza bile kötü davranır olduk. Birbirimizin acınacak durumuna güler, arkasından konuşur olduk. Bu işte bir gariplik var ,ama ne? Bence bu yabancı Kösler Köyü'nden biri ve aramızdaki güçlü bağları kıskandıkları için bu yabancıyı köyümüze gönderdiler." demiş.

İşin gerçeğini anlamak için bir plan yapıp Kösler Köyü'ne gitmiş. Oralarda dolanmaya başlamış. Yürürken duyduğu şeye hiç şaşırmamış:

- Biliyor musun bizim Metin, Mutluluk Köyü'nü küstürmeyi ve insanları kötü etmeyi başarmış. Artık onları kıskanmamız gerekmiyor.

- Biz onlardan daha iyiyiz şimdi desene.

Tam da aradığı cümleymiş. Doğruca kendi köyüne gitmiş. Kapı kapı gezerek herkese gerçekleri anlatmış. Bu köylünün dürüstlüğünden şüphesi olmayan köylüler yabancının gerçek yüzünü öğrenmişler.

Hepsi tekrar eskisi gibi birbirleriyle yardımlaşarak gerçek mutluluklarına geri dönmüşler. Köyün havası değişmiş. Yabancı, olan biteni anlayamadan köylüler bir olup onun gerçek yüzünü bildiklerini söyleyerek köyden kovmuşlar. Gerçeği ortaya çıkaran köylüye olan minnettarlıkları dilden dile dolaşıp unutulmaz olmuş.

Ayşe Melis Çakır 6/D

Yazar İmi

Merhaba ben İmi, ben bir kuşum ve bir kuş alfabesi buldum. Ayağımı mürekkebe batırıyorum sonra kâğıda basıyorum ve kuş alfabesini yazıyorum.

Bugün yazdığım kitabımın imza günü, insanlar bile gelecek, kitaplarımı imzalayacağım yani. İnsanlar kuş alfabesi ile okumayı bilmedikleri için ücretsiz olarak kuş alfabesi harflerinin Türkçe karşılığını vereceğim. Geliyorlar işte. Evet, merhaba!

-Cik cik..

Üzgünüm bundan sonra kuşlar geldiği için artık kuş-
ça konuşmalıyım.

- Cik cik cik

-Vük vük cik

-Cik cik

-Cik Evet, artık sizinle konuşabilirim.

-Hi!

-Hi!, o da ne?

-O da ne, Twetty

-Cik cik

-Twet twet

Twet? Tabii ya o İngilizce ötüyor, ben sadece Türkçe
ötebiliyorum. Bu arada o İngilizce mi idi?

Sağlıklı Beslenme

Ali, abur cuburu çok seven ve çok yiyen bir çocuktur. Çikolata ve cips Ali'nin olmazsa olmazıydı. Ali bu sebeple çok kilo aldı ve dişleri de çürümeye başladı. Bunu ailesi de fark etti ama Ali'ye bir şey demedi.

Günlerden bir gün Ali beden eğitimi dersinde halsiz düştü. Bu olayı en yakın arkadaşı Sinan fark etti. Hemen öğretmenine söyledi. Öğretmen, Ali'nin bu aralar çok kilo aldığını söyledi. Aslında bunu bütün sınıf biliyordu ama Sinan bunu Ali'ye nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Sinan bir gün bütün cesaretini toplayıp bu konuyu Ali ile paylaştı. Yalnız konuşurken kelimelerini o kadar özenle seçti ki arkadaşını da kırmak, incitmek istemiyordu. Ali, bu aralar yemek harçlığıyla çikolata aldığını söyleyince Sinan bunu Ali'nin ailesine söylemesi gerektiğini düşündü. Ali'nin anlattıklarını hemen öğretmenine söyledi. Öğretmeni ise vakit kaybetmeden Ali'nin velisi ile konuştu. Tabii ki bu konuşmadan Ali'nin haberi olmadı.

Ali'nin babası harçlığını azalttı. Annesi beslenmesine sağlıklı yiyecekler koydu. Bu durumu Ali anlamıştı ve çikolatayı da az yemeye başladı. Günler, günleri kovaladı ve düzenli beslendiği için Ali fazla kilolarından kurtulup eski kilosuna döndü. Ali'nin fazla kilolarını verdiğini gören ailesi çok mutlu oldu, çocuklarına gereğinden fazla para vermenin ne kadar kötü bir şey olduğunu anlamış oldular. Artık beden eğitimi dersinde Ali, çok aktif bir öğrenci oldu. Öğretmen ailesine teşekkür etti. Ali sınıfta "Panter" lakabını aldı.

Merve Büşra Temur 6/D

Kütüphane

Bir gün ailemle birlikte kütüphaneye gittik. Etraf gerçekten çok sessizdi. Birkaç öğrenci ders çalışıyor, çoğu kişi kitap okuyordu. Biz de birer kitap alıp okumaya başladık. Daha sonra birkaç genç kütüphaneye girdi. Bir masaya oturdular. Gözüm gençlerdeydi çünkü çok ses çıkarıyorlardı. Görevliden ilk uyarıyı almışlardı bile. Neyse ki sonunda ses biraz kesilmişti. Kitabımı okumaya

devam ettim. Aradan iki dakika geçmemişti ki kahkaha ile gülmeye başladılar. Görevli daha sert bir şekilde uyardı. Benim de sinirlerim bozulmaya başladı. Onların sesinden dolayı odaklanamıyordum. Görevli bir kere daha uyardıktan sonra kütüphane müdürünü çağırmaya gitti. Ayrıca sadece benim değil herkesin sinirleri bozulmuştu. Sonunda müdür geldi. Herkes onlara bakıyordu. Müdür gençlere yönelerek konuşmaya başladı:

"Bildiğiniz gibi burası bir kütüphane. Sessiz olunması gereken bir yer. Buraya insanlar kitap okumak, ders çalışmak, ödev yapmak için geliyorlar. Gürültülü bir ortamda insanlar bunları yapmakta zorlanırlar. Ayrıca gürültü ederek insanların hakkına girmiş oluyorsunuz. Lütfen sessiz olun. Burayı amacına göre kullanın. Size güveniyorum."

Kütüphane müdürü gerçekten iyi konuşmuştu. Gençler de ders almış görünüyordu ki sesleri kesilmişti. Şimdi herkes rahat ve sessiz bir şekilde kendi işini halleliyordu.

Kütüphanede dikkat etmemiz gereken bazı konular da var. Yemek yememek, ses çıkaracak şekilde yürümek, telefonları sessize almak bunlardan birkaçı. Lütfen siz de kütüphanede bu gibi kurallara uyun. Aksi halde başkalarını rahatsız etmiş ve haklarına girmiş olursunuz.

Unutmayın ki kendinize yapılmasını istemediğiniz bir şeyi siz de başkasına yapmayın.

Sevde Melek Talaz 6/D

Eğlenceli Bir Akvaryum Günü

Son günlerde bize bir şeyler oldu, gezilerden başımızı kaldırmıyoruz. Sırada akvaryum ziyaretimiz var ve bugünkü gezimizde bize eşlik edecek özel bir konuğumuz var: Sakız. Sakız, Pelin ile gelecek.

Saat beşte heyecanla hazırlanmaya başladım. Herkes benim gibi heyecanlı olmalı ki altıda herkes otobüsteydi. Oysa otobüs yedide hareket edecekti. Biraz konuşarak, biraz uyuklayarak bir saati geçirdik. Neyse ki otobüs hareket etmeye başlamıştı. Daha bir saat bile geçmeden midesi bulanıp böğürenler, karnı ağırınlar,

otobüsü durdurmaya çalışanlar olmuştu. Bir süre sonra herkes sakinleşmiş, hayata dönmüştü. Tabi Muhittin Abi de şarkılar açarak bizi eğlendirmeyi başarmıştı. Ekin "anime anime" diyerek kafamızı şişirdi. Dayanamayıp telefondan anime açtık. Oh be, dünya varmış!

Bir süre daha yolculuk yaptıktan sonra nihayet akvaryuma vardık. Ben, Pelin, Beren ve Beril fotoğraf çekinmeye başladık. Ata ise yanına bir kilo hıyar getirmiş, balıklara yedirmeye çalışıyordu. Ata, balık gibi davranıp hıyardan bir parça ısırılmıştı. Nasıl girdiyse artık akvaryuma, bir saatimizi onu kurtarmakla harcadık. Emirhan ile Ecem ise dans nasıl edilir diye penguenlere soruyorlardı. Penguen dansının penguenlerden öğrenildiğini düşünen arkadaşlarım olduğu için çok şanslıyım. Onların bu hallerini gören ziyaretçiler, arkadaşlarımın komikliklerini gösteri sanarak bir yandan alkışlıyor, bir yandan da gülmekten kırılıyorlardı.

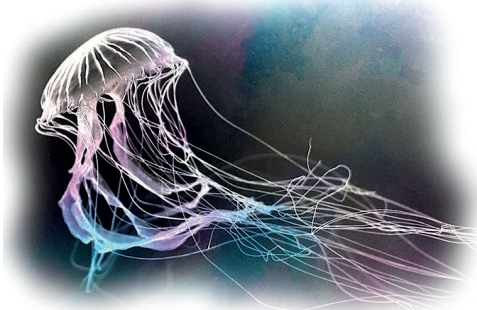
Sonra kahveciye gittik. Önümüze menü bile koymadılar. Sormaya geldiklerinde Deniz, "Huvai a go to taksim." deyince ağzında sakız olduğunu anladık. Meğer sadece sıcak çikolata demeye çalışıyormuş ya da kendisi öyle zannediyor. Kahvecide iki saat durduktan sonra yağmurun yağdığını gördük. Ama yanımızda şemsiye yoktu. Yağmur çok şiddetlendiği için koşmaya başladık. Bu kez Naz ile Alara kediye kovaladıkları için yere düştüler, sırlıklam olmuşlardı. Hareketli ve bol kahkahalı bir günün ardından evlere geri döndük.

Koala ile Panda

Koala Koko ile panda Poni çok iyi arkadaşmış ve çok iyi geçinirlermiş. Bir gün beraber okula gidiyorlarmış. Yolda aç bir köpekle karşılaşmışlar. Panda Poni, köpeğe yardım etmek istemiş ama Koala Koko istememiş. Çünkü köpeğe yardım ederlerse derslerine geç kalacaklarının farkındaymış. Panda Poni, "Olmaz, ihtiyacı olan birine yardım etmeliyiz." demiş.

Koala Koko, Panda Poni'yi yalnız bırakıp okuluna gitmiş. Öğretmenleri Panda Poni'nin nerede olduğunu sormuş. Koala Koki olanları bir bir anlatmış. Daha sonra Panda Poni sınıfa sevinçle gelmiş. Çünkü birine yardım etmenin huzuru içerisindeymiş. Öğretmeni ve arkadaşları onu alkışlamış ama Koki alkışlamamış.

Panda Poni ona darılmış ve niye böyle yaptığını sormuş. Koala Koko artık onu sevmediğini ve arkadaş olmak istemediğini söylemiş. Aslında kıskandığını belli etmek istemiyormuş. Panda Poni de onunla arkadaş olmayı bırakmış. Panda Poni yeni arkadaşlarıyla çok güzel vakitler geçiriyor, okul sonrası birlikte yürüyor ve eğleniyorlarmış. Koala Koko onları kıskanmış ve bir gün Panda Poni'nin yanına gitmiş, ondan özür dilemiş. Ama Panda Poni özrünü kabul etmemiş. "Gerçek arkadaşlar birbirini kıskanmaz, onların başarıları ve güzel davranışlarıyla gurur duyarlar." demiş. Koala Koko bu cevap karşısında şaşırılmış ve arkadaşına böyle davrandığı için çok pişman olmuş.

Belemir Su Öz 6/B

Deniz Anası Ve Temizlikçi Balık

Güzel bir lokantada çeşitli balıkların bulunduğu akvaryum varmış. Akvaryumda iki sazan balığı, bir temizlikçi balık, bir tane de deniz anası yaşırmış. Deniz anası dikkatsiz ve özensiz davrandığı için akvaryumu sürekli kirletirmiş. Temizlikçi balık ise her zaman akvaryumu temizler, pırl pırl yaparmış. Ama deniz anası, temizlikçi balığın saatlerce uğraşıp temizlediği o pırl pırl akvaryumu her seferinde kirletirmiş.

Bir gün temizlikçi balık çok yorgun düşmüştü. Sazan balıkları ise her gün temizlikçi balığa yemek veriyor, yakından ilgileniyorlarmış. Ama temizlikçi balık sürekli çalışmaktan o kadar yoruluyormuş ki bir süre sonra iş yapamaz hale gelmiş.

Bir süre sonra akvaryumda göz gözü görmemeye başlamış. Deniz anası birden bayılmış. Bayılmadan önce deniz anasına temizlikçi balık, "Aslan yattığı yerden belli olur." demiş. O gün sahipleri akvaryumun suyunu değiştirmiş. O günden bugüne kadar asla temizlikçi balık yorulmamış. Çünkü deniz anasının aklı başına gelmiş. Bir daha akvaryumu kirletmemiş.

Zeynep Ecem Bağgöl 6/D

Dedektiflikte Üstüme Yok

“Olamazz! Kalemim yok, kitabım yok, fırçalarım gitmiş, paralarımı birisi almış...” diyenlerle çok karşılaşıyoruz. Bu aralar sınıfımızda çalma olayları çoğalmaya başladı. Acaba kim? İpuçları bizi hırsıza çok kolay bir şekilde götürecektir.

Yasin’in kalemleri kayıp, ilk olayı o anlatacak. Hırsız Yasin’in en kötü anını yakalayıp kalemlerini almış yani gören, duyan yok. Benim fırçalarım kayıp olduğu zaman içinde fırçalarımın da bulunduğu çantayı okulda bırakmıştım ve iki gün boyunca hasta olduğum için okula gelmemiştim. Hırsızın şansı yine yaver gitti. Bora’nın yirmi lirası kayboldu. Fakat nasıl olduğunu bilmiyor. Betül’ün kitabı kayıp. Bir hırsız neden ders kitabını çalar ki, onu da tam olarak anlamış değilim ama ortalıkta hırsızlık var ve ben onu çözmeliyim.

Betül kitabını dolabına koymuş ve bir ders sonra geldiğinde kitap ortalıkta yokmuş. Bu hırsız profesyonel olmalı. Neyse ben hepsini bulacağım. Şu an üç tane ipucumuz var: Birincisi hepsi sınıfta kaybolmuş, ikincisi hepsi sınıfta sahipleri yokken çalınmış, üçüncüsü bence sınıfımızda bir hırsız yok. Nasıl mı? Çünkü Betül kitabını dolaba koymuş, bulamamış. Bora, çantasının içine iyice bakmamış. Yasin, kalem kutusuna koymuş kalemlerini.

İlk olarak sınıfa bir arama düzenleyeceğim. Önce Betül'ün dolabının altına, üstüne, yanına bakalım. Baktım, yok. Beril ile Pelin'e sorayım belki onlar biliyorlardır. Beril'in elinde bir ders kitabı var. Meğer Beril, Betül'e söylemiş ama Betül duymamış. Şimdi geriye kaldı kalem ve para. Yasin'in kalemleri için izin alıp kalem kutusuna baktım. Gerçekten kalem kutusu bomboş. Bununla sonra ilgileneceğim, geldik para konusuna. Bora yanına geldi ve parayı cebine koyduğunu sonra da cebinde unuttuğunu söyledi.

Okul bittiğinde maalesef Yasin'in sorununu henüz çözemedim. Eve gelince telefonuma çok sayıda mesaj geldiğini gördüm. Yasin mesaj atıyormuş. Aslında Yasin eve gidince annesinin kalem kutusunu yıkadığı için içindeki kalemleri çıkardığını öğrenmiş. Yani anlayacağınız ortada hırsız falan yok.

Bir gizem daha çözülürken hepimiz başkalarını suçlamadan önce iyice araştırmamanın ne kadar önemli olduğunu anlamış olduk.

Flamingo ve Leylek

İki yakın arkadaş varmış, bunlardan birisi leylek diğeri ise flamingo imiş. Flamingo o kadar güzelmış ki bütün âlem kıskanmış. Flamingo bir gün demiş ki leyleğe:

- Ben dış güzelliğe o kadar çok önem veririm ki bütün âlem bilir bunu.

Leylek. madem hayvanlar dış güzelliğe bu kadar çok önem veriyor, ben niye güzelleşmeyeyim diye düşünmüş.

Leylek bunları düşündükten sonra flamingoya, "Flamingo, beni de senin gibi güzel yapabilir misin?" demiş.

Flamingo leyleğin lafı üzerine demiş ki: "Tabi ki sen iste yeter."

Bunun üzerine leylek ile flamingo meşhur örümceğin kuaför salonuna gitmişler ve örümcek altı kolu ile birden leyleği güzelleştirdiğini düşünmüş, leylek aynaya baktığında birden yerinden hoplayıp, "Aman, aman bu ne hal!" demiş.

Eski halinden daha da çirkin olduğunu görmüş. Elindeki ile yetinemeyen, elde edeceği ile de yetinemez.

Benimle Oynama İnternet

Tunç çok çalışkan bir çocuktur. Babası karnesi bu yıl da iyi olursa ona oyun bilgisayarı alacaktı. Nihayet yıl sonu gelmiş, Tunç karnesini almıştı.

Eve koşarak gitti. Babasına hemen karneyi verdi. Babası karneyi inceledikten sonra, "Aferin oğluma! Bilgisayarı hak ettin." dedi ve Tunç'u alnından öptü.

Bir sonraki gün bir teknoloji marketine gidip bilgisayarı aldıklarında Tunç çok heyecanlıydı ve hemen oyun indirip oynamaya başladı. Günler bilgisayarında oyun oynayarak geçiyordu. Arkadaşı Murat ne zaman bahçede oynamak için çağırırsa Tunç, bilgisayarında oyun oynayacağını söylüyordu. Murat bu durumu hiç sevmeydi. Çünkü eskisi gibi oyun oynayamıyorlardı. Hep oyun oynadığı için ve ekrana yakından baktığı için Tunç'un gözleri ağırıyordu.

Bir gün babası Tunç'a bilgisayarı gerekli şekilde kullanacak kadar akıllı olduğuna inandığını söyledi. Tunç çok utanmıştı. Nasıl bu kadar kontrolsüz olabilirdi? Tunç, bilgisayar oynamayı azalttı ve Murat'la eski günlerine döndüler.

Sevde Melek Talaz 6/D

Büyük Macera

Bugün günlerden cumartesi ve sınıf arkadaşlarımla sinemaya gideceğiz. Daha saatim  almadan yedi-
de uyandım. Heyecandan ne yapacağımı unuttum.
 nce giyinmeye karar verdim. Tabii ki ardından he-
men Pelin'i aradım. Pelin'le önceden aldığımız ti  rtleri
giymeye karar verdik.

Sınıfça kararla tırdığımız saatte sinemanın önünde
bulu mu , gideceğimiz filmi seçiyorduk. Sonunda acık-
lı bir filme gitmeye karar verdik. Beren, Beril, Pelin ve
ben kendimizden geçmiş sinemanın ortasında çılgın-
ca dans etmeye ba ladık. Kerem ve Yağiz daha film

başlamadan bütün patlamış mısırları bir çırpıda bitirmiş, bizim mısırlarımıza bakıyorlardı. Ekin ise yere düşen patlamış mısırların içine uzanmış, "Bakin, yüzüyorum!" diye bağıırıyordu. Neyse ki film başladı. Herkes konuşmayı bırakmış, film izliyordu. Emirhan kendini filme o kadar kap-tırmıştı ki hiçkır a hiçkır a ağılıyor, yanındakiler onu teselli ediyordu. Etraftakileri daha fazla rahatsız etmemek için Emirhan'ın koluna girip dışarı çıktık.

Madem film den erken çıktık, hayvanat bahçesine gidip biraz gezebildik. Hiç vakit kaybetmeden otobüse binip Botanik Park'a hızlıca gittik. Hayvanat bahçesinde dolaşırken bir ara Ekin bizden ayrılmış, zürafanın boynuna sarılmaya çalışıyordu. Ekin'e sinirlenen zürafa ona bir tekme attı. Bütün sınıf kahkaha atarken Ekin havada uçuyordu. Ata, zürafanın dilinden konuşarak Ekin'i kurtardı. Emirhan, filmin etkisinden kurtulmuş olmalı ki aslanların yanına gitmiş onlarla matematik işlemleri yapıyordu. Neyse ki arada teller vardı da Emirhan aslanlara yem olmaktan kurtuldu. Naz ve Alara ise keçileri kovalarken bir anda bataklığa düştüler. Onları kurtarmak yarım saatimizi aldı. Acaba sağ salim hayvanat bahçesinden çıkabilecek miydik?

Buradan çıkıp Botanik Park'a geçmeye karar verdik. Doğruca bisiklet bölümüne gittik. Ayşenur'la Nisanur o bisiklet benim, bu bisiklet senin diye kavga ediyorlardı. Beren ise etek giydiğı için bisikletlerin tekerine takılmış ve yere yapışmıştı. Ayşe Melis ve İclal oyun olsun diye Beren'in üstüne atlamışlardı. Beren hastanelik oldu, o günkü maceramız hastanede noktalandı.

Burak Bizimtuna 6/B

Kahraman Koyun

Bir zamanlar kendi yaptığı ahırda tek başına yaşayan bir koyun varmış. Bu koyun, sürüsünü kaybetmiş ve onları aramaya karar vermiş.

Bir gün sürüsünü ararken bir vadiye gelmiş, bu vadiye kurtlar vadisi adını vermiş, çünkü vadinin her yerinde kurtlar varmış. Kurtların hayatlarının nasıl olduğunu merak ediyormuş. Bu yüzden sürekli vadiye gelip gizlice kurtları gözetliyormuş. Bir zaman sonra kurtları uzaktan gözetlemekten sıkılmış. Onları yakından görmek istiyormuş. Ama oraya gidecek cesareti yokmuş.

Kuzu düşünmüş, taşınmış ve sonunda bir kostüm yapmaya karar kılmış. Haftalarca uğraşarak hiç kuzu olduğunu belli etmeyen bir kostüm yapmış. Ve kurtlar vadisine inmiş ama uzaktan izlediği zamanlara göre bir değişiklik varmış. Bir kurdun yanına gidip sormuş:

-Merhaba kurt kardeş, ne oluyor böyle? Ne bu heyecan, bu telaş, herkes nereye gidiyor?

Kurt demiş ki:

-Birkaç kuzu vadinin hemen yanındaki ovada otluyor. Biz de onları avlamaya gidiyoruz.

Kuzu bu duruma çok sinirlenmiş. Hızlıca oradan uzaklaşmış. O kadar emek verdiği kostümü yırtıp atmış. Hemen ahırına gitmiş ve bir sürü baklava açmış. Hemen kurtlar vadisine gidip, "Durun, kuzuları yemeyin! Onlar yerine baklava yiyin. Tatlı yiyelim tatlı konuşalım." demiş.

Kurtların başkanı hemen öne çıkmış ve baklavanın tadına bakmış. Çok beğenmiş. Kurtlar, kuzuların yerine baklava yemişler. Bundan böyle kurtlar ve kuzular barış içinde yaşamış.

O günden sonra bizim koyuna herkes "Kahraman Koyun" demeye başlamış. Çünkü aklını kullanarak diğer arkadaşlarının canını kurtarmış.

Pelin Yankol 6/D

Yerden Gelen Ses

Bugün arkadaşlarımla birlikte TEMA vakfının ağaç dikme kampanyasına destek olmak için en uygun kıyafetleri giyip sözleştiğimiz gibi bizim mahalledeki çorap dükkânının önünde buluştuk.

Ellerimizde kazma ve küreklerle yola çıktık. Geldiğimiz ilk dakikalarda hepimiz fidan dikmenin çok kolay bir iş olacağını düşünüyorduk. Ta ki kazmalarla yeri kazmaya başlayana kadar...

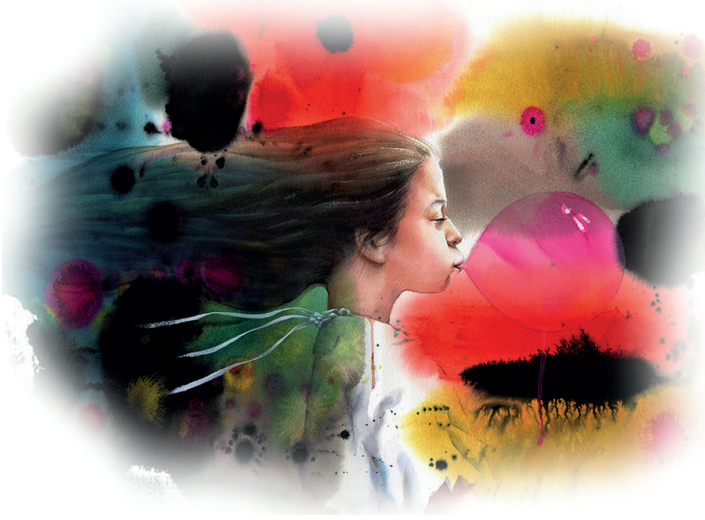
Toprağı kazıp fidanları yerleştirdikten sonra tekrar toprakla üstünü kapatıp ayaklarımızla güçlü bir şekilde çiğnedik. Sonra da can suyunu verdik. Bu işlemi defa-

larca yapınca çok yorulduk ve fidan dikmenin çok zor bir iş olduğunu anladık ama bir yandan da fidan dikmek çok hoşumuza gitmişti. Fidan dikmeye kendimizi öyle kaptırmıştık ki ayaklarımızın ve çoraplarımızın çamur olduğunu fark etmemiştik bile.

Fidan dikmeyi bitirip nihayet evime geldim. O gün çok yorgundum ve bir şeyler atıştırdıktan sonra biraz şekerleme yapmaya karar verdim. Çoraplarımı çıkarıp doğru yatağıma gidecektim. Uyandığımda ders çalışacak ve ödevlerimi tamamlayacaktım.

Ders çalışırken çok susadım, su almaya mutfağa giderken bir yerlerden bir ses geldi. Çok korkmuştum, arkamı dönemiyordum, bir süre sonra başımı hafifçe çevirip baktım, çorabımın teki bir yerde ağılıyor ve bana oradan sesleniyordu: "Lütfen beni eşimden ayrı tutma! Bütün gün zaten ayakkabının içinde sıkışıp kaldım, bunaldım ve terledim, eve gelince de sen beni yere fırlattıp duruyorsun, yeter artık!"

Çığlık atarak uyandım, meğer bunların hepsi bir rüyaymış. Gerçekten çok korkmuştum ve hâlâ rüyamın etkisini üzerimden atamamıştım. Artık eşyalarımaya daha düzgün davranmaya başladım.

Emirhan Öz 6/D

Sınıf Gezisi

Üç ay gibi uzun bir aradan sonra okullar açıldı. Okulun ilk haftası sınıfça bir geziye gidecektik. Herkes sabah okulda toplanmıştı. Sınıftaki herkesin üzerinde okul kıyafeti vardı. Yani ben öyle sanıyordum. Aramızdan bir kişi yıldız gibi parlıyordu. Saçını sprey boyayla griye boyatmış. Üstüne de “Uf ya okul başladı!” yazan bir tişört giymişti. Peki ya kimdi o? O kişi Reha idi. Pelin ise arıdan korunmak için arıcı kıyafetlerinden giymiş, aman bitlenmeyeyim, aman pislenmeyeyim diye geziyordu. Üstelik bu kıyafetlerden üç kıza daha getirmişti. Ne düşünceli kızdı şu Pelin!

Gezi vakti geldi çatı. Herkes heyecanla hareket etmeyi bekliyordu. Yalnız bir kişi yoktu. Sayımız bir eksik

çıkıyordu. Acaba geciken bu muhteşem arkadaşımız kimdi? Tabii ki Ekin'di. Daha fazla beklemeden yola koyulduk. Ama herkes onun geciktiğini düşünerek hata etmişti. Ekin geziyi bir önceki gün zannetmiş. Nasıl olsa gelirler diye oraya çadır kurup uyumuş. Ekin'i Hasan Emre buldu. Peki, nasıl mı buldu? Tabi ki Ekin derslerde sürekli uyuyup horladığı için yanında oturma şansına sahip olan Hasan Emre, onun frekanslarını çözmüştü.

Biraz ileride Ata bu sefer de koalalarla ağaca çıkma yarışı yapıyordu. Ta ki ağaçtan düşene kadar. Eren ile Alperen ise gezerken önlerindeki örümcek dolu çukuru görmemişlerdi. Zar zor kurtulmaya çalışıyorlardı. Ekin ise uykusunu almış, ayının yanında garip hareketler yapıyordu. Ekin ayıya bağıyor, ayı da Ekin'e bağıyordu. Ayşe Melis ise gruptan çıkıp aslanların yanına gitmiş, onlara alfabeyi öğretmeye çalışıyordu. Hem de beş dakikada... Kemal Emre'ye baktığımda baykuşların yanında onları taklit ederken görünce haline çok güldüm. Yağız ile Kerem çok acıkmış, "Yemeeeeeeek!" diye bağıyorlardı. En son onları arabanın yedek tekerleğini kaçırırken görmüştüm.

Bu kadar harika arkadaşın içine ben nereden düştüm, diye düşünürken arkadaşlarımla servise doğru gittiğini gördüm, sırayla servise bindik ve yaşadığımız bunca acayip olayların etkisiyle yüzlerimizde gülücüklerle evlerimizin yolunu tuttuk.

Ecenaz Günay 6/D

Beş Kafadar Kamp Çadırında

Aslı ve Ada adında iki kız kardeş her gün yemekten sonra bahçeye çıkar; arkadaşları Eda, Seda ve Sunay ile dışarıda yakar top, saklambaç, ebelemece gibi oyunlar oynarlardı.

Babaları eve internet bağlattıktan bir süre sonra hepsi internet üzerinden ebelemece, saklambaç hat-ta yakar top bile oynamaya başladılar. Anneleri bundan hiç hoşlanmıyordu, önceden notları doksan-yüz iken bu sene yetmişlerdeydi. Ada ve Aslı'nın annesi bir gün alışveriş yapmaya gittiğinde eve geç geleceğini söylemişti. Her zaman Ada ve Aslı anneleriyle alışverişe giderdi fakat bu sefer arkadaşlarıyla internette oyun oynamak için gitmek istemiyorlardı. Anneleri telefonla-

rı ellerinden alınca ikisi de hâlâ internetin etkisinin altındaydı. Ayakları uyuşmuş, belleri ve gözleri ağrıyor, ayağa kalktıklarında yürümekte zorlanıyorlardı. Oysaki aynı gün Eda, Seda ve Suna'nın da anneleri aynı şeyi yapmışlardı çünkü bu fikir annelerin ortak kararıydı. Kızlar, hep birlikte eski günlerdeki gibi parka gittiler, herkes çok mutluydu. Bir anda ikisi de ağrılarını unutmuş, oyun oynamaya başlamışlardı.

Sonraki gün Ada, Aslı, Seda, Eda ve Sunay arka bahçede kamp yapmaya karar vermişlerdi. İlk yardım çantası, çadır, su, Kasap Berkan'dan aldıkları sucuk ve kampın olmazsa olmazlarından patatesi yanlarına almayı unutmadılar. Tabii koca bir çadır kurmayı da ihmal etmediler. Aslı ve Seda saklambaç oynarken bahçe-deki depoya saklanmışlar ve uzun süre çıkmamışlardı. Arkadaşları onları bulduğunda yüzleri adeta kızarmış domatese benziyordu. Hava kararırken odunlarla ateş yakmaya çalışan Seda'yı gördüler. Seda, odunları birbirine sürtüyor yanmasını bekliyordu. Sunay'ın babası dayanamayıp ateş yakmalarına yardım etti. Sucuklar kızarıp közde patates hazır olduğunda hep birlikte yediler. Tabii akşam evlerine gittiklerinde bir saat internet haklarını da kullandılar. Anneleri günde bir saat internete izin veriyordu.

İnternete yeteri kadar girmek, hayatlarını zorlaştırmıyor, artık birbirlerine vakit ayırarak çok keyifli zaman geçiriyorlardı.

Ecenaz Güney 6/D

Beş Kafadar 2

Ben Aslı. Arkadaşlarım Seda ,Eda, Sunay ve ikizim Ada ile sinemaya gitmeye karar verdik. Hep beraber sinemanın yolunu tuttuk.

Metroya bindiğimizde bir yandan muhabbet ediyor bir yandan da ineceğimiz durağın gelmesini bekliyorduk. Sonunda sinemaya gelmiştik, Sinemada Kafadar Tayfa izlemek çok eğlenceliydi.

Sinemadan çıktığımızda saat ondu ama sinemada bir şey unutmuştuk. Ne mi unuttuk? Tabii ki Seda'yı... Seda'nın yokluğunu lahmacunlarımızı yedikten sonra fark etmiştik. Sinema üç saatti ve Seda ikinci yanda uyuyakalmıştı. Sinemaya geri dönüp Seda'yı uyandırdık ve güle güle evlerimize gittik.

İstanbul Gezimiz

Sınıfça İstanbul'a gidecektik, altı buçukta okulun kapısının önünde toplandık. Tam otobüse biniyorduk ki Mert yoktu, çok bekledik. Otobüslerin kalkacağı sırada Murat ve Mert, "Bizi de bekleyin, bizi de bekleyin!" diye bağıyordu. Onları da alıp İstanbul'a gittik.

İlk önce İstanbul Akvaryum'a gittik. Çok sayıda balık çeşidi vardı. Berna, Belma, Sevda, Berra, Ece fotoğraf çekiniyor; Atakan ve Emir balıklara, Kerim ile Yasin köpek balıklarına bakıyorlardı. Sonra penguenler tarafına gittik. Mert penguenlere bayılmış, sürekli öz çekim yapıyordu. Akvaryumdan çıkarken Mert'in yokluğunu fark ettik. Yarım saatimizi Mert'i bulmakla geçirdik. Yasin, "Mert burada!" diye bağırdı. Hepimiz koştuk, bir de ne görelim? Mert, penguenlerle öz çekim yapmaktan yorulmuş, uykuya dalmış.

Mert'i alıp tekne turuna başladık. Mert, teknenin beşik gibi sallamasından da hoşlanmış olmalı ki hâlâ uyuyordu. Mert'i uyandırmak için bir bardak soğuk suyu yüzüne döktük, kendine geldi. Tekne turu için yarım saatimiz kalmıştı. Mert denize bakarken az kalsın denize düşüyordu, son anda kurtardık.

Tur sona erdiğinde Topkapı Sarayı'na gittik. Birçok tarihi eser vardı. Kaşıkçı Elması'nı gördüğümüzde çok beğendik. Murat Kaşıkçı Elması'na bayılmış, "Keşke benim olsaydın!" diye söyleniyordu. Murat'ı alıp otobüse bindik, Bursa'ya geri döndük.

Sevde Melek Talaz 6/D

Kütüphane Günümüz

Evet, bugün haftanın en mutlu günü çünkü bugün sınıfımızın kütüphane günü... Tüm sınıf arkadaşlarımın kitap okuyacağına inanamıyorum.

Yasemin Öğretmen sınıfa geldiği zaman herkes ikişerli sıra oldu, hep birlikte kütüphaneye çıktık. Dörtlüler masalarda herkes istediği kişilerle oturabilecekti. Ben, Pelin, Beren, Beril bir masaya; Yağız, Ata, Kerem, Emirhan bir masaya oturdu. Konuşan kişi kulaklık takıyor, ceza olarak arabesk dinliyordu. Tabii ki daha beş dakika olmadan Ekin'e kulaklık takıldı. Ekin'in yüzü dinlediği müzikten olmalı ki acı çekiyor gibi görünüyordu. Ardından Hasan, Emre ve ben... Ne olduğunu anlamadım, konuşan Pelin'di ama kulaklık bana takıldı.

Teneffüs olduğunda arkadaşlarım kütüphanede yaptıklarını ballandıra ballandıra anlattılar. Sanki kütüphanede parti verdiler ve biz de olanları görmedik, diye geçirdim içimden.

Ne olursa olsun kütüphane bizim güzel evimizdi ve kitap okumak çok eğlenceliydi.

Canım Kardeşim

Bize katıldığın gün ne olduğundan habersizdim çünkü daha beş yaşındaydım. Kardeşim olduğundan haberim yoktu. Zaman geçtikçe tanımaya başladım onu. Koltuğumda gözü olan ve pabucumun dama atılmasına sebep olan kardeşime gıcık olmaya başlamıştım ve bu duygu her geçen gün artıyordu içimde.

Takvimler ilerledikçe kardeşim büyüyor, paylaşımlarımız artmaya başlıyordu. Kardeşim şu anda sekiz yaşında ve hâlâ biraz gıcığım ona ama beraber güzel anılarımız da gittikçe birikiyor.

Aslında en güzel anılarımızı birlikte yaşıyoruz, ilk heyecanlarımız, ilk korkularımız, ilk tecrübelerimiz, öğrendiğimiz ilginç bilgiler ve daha birçok şey. Çok belli etmesem de seviyorum sanırım onu ve belki de bunun farkındadır küçük yumurcak. Mesela eskiden tatile giderken arabada birbirimizi yer, sürekli tartışırdık ama geçen sene ilk defa yolculukta sarılıp uyuduk ve didişmeden yolculuk yaptık.

Dedelerimizin ölümünü beraber yaşadık, beraber ağladık. Beraber güldüğümüz, eğlendiğimiz anlar da oldu; beraber üzüldüğümüz anlar da... Kavga ettiğimiz anlar da oldu tabii ama hiçbirinde kardeş olduğumuza unutmamak. Ne kadar kavga etsek de hep sevdim onu ve sevmeye de devam edeceğim. Bence kardeşlerimizle hâlâ birlikteyken onlara sarılmalı, onlarla güzel vakit geçirmeliyiz.

Ayşe Melis Çakır 6/D

Ciciş ve Mimiş

"Hey, hey!" diye çağırır arkadaşını siyah fare.

-Oaaah, ne var Ciciş?

-Unuttun mu? Bugün bir eve girip mutfağına dalacaktık Mimiş.

-Ay! Ne? Aaa! Ooo! Şeyyy, şeyyy....

-Ne oldu Mimiş, bir sorun mu var?

-Aaaov gideceğimiz evin alarm sistemi var.

-Ooov, sana böyle bir durumda alarmı devre dışı bırak dedim.

-Ne yapayım Ciciş? Neyse bunu sonra hallederiz.

-Tamam daha fazla zaman kaybetmeden hadi koş da yetişelim. (Koşarlar ve küçük İmi'nin evine gelirler.)

- Ciciş, gidiyorum ve alarm sistemini devre dışı bırakacağım.

-Hemen yap şunu dostum. Burası çok büyük.

-Tamam gidiyorum.

-Mimiş, şu telsizi al ve alarmı devre dışı bırakınca haber ver.

Alarmı etkisiz hale getirmek için giden Mimiş, sistemin çok karmaşık olduğunu görür ve kara kara düşünürken uykuya dalar. Uzun bir süre sonra Ciciş telsize doğru uzanır ve der ki:

-Hey Mimiş, hallettin mi?

Mimiş uykulu uykulu farkında olmadan bu soruya "Evet" der. Ciciş eve girer ve alarm çalmaya başlar. Mavi tüylü parlak kanatlı İmi, eşi Limon ve çocukları; Minti, Manti ve Çikita o sırada evdedir. Küçük kardeşler Minti ve Manti çok korkarlar, ablaları Çikita onları kanatlarının altına alır ve küçük kardeşler biraz rahatlar. Annesine çeken küçük Minti yemyeşil, babaya çeken Manti masmavi, hiç kimseye benzemeyen Çikita sarı renktedir. Aile; başkasının evine izinsiz giren arkadaşını da ele verir, diye düşünür. Farelere yiyecek verip yaptıklarının yanlış olduğunu anlatırlar.

Fareler aileye, üzüntü ve pişmanlıklarını belirttikleri bir özür mektubu yazarlar. Her ikisi de affedilir ve bir daha asla hırsızlık yapmazlar.

Esmâ Kaya 7/C

Birlik ve Beraberlik

Bugün günlerden pazartesi. Türkçe öğretmenimiz bizi gruplara ayırdı ve bir konu belirleyerek araştırmamızı istedi. Biz de Mervelerde toplandık. Konu için herkes fikrini söyledi ve sonunda birlik ve beraberlik hakkında çalışma yapmaya karar verdik.

Çalışmamızı atasözleri, şiiirler ve kompozisyonlar ile süsleyecektik. Atasözümüz, "Birlikten kuvvet doğar" idi. Biz de iş birliği yaparak birlik ve beraberliği sağlamıştık. Çalışmamız eğlenceli geçti. Saatin geç olduğunu fark etmemiştik. Hepimiz evlerimize dağıldık ve ertesi gün tekrar görüşmek için sözleştiik.

Ertesi gün Mervelerde tekrar buluştuk. Saatler sonra çalışmamız bitti. Bugün de zaman su gibi akıp geçti. Merve kendi elleriyle kek yapmış, bize ikram etti. İkramlıkları yedikten sonra okulda görüşmek üzere vedalaştık.

Sabah okula gittik. Matematik dersinden sonra işte o beklenen ders gelmişti, Türkçe dersi... Öğretmenimiz herkesi gruplar halinde tahtaya kaldırdı. Nedense en sonda bizim ismimiz vardı ve sonunda sıra bize geldi. Merve ile başladı, Ahmet ile bitti sunumumuz. Daha sonra çalışmamızı nasıl yaptığımızı sınıfa anlattık. Öğretmenimiz, "Bu güzel çalışmanız ve birlik ve beraberliğin ne kadar önemli olduğunu bize tekrar hatırlattığınız için teşekkür ederim." diyerek hepimizi mutlu etti.

Hatalı Türkçe

Merhaba sevgili okurlarımız, size günlük hayatımızda yaşadığımız bir olaydan bahsedeceğim. Hepimiz günde kaç tane yabancı ve bir o kadar da anlamsız kelime kullanıyoruz? Sosyal medyada sık kullandığımız kelimelerden olan pro, feyk, hacker gibi isimlerle hesap açıyor ya da en basitinden mesajlaşırken bu sözcükleri kullanıyoruz.

Dışarı çıktığınızda mağazalara şöyle bir bakın; niye ülkemizde bize anlamsız gelen, hiç de bizden olmayan isimlerin verildiği mağazalar var? Neden hayvan dükkanı yerine pet shop, yediğimiz yiyeceklere fast food ya da market ismi söylerken hiper, süper gibi isimler kullanıyoruz?

Türkçe olmayan kelimeleri kullanırken kendi dilimizin utancını bir düşünün. Bizden olmayan, bize yabancı olan bu kelimeleri gerçek sahiplerinin söyledikleri aksan ile konuşmadığımız için ortaya nasıl gülünç bir durum çıkar, hesap edin. Başka milletlere ait olan prestij, lux rezidans gibi kelimeler maalesef halk ağzında çokça kullanılır durumda. Halbuki onun yerine üst düzey, çok pahalı gibi kelimeler kullanılabilir.

Bilinçli olup Türkçemize sahip çıkalım. Yabancı kelimelerin savaşımdan Türkçemizi korumak için daima Türkçesini kullanalım. Dilini, dinini ve kültürünü kaybetmiş bir toplum, toplum değil başka milletlerin kölesidir.

Fatma Nur Yavaş 7/C

İpek ile Kübra 'nın Öyküsü

Bir zamanlar İstanbul'un bir mahallesinde çok iyi kalpli iki kız kardeş yaşamış. Bunların isimleri İpek ile Kübra imiş. Mahalleye yeni taşınmışlar. Bu yüzden onlar dışarı çıktıklarında hiç kimse onlarla oynamıyormuş, tüm çocuklar oynarken onlar mahallede oynayan çocuklara bakakalırlarmış. Aradan zaman geçmiş, İpek'le Kübra onlarla oynamak için izin istemesine rağmen çocuklar kabul etmemiş. İki kardeş eve ağlayarak gitmiş.

Altı ay böyle geçmiş gitmiş. Anne ve babaları o iki kardeşe, "Haydi kızlar bavullarınızı toplayın, artık bu evden gidiyoruz. İş yerime yakın bir yere taşınacağız." demiş. Kızlar, sevinçle bavullarını toplamaya gitmiş. Ertesi gün bavulları alıp evden çıkmışlar ve herkes onların

evinin önüne gidip “Niye gidiyorsunuz, gitmeyin!” demeye başlamış. Kızlar ise, “Yeni mahallemize taşınıyoruz, orada yeni arkadaşlar edineceğiz.” deyip arabaya binmişler. Anneleri çocuklara, “Yeni eve yerleşene kadar kuzenlerinizin yanında kalacağız.” demiş. Kızlar çok sevinmişler.

Beklenilen an gelmiş, arabadan indiklerinde bir de bakmışlar ki kuzenleri onları kapıda bekliyor. Tam onlara doğru koşarken Kübra'ya araba çarpacakmış ama araba son anda durmuş. Herkes çok korkmuş, birbirlerinden özür dileyip devam etmişler.

Eve girdiklerinde karınları çok açmış, teyzesi onları mutfağa çağırmış, sofrada ne isterseler varmış. Yemeklerini yiyip oyuna dalmışlar.

Bir hafta sonra evleri hazırmış, kendi evlerine taşınma zamanı gelmiş. İpek ve Kübra yeni evlerinde ilk gecelerini geçirecekleri için çok mutluymuşlar. Sonunda yataklarına girmişler.

Sabahın nasıl olduğunu anlamamışlar. Annelerinin, “Kübra, İpek! Haydi kalkın!” diye seslenmesiyle uyanmışlar. Bahçede oynayan çocukların seslerini duyunca hemen kahvaltılarını yapıp bahçeye koşmuşlar.

Hilal Üstün 7/B

Yağmur Köprüsü

Okulun sessiz ve sakin bahçesi zil çalınca kapıya doğru koşan çocuk çığlıkları ile bozuldu. Genelde sadece araba sesleri duyulan okulun önünde çocuk çığlıkları da duyulmaya başlamıştı. Çocukların çoğu okula yeni gelmiş olan birinci sınıflardı. Onlar okulun ilk günü olduğu için günün nasıl geçtiğini birbirlerine anlatıyor, oyunlar oynuyor, bir taraftan da ailelerinin gelmesini bekliyorlardı. Aradan geçen yarım saat sonunda okulun önü boşalmıştı. Tek bir kişi hariç, herkes gitmişti, saat yedi olmasına rağmen minik Yağmur'u almaya kimse gelmemişti. Ayrıca okulun önünde ağlayan çilli , kızıl ve minik kızı kimsenin farketmemesi Yağmur'un moralini

daha da bozmuştu.

Babam beni unuttu, bir daha gelmeyecek, diye düşünüyordu. Yağmur korku ile daha fazla baş edemeyeceğini fark edince okuldan çıktı ve annesinin sürekli onu uyardığı yollardan karşıya geçti. Tamam, korkuyordu çünkü ilk defa olan bir şeydi bu ama hâlâ küçük olduğu için heyecanına engel olamıyordu, hem fazla seçeneği de yoktu.

Yağmur, yarım yamalak hatırladığı evinin yolunu düşünürken kendini bir sürü insanın olduğu bir kalabalığın içinde buldu. Öyle çok korkmuştu ki nereye gideceği ya da ne yapacağı tamamen aklından çıkmıştı.

Yağmur nereye gittiğini bilmeden dümdüz gitmeye başladı en sonunda kalabalıktan kurtuldu.

Eve nasıl gideceği artık aklından tamamen uçmuş olan Yağmur, birden yazın okula bakmak için geldiklerinde gördüğü köprüyü anımsadı. Birçok şey görmüştü yolda, ama ona en cazip gelen o köprü olmuştu. Her ne kadar annesi onu uyarsa da Yağmur bu şansın eline çok az geçeceğini düşünüp biraz tereddütlü şekilde köprüden geçmeye karar verdi. Köprünün evine giden en kısa ve tek bildiği yer olması da onu köprüden geçme konusunda ikna etmişti.

Etrafına bakınarak dikkatsizce yürüyordu Yağmur lâkin kafasını sallanan bir tabelaya çarpınca akli başına geldi. Tabelaya dikkatlice baktı, tabelada büyük harflerle Yağmur Köprüsü yazıyordu. Ancak yağmur

okuma yazmayı bilmediği için orada sadece bir şeyin yazdığını bilmekle yetindi. Bunun o zaman gördüğü köprü olduğuna emindi. Köprü'nün içi karanlık olduğu için başta girmek istemedi ama merak etmediği de söylenemezdi. Tüm tereddütlerini içine atarak köprüye doğru bir adım attı. İlerledikçe arkasındaki ışık bitiyor ve önü daha karanlık bir hal alıyordu.

Birkaç metre gittikten sonra birden yanında bir köpek belirdi. Normalde birinci sınıfa giden bir kız o denli büyük bir köpekten korkardı ama Yağmur'un köpekler ile arası iyiydi, bu nedenle sadece biraz duraklayıp yavaşça köpeği sevdi. Fazla yaklaşmak istemiyordu çünkü babası Metehan Bey'in aksine, annesi Açelya hanım bu konularda çok titiz biriydi. Şimdi annesi yanında olsa ona ne kadar kızar diye düşündü.

Yağmur, hafif bir ses duydu. Duyduğu ses bir müzik sesiydi ve sesin yankısından köprü'nün sandığından daha uzun olduğunu anlamıştı. Birkaç adım attıktan sonra ileride gitar çalan bir adam gördü. Adam gitarın çantasını önüne açmış karanlık köprüde öylece oturuyordu.

Yağmur ona neden dışarıda insanların olduğu yerlerde çalmak yerine nadiren insanların geçtiği bu yerde çaldığını sordu. Adam ise "Her şey para değildir küçük kız, herkesin kendini görmek istediği yerler vardır. Dışarı çok gürültülü ama burası sessiz ve huzurlu. Belki sana garip geliyor ama herkesin ilham yeri başkadır. Kimi güneşli ve sesli yerlerde düşünür, kimi benim gibi sessiz yerlerde düşünür. Neyse bunlar şu an senin düşünmen

gereken şeyler değil, peki şarkıyı beğendin mi? Ben besteledim." dedi. Yağmur, kafası biraz karışmış bir şekilde "Evet" dedi.

Abi tekrar çaldı, her şey bir yana Yağmur besteyi gerçekten çok beğenmişti, şarkıdaki birkaç kelimeyi anlamasa da melodisi akılda kalıcı gelmişti ona. Vakit kaybetmemesi gerektiğini bilen minik kızımız, öğlen aldığı kakaolu bisküviden artan parayı abinin açtığı çantaya atarak yoluna devam etti.

Birkaç dakika yürüdü ama köprünün rutubetli havası yüzünden tavanda birikip yere düşen su damlaları haricinde hiçbir şey duymuyordu. Dışarıda havanın kararıp kararmadığını merak eden küçük kız, köprünün sonuna yaklaştığını anlamıştı. İleride gördüğü hafif ışık onu biraz da olsa rahatlatmıştı. Sırtındaki çanta yüzünden yorulmuştu ayrıca hiç yürümediği kadar çok yürümüştü.

Uzun süren sessizliği Yağmur'un hemen yanında bulunan yaşlı amca bozmuştu. Üstü yırtık pırtıktı ve biraz ıslak görünüyordu. Simsiyah ellerei yara bere içindeydi, parmakları olmayan eldiven giymişti. Yağmur'un vicdanı yaşlı insanları görünce kendini kötü hissetmesini sağlardı ama bu iki misli kötüydü.

Yaşlı adam ellerini açmış, "Yardım edin!" diyordu. Amca başını hafifçe kaldırdı ve Yağmur'a baktı. Yağmur, biraz ürkmüştü çünkü ailesi onu tanımadığı insanlar ile konuşmaması gerektiği konusunda uyarmıştı. Yine de Yağmur, o yaşlı amcanın kendisine zarar vere-

cek biri olduğunu düşünmüyordu.

Yağmur, annesinin ona öğlen verdiği kaşarlı tostı çantasından çıkardı. Kaşarı hiç sevmezdi, bu yüzden tostı yememişti, şimdi iyi ki yememişim diye düşündü. Tostu yaşlı amcaya verdi. Amca biraz şaşırılmıştı, tostı alır almaz hızlıca yiyip bitirdi.

Yağmur hayretle amcaya bakıyordu. Adam tostı bitirdikten sonra Yağmur'un elini tuttu, küçük kız çok korkmuştu ama yine de elini çekmedi çünkü bunun çok büyük kabalık olacağını biliyordu.

Amca Yağmur'a, "Küçük kız, senin yaptığını kimse yapmaz, çok iyi kalpli bir kız olduğun anlaşılıyor. Normalde bu köprüden geçen pek çok insan, benim de insan olduğumu unutup dış görünüşüme göre beni yargılar. Evet belki bir şey demiyorum ama benim de duygularım var ve ben de üzülüyorum. Neden insanlar bir gün kendilerinin de yaşlanacağını unutup bana kötü davranır ki? Sana çok teşekkür ederim." dedi.

Yağmur, amcanın söylediklerinin çok içten olduğunu düşündü. Yaptığı iyilikten dolayı çok mutlu olsa da gitmesi gerektiğini bildiği için vedalaşıp tekrar yola koyuldu.

Köprünün sonuna geldiğinde Yağmur'un aklına bugün yaptığı şeyler geldi. Kendi kendine, "Bugün ne kadar çok şey öğrendim." dedi.

Yağmur'un evi köprünün neredeyse 15- 20 metre ötesindeydi. Her ne kadar bugün çok eğlenmiş olsa da

çok da yorulmuştu ve artık eve gitmek istiyordu.

Koşa koşa eve gitti ve zili çaldı. Kapıyı annesi açtı ve hemen annesinin üstüne atladı. Yağmur daha içeriye adımını bile atamadan annesi soru yağmuruna tuttu:

“Neredeydin, babanın işi çıkmış, biraz geç geleceğini söyledi bana ama okulunda seni bulamamış.” Ardından aynı şeyleri bir de babasından dinledi.

Yağmur üstünü değiştirdikten sonra annesinin onun için yaptığı nefis yemeklerden yerken bugün yaşadığı olayları birer birer ailesine anlattı.

Her ne kadar Açıya Hanım başlarda panik olsa da olayı ikinci kez düşündüğünde rahatlamıştı. Bu, onlar için sadece bir anı haline gelmişti, ders çıkarılması gereken, uzun, tatlı ve heyecanlı bir anı.

Zeynep Çelik 7/C

Doğada Zaman Yoculuğu

Merhaba, ben Burak. 42 yaşında Türk bilim insanıyım. İngiltere'de yaşıyorum ve zaman makineleri üzerinde çalışıyorum. Çok uzun süredir zaman makinesi yapıyoruz. Bu makine sayesinde geçmişe gidebileceğiz, o güzel anılarımızı bir daha yaşayabileceğiz ve geçmişteki yaşanmış olayları görebileceğiz.

Ben beş yüz yıl geçmişe gitmek istiyorum. Tam beş yüz yıl. O zamanın evlerini, robotlarını, insanlarını, her şeyi merak ediyorum. Belki o zamanlara gittiğimde robotlar olmayabilir. Benim yaşadığım yerde koskocaman binalar, çok fazla iş yeri, uçan arabalar var.

Yine her zamanki gibi işime gittim. Artık zaman makinemizi tamamlamamıza çok az kaldı. Son dokunuşları yapacaktık. Tarihte bir ilkti bu. Adımız yazılacaktı tarihe. Artık hayalimi gerçekleştirebilirdim. Yüz yıl geçmişe gidebilirdim. Son çalışmalarımızı tamamladıktan sonra zaman makinesi artık hazırды.

Patronumuz, "Tebrikler arkadaşlar! Sonunda tarihte bir ilk olan zaman makinesini tamamladık. Emeği geçen sizlere ve tüm robotlarımıza teşekkürler." dedi.

Tüm dünya bu zaman makinesini konuşuyordu. Bütün haberlerde, televizyonlarda biz ve zaman makinemiz vardı.

İlk deneyecek kişi bendim ve aşırı heyecanlıyđım. Bir sürü kamera vardı. Hepsi beni ve makineyi çekiyordu. Zamanı geldi ve makinenin içine girdim. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Sanki heyecandan bayılacaktım. İlk defa dünyada zaman makinesini ben kullanacaktım. Kendi adıma, Türkiye adına gurur duyuyordum.

Makinenin kapısı kapandı. İçerde düğmeler vardı. Düğmelerde harfler ve sayılar vardı. Sayılar ile gitmek istediğim yılı, harfler ile gitmek istediğim yeri yazacaktım. Gitmek istediğim yıl 2019, gitmek istediğim yer ise Türkiye'ydi. Düğmelere basarak yazdım ve birden içerisi soğumaya başladı. İçeride çok şiddetli bir deprem oluyormuş gibi sallandım ve başım döndü, midem bulandı. Tüm bunları yaşarken birden makineden bir ses geldi ve kapı açıldı. İşe yaramasını bekliyordum.

Kapıyı açtım ve karanlık bir yerdeydim. Işığın olduğu yere doğru ilerledim ve dışarı çıktım. Gördüklerime inanmadım. Her yerde yeşil, uzun şeyler vardı. O kadar garipti ki inanmadım. O yeşil garip şeyleri daha önce hiç görmemiştim. Yaşadığım yerde hiç böyle şeyler yoktu. Daha önce araştırmıştık fakat hiç görmemiştim. Etraf hiç alıştığım gibi değildi. Etrafta biraz daha dolandım, temiz bir ortam vardı. Eve gitmeyi hiç istemiyordum. Keşke hep burada yaşasam diye düşündüm.

Makinenin belirli bir zamanı vardı. Bu yüzden gitmem gerekiyordu. Kesinlikle bir kez daha bu mükemmel doğayı görmeye gelecektim. Hayatımın en mutlu günlerinden biriydi. Sonsuza dek yaşamak isterdim ama olmazdı.

Makineye geri döndüm ve yine aynı işlemleri yaparak kendi yaşadığımız zamana geldim. Dışarı çıktığımda yine her yerde kameralar, insanlar ve bir sürü alkış sesleri vardı. Çok gürültülüydü ve o sessiz, mükemmel yeri hemen özlemiştim.

Herkes etrafımda toplandı ve bana mikrofonlar uzatıldı. Herkes can kulağıyla beni dinliyordu. Gördüğüm her şeyi anlattım. Herkes hayretler içinde kaldı. Tüm ekranlarda, televizyonlarda ben vardım.

Eski yıllarla alakalı araştırmalar arttı. Çok işe yarar bir icattı bu makine. İlerde daha iyi icatlar ve buluşlara imza atmak istiyoruz.

Memo

Memo, her zamanki gibi denizin temiz sularında dolaşıyordu. İçinden, ne de güzel tertemiz bir deniz, di-yordu. Memo gezerken kulağına garip sesler geliyordu, sesin geldiği yere hızlı bir şekilde yüzmeye başladı. Bir de ne görsün? Denizin ortasında petrol rafineleri yap-mışlar. Bunu gören Memo, hemen evine gidip “Baba, denizin ortasına petrol rafineleri yapmışlar!” diye bağırdı. Memo babasını alıp rafinelerin olduğu yere gitti.

Petrolün yaydığı kimyasal atıklar yüzünden yüzlerce balık, yunus ve balinaların ölmüş olduğunu görünce üzüntüyle hemen oradan uzaklaştılar. Tüm deniz hay-vanlarını toplayarak rafinelere saldırmak için çalışma-ya başladılar. Aradan bir hafta geçtikten sonra Memo, hayvanları toplayıp saldırıya geçti. Sonraki gün tüm petrol rafineleri suyun dibini boyladı.

Bir daha insanlar denize ne petrol rafinesi yaptı ne de denize çöp atmaya cesaret edebildi. Memo ve arkadaşları ölen bütün deniz hayvanlarına mezar yapıp gömdüler.

Artık kimse Memo sayesinde denizleri kirlilemedi ve Memo'yu bundan sonra herkes “Kurtarıcı Memo” olarak çağırdı.

Eren Kamu 7/C

Macera

Günlerden bir gün Selim, durakta servisi beklerken evde çok gizli bir yerde sakladığı saatini kaldırımda görünce şaşırdı. İçini biraz da korku kapladı ve saatini hemen yerden aldı. Servis gelince hemen en yakın arkadaşı Mehmet' in yanına oturup neler olduğunu anlattı. Mehmet başta alay etti ama Selim saatini çok güvenli bir yere sakladığını söyleyince Mehmet de biraz ürperdi. Selim eve geldiğinde çantasını açtı, saat çantasında yoktu. Hemen odasına gitti. Selim çok şaşırdı, oda hiç dağınık değildi. Saatini sakladığı yeri açtı, saat oradaydı. Selim hiçbir şey anlamamıştı.

Ertesi gün serviste Mehmet'e neler olup bittiğini anlattı Selim. Arkadaşı, "Yanlış görmüşsün!" deyip geçiştirdi. Okula gittiklerinde okulca Alanya'da beş yıldızlı bir otele gideceklerini duyunca Selim'in morali yerine geldi. Ders zili çaldı, hocaları Şaziye Hanım, tatilin ne zaman olacağını söyledi. Ders bu konu hakkında konuşmalarla geçti.

Okul müdürü Serkan Bey, tatil ücretlerini söyleyince öğrenciler arasında bir uğultu çıktı. Müdür Bey, "Gelmek isteyenler, isimlerini bir kâğıda yazıp idareye teslim etsinler!" dedi. Selim akşam annesiyle konuşup izin aldı.

Ertesi gün Müdür Bey, Alanya'ya gelecek kişilerin isimlerini duyurdu. Yaptığı duyuruda herkesin kendi uçak biletini alacağını söyledi. Selim akşam bileti alırken işi çıktı ve babasından bileti almasını istedi. Ama alması gereken yeri söylemeyi unuttu. Babası Selim'i arayıp nereye alacağını sordu, Selim "Alanya" diye cevap verdi ama telefon düzgün çekmiyordu. Babası da ses net gelmediğinden Alanya'yı "Ankara" sanıp Ankara'ya bilet aldı.

Salı günü olunca Selim, hava alanında bir kargaşa anında etrafta görevlileri göremediği için bileti göstermeden uçağa bindi. Uçağa baktığında okuldan kimseyi göremedi. "Herhalde geç kaldım, ikinci sefere biniyorum." diye düşündü. Bir süre sonra hostesi çağırdı ve yolun niye bu kadar uzun sürdüğünü sordu. Hostes de normal olduğunu söyledi. Selim bir tersliğin olduğunu sezdi ama sesini çıkarmadı. Uçak inişe geçtiğinde kaptan Ankara'ya geldiklerini anons etti, Selim çok şaşırmıştı. Hemen babasını arayıp durumu anlattı. Babası da Alanya uçağına bir bilet aldı ve Selim, geç de olsa arkadaşlarına katıldı.

Macerasını arkadaşlarına anlatırken herkes gülmekten yerlere yatıyordu.

Ahmet Lütfü Elüstü 7/C

Kirliliğe Son

Osman, beşinci sınıfa giden çalışkan bir öğrenciydi. Doğaya ve hayvanlara çok düşküncüydü. En sevdiği ders fen bilimleriydi. Yine bir gün fen bilimleri dersindeydiler. Konu çevre kirliliği idi. Osman bu konuda çok hassas ve öğretmenini heyecanla dinliyordu.

Öğretmeni ilk olarak doğaya verilen zararı anlatmaya başladı. Plastik ve metal benzeri doğada uzun yıllar kalan atıkların doğaya olan zararlarını anlattı, tabii Osman'ın bu konuda epey bilgisi vardı, bildiklerini

öğretmeniyle ve arkadaşlarıyla paylaştı. Bir yandan da bilmediği bir sürü şey öğrendi. Osman bu tür zararlı maddelerin doğaya verdiği zararlardan çok etkilendi ve o gün okulda hep o konu üzerinde düşündü. Eve geldiğinde annesini yemek yaparken buldu. Hemen okulda işlediği konuyu anlattı ama annesinin onu dinlediğini düşünmüyordu.

Osman odasına gitti ve bilgisayarını açıp bu konuyu araştırmaya başladı. İnternette korkunç sonuçlar bulundu. Son zamanlarda plastik kullanımı yüksek derecede artmıştı. Bu yüzden çoğu ülkede plastik alışveriş poşetleri para ile satın alınıyordu. Bu yenilik ülkesine gelmişti ama insanlar maalesef parayla poşet satılmasına tepki gösteriyordu. Aslında çok önemli bir konuydu ama çoğu kişi bu kirlilikten haberdar olmadığı için böyle bir uygulamaya karşıydılar. İşte bu Osman için bir fırsattı ama insanları nasıl ikna edeceğini bilmiyordu.

Ertesi gün yine fen dersine girmişlerdi. Bu sefer sıra karbon salınımı ile oluşan hava kirliliğine gelmişti. Ders-te öğretmeni araçların fazla kullanımı yüzünden oluşan hava kirliliğini ve bu nedenle küresel ısınmanın artmasını anlatmıştı. Aynı zamanda kutupların erimeye başladığını da anlatmıştı öğretmeni.

Dinlediklerinden çok etkilenen Osman, eve geldiğinde hemen ailesine danışıp fazla etkisi olacağını düşün-mese de bir kampanya başlattı. İlk önce bu kampanyayı ailesine sonra komşularına sonra öğretmenlerine anlattı. Öğretmenleri bu kampanyayı duyunca çok sevindiler ve bütün okula bilgi verdiler. Kampanyaya

göre bu kampanyayı duyan kişiler kampanyadaki telefon numarasını arayacak ve sadece beş liraya Osman'ın tasarladığı egzoz filtresini alacaktı. Bu kampanyanın bu kadar kişiyle olmayacağını anlayan Osman CİMER yani Cumhurbaşkanlığı İletişim Merkezine posta yoluyla durumu bildirdi. İlk başvurusu kabul edilmedi fakat Osman yılmadı ve bir tane daha başvuru yaptı.

Yaklaşık bir ay sonra evlerinin kapısını postacı çaldı. Acaba projesi kabul görmüş müydü? Heyecanla kapıya koştu, postayı aldı ve açtı. Projesi kabul görmüştü! Sevinç içinde annesine hemen postayı gösterdi. Osman'la birlikte annesi de çok sevindi.

Aradan bir gün geçti. Osman, annesi ve babası haberleri seyreliyorlardı. Bir anda karşlarına Osman'ın projesi çıktı, çok şaşırdılar. Osman'ın projesi ekran başında olan milyonlarca insan tarafından da bilinmiş oldu. Beş dakika geçmişti ki telefonlar çalmaya başladı. On dakika içerisinde yaklaşık yüz adet sipariş aldı ama birkaç sorun vardı. Bu kadar filtreyi nasıl üretecekti? Diyelim ki üretti, nasıl dağıtacak? Bu sorunlar üzerine kafa yorarken telefon çaldı. Arayan zengin bir iş adamıydı. Hem de çevreye duyarlı, zengin bir iş adamı. Osman'ın bu girişiminden çok etkilenmişti. Filtreleri kendisi üretmek istiyordu. Osman çok sevindi, ailesi Osman ile gurur duydu.

Böylece Osman sayesinde hava kirliliği bir nebze de olsa azaldı ama şunu unutmamalıyız ki hava kirliliği ancak bütün insanların bilinçlendirilmesiyle önlenabilir.

Ecrin Kıyatsıl 7/C

En İyi Dostum Kitap

Kitap, gerçek bir dosttur. Tadına vararak okunan güzel bir kitaptan sonra, tıpkı çok sevdiğimiz bir arkadaşımızla konuşmaktan aldığımız lezzeti duyarız.

Ona her an davetli gibiyizdir. Biz ona gitmesek bile o bize küsmez, darılmaz ve çağırmaya devam eder. Biz davetine katılınca sayfalarını çevirdiğimiz an ferah ferah eser önce yüzümüze, tatlı tatlı tebessüm eder, onu okurken adeta başka bir dünyaya ışınlanır, başka evrenlere uçarız.

Bir an kendinizi tek başınıza bir odaya kapatılmış olarak düşünün, biraz yiyecek ve içecek bulduktan sonra ilk arayacağınız şey sizi anlayacak bir dost olurdu değil mi? Yalnızlıktan bizi sadece bir kitap kurtarır; okur, okur dalarsınız o kitabın içine.

Yazık okumanın tadını alamamış, kitapla tanışmamış kişilere.

Bir Gb Bir Ömre Bedel

Telefonunuzun ekranını açın. Karşınıza ilk çıkan uygulamalardan birine girin. % 70 ihtimalle karşınıza fotoğraf, videolar çıkacaktır. Örneğin; galeriye tıklayın, kendi fotoğrafınıza bakın. Çok mutlu görünüyorsunuz. Oysa zoraki gülümsüyorsunuz. Şimdi fotoğrafta ne gördüğünüzü düşünmek için kendinize zaman ayırın. Bir süre fotoğrafa bakın. Hazır fotoğraftaki kişi sizden canlı gibi değil mi? Sanki telefona hapsedilmiş bir canlı... Şimdi Yüzünüze doğru olabildiğince büyütün. Çözünürlülüğü azaldı, kendinizi seçemiyorsunuz. Uzaktan çok mutlu, duygularınız gibi sıcacık görünürken kendinize yakından, dikkatle baktığınızda insanların sizi nasıl gördüğünü anlıyorsunuz.

Biri size güzel bir haber, keyifli bir sohbetle yaklaşıncı bulanık görünüyorsunuz. Çünkü telefondasınız. Ekranın önünde değil, içindesiniz! Arkadaşınızla iletişim kurmak için kullandığınız telefon gün geliyor, arkadaşınız yanı- nızdayken iletişim kurmanızı engelliyor.

Canınız kadar sevdiğiniz ve "iletişim aracı" diye adlandırdığınız cep telefonları, dostlarınızı elinizden alan bir arabozucu aslında. Telefonunuzun bu karanlık işle- rini fark etmiyorsanız veya gözardı ediyorsanız telefon sizi parmağında oynatıyor demektir.

Unutmayın, siz telefonunuzun sesini açtıkça telefo- nunuz sizin sesinizi kapatıyor. Sizi yeniden başlatmadan elinizdeki hapishaneden hemen kurtulun.

Ormanın Küçük Koruyucuları

Alper ve arkadaşları tepeden aşağı doğru koşuyorlardı. Alper, “Çabuk olmalıyız, ağaçların nasıl kesildiğini görmek istiyorum.” dedi.

Her sene yapılan bir işlemdi bu aslında, ormanın belirli bir bölgesindeki ağaçlar, izinli olarak kesilir ve yerlerine yeni fidanlar dikilerek orman genç tutulurdu.

Alper, ormanın yanındaki köyde babası Erdem Bey ve annesi Cansel Hanım ile yaşıyordu. Babası bu güzel orman kurucularındandı. Sırası geldiğinde gözetleme kulesinde nöbet tutar, ormana gelebilecek her türlü zararı önceden görüp önlemek isterdi. Bazen beklenmedik bir anda çalılar tutuşabilir ya da duyarsız insanlar yüzünden yangın çıkabilirdi. İşte o zaman gerekli müdahaleler yapılır ve yangın büyümeden söndürülürdü. Alper de köyde olduğu zaman Sıla ve Doğan'la birlikte babasına yardım ederdi. Gözetleme kulesinin en tepesine çıkıp ormanı seyretmek Alper'in en büyük zevkiydi.

İşte bekledikleri an gelmişti. Ağaçların izinle belirlenmiş bölümleri sırayla kesiliyordu. Ağaçlar teker teker domino taşları gibi devriliyordu. Kesim bittikten sonra Alper, Sıla ve Doğan koşarak açılan büyük alana gittiler. Koşarken birbirlerine çarpıyor, sağa sola savruluyor, gülüşüyorlardı.

Büyük alana vardıklarında Alper, Doğan'ın şapkasını aldı ve kaçmaya başladı. Doğan onu yakalamaya ça-

lıştıkça Alper yön değiştirip koşuyordu. Sıla ise tomrukla-
rın yüklenmesine bakıyordu. Alper biraz daha uzaklaştı
ve gülererek kaçmaya devam etti. Doğan, Alper'in pe-
şinden ormana girdi. Sıla, kaybolacaksınız diye peşle-
rinden koştu.

Alper soluk soluğa bir çalının arkasında durdu. Do-
ęan, arkasından sessizce gelerek şapkasını aldı. Geri
dönerken Sıla'yı çalıların arkasına bakarken gördüler.
Sıla, eliyle ses çıkarmayın diye işaret etti. Alper ve Do-
ęan, Sıla'nın yanına giderek çalıların arkasına baktılar.

Bir grup adam ağaçları kaçak kesip kamyonu dol-
duruyordu. Sessizce birbirlerine baktılar. Doğan tele-
fonuyla adamların yüzlerini plakalarını ve yaptıklarını
çekti. Bir süre sonra adamlar yarın devam etmek üzere
ayrıldılar. Alper, Sıla ve Doğan oradan uzaklaşıp köye
döndü. Doğan elindeki fotoğrafları Alper'in babasına
gösterdi ve olanları anlattı. Alper'in babası kızgın bir su-
rat ifadesi takındı ve arkadaşlarına durumu anlattı. Ne
yapacaklarını düşündüler ve en iyi fikrin delillerle jan-
darmaya gitmek olacağına karar verdiler.

Ertesi gün jandarmayla birlikte olay yerine gittiler.
Aynı adamları suçüstü yakaladılar. Adamlar götürü-
lürken jandarma Komutanı: "Aferin size büyük koruyu-
cular, sizinle gurur duyuyorum." dedi ve onları tek tek
öptü.

Okul Çıkışı Ufak Bir Macera

Güneşin ışıkları arkamdan vururken öğretmen de bize acil durumlarda kullanacağımız numaraları öğretiyordu. Aman ne sıkıcı ders bu ya! Ben de bu durumlarda her zaman yaptığım gibi kahraman hayal dünyama gittim. Siyah saçlı mavi gözlü biri olarak bu sefer de kendimi podyumda yürürken hayal ettim. Zaten benim olmam gereken yer orasıydı, okul benim zevklerime hiç mi hiç uymuyor. Öğretmenin, "Çocuklar, bu numaraları not edin!" demesiyle hayalim buhar oldu. Ambulans 112, polis 155 ne işime yarayacaktı bunlar benim? Neyse ki kısıydı da hemen yazdım. Ve gooooool! Zil çaldı, tabii ki koşarak çıktım. Sanırım öğretmenin, "Koşma!" diye bağırdığı kişi bendim.

Bugün cuma, en sevdiğim gün, eve hızlı gitmem lazım. Nasıl koşmayayım? Annemin beni aldığı yerde beklemeye başladım. Hah tam da bizim arabaya benzeyen kırmızı bir araba gördüm. Aaaa, olamaz, bizim araba değilmiş. Ama beş dakika geçti, neden gelmedi.

Bekledim, bekledim ve yine bekledim. Ay o da ne! Kara bir bulut üstümüze geliyor. Bu buluta yakalanmaktansa eve kendim yürümeyi tercih ederdim. Eh yolu çok olmasa da biliyordum. Yavaşça bekçiye görünmeden dışarı çıktım ve yürümeye başladım. Ve işte kötü bir sorunumuz var, burnumun üstüne iki tane su damlası düştü. Koşmaya başladım. Neden mi, yağmura yakalanırsam ve ıslanırsam annem bana kızar. Tam duvar önünden geçerken "hav!" diye bir ses geldi. Bu

bir köpek olmalıydı. Duvara dikkatli bir şekilde tekrar baktım. Yavru bir köpek duvarın içindeki yuvarlak bir deliğe sıkışmıştı. Hemen yanına koştum. Beyazdı ve küçüktü. Başını okşadım, o sırada yağmur hızlanmaya başladı. Tam zamanıydı gerçekten. Köpeği biraz çekmeye çalıştım ama kıpırdamadı.

Düşündüm, düşündüm ve evet acil durum numaraları. Sanırım itfaiyeyi aramam lazımdı. Ama bir sorun vardı, benim telefonum yoktu ki. Ah yine zekamla bir çözüm buldum. Oradan geçen bir teyze vardı, biraz ağır yürüyordu. Hemen yanına koştum. Küçük boylu olduğum için adımlarım da küçüktü ama koşunca hemen teyzenin yanına vardım. Hemencecik başımdan geçenleri anlattım.

Teyze şöyle dedi: "Oğlum ilk önce anneni aramamız gerekmez mi? Önce arayalım merak etmesin. Sonra da itfaiyeyi ararız." Tabii ya annemi unutmuşum, annemin bana zorla telefon numarasını ezberletmesinin hiç işe yaramayacağını düşünüyordum, yanılmışım. Hemen teyzenin telefonuna annemin numarasını yazdım. Teyzenin nefes alışları çok sesliydi, sanırım biraz şişman olduğundan kaynaklanıyordu ama şu an bunu konuşacak durumda değildim. Annemi aradım, iki çalışta açtı telefonu. Annem benim sesimi duyar duymaz ne kadar meraklandığını anlattı. Sesi çok endişeliydi. Ben de, "Anne, sen gelmeyince tek başıma yürümeye başladım, geceyi okulda geçirecek değildim ya ama sonra yavru bir köpek gördüm yolda, ona yardım ederken bu teyzenin telefonundan seni aradım. Şimdi de itfaiyeyi arayacağım." dedim. Sonra yanımdaki teyze telefonu aldı ve bulunduğumuz yeri tarif etti. Arkasından

da itfaiyeyi aradık.

İtfaiyenin sirenleri ile birlikte annemin kırmızı arabası da yanımızda belirdi. Hemen bana doğru koştu ve bana sarıldı. “Bu durumu sonra konuşuruz.” dedi ve köpeğe baktı. İtfaiyeci abiler inip değişik bir aletle yanımıza geldiler, onlara köpeğin yerini gösterdim. O aleti ittirdiler, çektiler derken çabucak köpeği çıkardılar. Köpeği hemen kucağıma aldım. İtfaiyeci abi bana köpeği alması gerektiğini söyledi ama ben anneme köpeği eve götürmek için yalvardım.

- Onur 'cuğum bakabilecek miyiz?

- Bakarım anne, her şeyini ben yaparım. Lütfen, bizim köpeğimiz olsun, bak ne kadar da tatlı ve korkmuş.

- Tamam, peki, birkaç gün deneyelim bakalım.

Nihayet yalvarmalarım sonuç vermişti, genelde bu yalvarmalar babamda işe yarardı ama annem kaybolduğumu düşünerek çok korkmuş ve üzülmüş, onun için beni kıramadı. Eve gidince bana çok kızdı. Neden onu beklemişim, o gelecekmiş ama işi çıkmış, falan filan. Ama ben halimden gayet memnundum. Büyükler gibi hem tek başıma gitmiştim hem bir köpeği kurtarmıştım hem de çok istediğim bir hayvana sahiptim.

Bence ben, şu an süper kahramandım. Bu olanları öğretmenime de anlatmayı sabırsızlıkla bekliyordum. Bana madalya verir diye düşünüyordum ama bir daha eve tek başıma dönmeyeceğime söz verdim anneme.

Hemen yarın olsa da madalyamı alsam.

Ahmet Efe Karaaslan 7/C

İnsan Ne ile Yaşar

İnsanoğlu bilmem kaç bin yıldır dünya üzerinde yaşamaktadır ve eminim insanlara ne ile yaşadıkları sorulabilseydi her dönemde farklı cevaplar alınırdı. Tolstoy'un da bu soru dikkatini çekmiş ki bir kitap yazmış, sorunun cevabını da insanın yaşadığı en mükemmel his olan "SEVGİ" olarak belirlemiş. Peki, biz neden zor da kalana yardım ederiz, merhamet gösteririz? Belki de vicdanımızdan hiçbir zaman kaçamayız ve sevgimize muhtaç canlılara dönüp bir kez baktığımızda, yardımımız dokunduğunda, bir gülümseme ile bile hayatımızın kırılma noktaları gerçekleşir. Shakespeare' in de dediği gibi, "İnsan sevmeye başladı mı yaşamaya da başlar."

Yardımlaşma beraberinde sevgiyi, sevgi de beraberinde yaşamı bize sunar. Sıkıntıda olana borç vermek, kimsesizi giydirmek, muhtaç olana yardım etmek gibi bazı şeyleri Allah rızası için yaparız. Çünkü Tolstoy'un bizlere bu kitapta vermek istediği mesaj gibi insana sevgiyi veren de bir sanat olan sevginin kaynağı da Allah'tır.

Sessizliğin Mevsimi

Hani karanlığa alışınca zor gelir ya aydınlık, aydınlığa alışınca da karanlık. İşte yaza alışınca birden sonbahara geçmek benim için biraz zor. Yazın öten kuşlar, bahçelerde açan çiçekler, sokaklarda oynayan çocuklar... Sonbaharda ise bir sessizliğe bürünüyor tabiat, sıcak sokaklar, kuşlar, çiçekler...

Bence sessizliğin mevsimi sonbahar. Ancak sessizlikte huzur bulur insanlar. Bütün bir yılın yorgunluğunu sonbaharda atarlar. Evine ekmek parası götürmeye çalışan telaşlı insanlar biraz da olsun bu sessizlikte huzur bulurlar. Yazın akşamlara kadar bahçelerde oynayan çocukların eve girme vakitleri gelmiştir artık. Neşeyle şarkı söyleyen kuşların seslerini dinlendirmesi gerekir. Ağaçları süsleyen yemyeşil yapraklar yorulmuşlardır ve derin mi derin bir uykuya dalarlar. Üzerlerine son bir battaniye örtmüşlerdir çoktan.

Nereye gitseniz öyledir bu. Dünyanın öbür ucuna bile gitseniz aynı sessizlik vardır sonbaharda. Tüm evleri, sokakları, mahalleleri, tüm şehri kaplar bu sessizlik. Bir tilkiye benzer sonbahar. Tilki gibi kurnazdır. Bizi rahatlatıp bütün bir yılın sakin geçeceğine inandırır ve sonra bizi dondurucu soğuklarla baş başa bırakır. Deli gibi esen rüzgârlarla, kar taneleriyle, tipi ile...

Biz de dondurucu soğukların geleceğini bile bile sonbaharın o sakin havasına kapılırız. Ah Sonbahar ah...

Ömer Taylan Ocak 7/E

Anka Kuşu

Bir zamanlar uzak ülkelerin birinde bir padişah yaşamış. Bir gün padişahın kızı çok hastalanmış. Padişah her ülkeden doktorlar getirtmiş ama hiçbir prensesi iyileştirememiş.

Bir gün saraya bir bilge gelmiş. Bilge, padişaha kızını iyileştirmek istiyorsa Anka Kuşu'nun tüyüne ihtiyaç olduğunu söylemiş. Padişah hemen halkına haber göndermiş. Kim Anka Kuşu'nun tüyünü getirirse kızını o kişiyle evlendireceğini söylemiş.

Herkes seferber olmuş. Bunların arasında Karaoğlan denilen fakir, yiğit bir delikanlı da varmış. Bu delikanlının hayalleri zaten hep padişahın kızıyla evlenmekmiş. Şimdi bir fırsat yakaladığı için çok sevinmiş ve Anka Kuşu'nu yakalamak için yola koyulmuş.

Her yeri gezmiş, uğramadığı dağ, uğramadığı tepe kalmamış. Artık yavaş yavaş ümidinin kesileceği bir anda bir çığlık duymuş. Çığlığın olduğu yere gidince çok yaşlı bir kadın görmüş. Bu kadın bazı köylüler tarafından itilip kakılıyormuş. Karaoğlan, onu kurtarıp kurtarmama konusunda biraz tereddüt etmiş. Anka Ku-

şu'nu bulmakta geç kalabilirmiş, başkaları kendinden önce bulabilirmiş. Fakat giderse de ömür boyu kadına yardım etmediği için vicdan azabı çekecekmış. Biraz tereddüt ettikten sonra kadına yardım etmeyi tercih etmiş. Hemen kadının yanına gitmiş, onu köylülerin elinden kurtarmış ve ne olduğunu sormuş. Köylüler onun büyücü olduğunu, büyü yaparak kralın kızının hasta olmasına sebep olduğunu düşünüyorlarmış. Fakat kadın ben büyücü değilim, diye ağlıyormuş. Kadını evine kadar götürmüştü. Kadın teşekkür etmek için ona bir gül vermiş ve şöyle demiş:

“Bu gülü al, yeşil ormandaki kırmızı yapraklı ağacın altına git, orada bekle, ikinci vakti beklediğini bulacaksın.”

Karaoğlan önce inanmamış fakat denemekten bir şey kaybetmezmiş. İçinde bir yerlerde kadının doğru söylediğine inanmak istiyormuş ve kadının dediğini yapmış. Bir süre sonra Anka Kuşu gelmiş, yanına bir tüy bırakıp gitmiş. Karaoğlan çok sevinmiş. Önce yaşlı kadının yanına gitmiş ve işin aslını sormuş. Kadın da, “Yüreğinin sesini dinledin. Yüreğinin sesini dinlemek, engin denizlere açılmak gibidir. Hem cesaret ister hem de zordur. Fakat sonunda eşsiz hazineler barındırır. Şimdi bunu al ve dileğini yerine getir.” demiş. Karaoğlan tüyü almış ve padişaha götürmüştü.

Padişah, tüyü hekimbaşına vermiş ve kızı iyileşmiş. Padişah söz verdiği gibi kızını Karaoğlan ile evlendirmiş. Kırk gün, kırk gece düğün yapmışlar. Onlar ermiş mura-dına biz çıkalım kerevetine.

Deniz Esmâ Uçak 7/E

Benim Ağzımdan

Çok soğuk ve ıssız bir gecede sokakta yürüyordum, yanımdan tek tük insanlar geçiyordu. Bazıları benden korkuyor bazıları da hiçbir şey yapmadığım halde bana taş atmaya çalışıyordu. Yanımda bir orman vardı boş yolda yürüyordum. Sokakta ne ışık ne de bir ev vardı. Yoruldum, kuytu bir köşe bulup yattım. Geceyi dışarıda geçirmeye pek alışkın değildim.

Aslında benim bir sahibim vardı, sokak köpeği değildim yani. Adı Oğuz'du, bana Maya diyordu. Bir arkadaşım bile vardı, Zeus. Günlerimiz oldukça güzel geçiyordu. Tabii her güzel gün gibi bizimki de bitti. Zeus öldükten sonra beni ormana bıraktılar. Neden ormana bıraktıkları konusunda hiçbir fikrim yoktu. Belki beni kaybetmişlerdir. Belki de o da beni arıyordur. Bu yüzden Oğuz'u üzmemek için onu bulmalıyım. Eski sıcak yuvama bir an önce kavuşmalıyım. Sokaklar bana göre değildi.

Yuvama dönme ümidiyle yürüyordum, aslında tam olarak nereye gideceğimi bilmiyordum fakat içgüdülerime güveniyordum. Yanımdan çiçek gibi kokan biri geçti, başka biri daha geldi, yavaş yavaş balık kokusu almaya başladım. Ormana daldım ve kokuyu izledim.

Sonunda piknik yapan insanların yanına gittim, orada bir köpek daha vardı. Yanına gittim, kokladı beni, ben de onu kokladım. Köpeğin sahibi yanıma geldi ve bir balık verdi bana. Balığı yedim ve uykuya daldım. Uyandığımda hava iyice aydınlanmıştı ve benim yürümeye devam etmem gerekiyordu.

Yürüye yürüye şehre geldim. Her yerden araba geliyordu. Öğlene doğru karnım acıktı. İlerde çöp kutuları vardı. Oraya kadar yürüdüm, oradaki çöpleri karıştırdım, içinden bir kemik çıktı. Normalde kemik sevmem ama o kadar açtım ki yemek zorundaydım.

Yoluma devam ettim. Yolda karşıma bir adam çıktı. Adam bana tekme attı, hem de durup dururken. Hızla oradan uzaklaştım, aslında havlayıp onu korkutabilirdim ama şu an kavga havamda değildim. Daha sonra yorulduğumu hissettim ve bir parka gidip yattım. Sabah olduğunda yola devam ettim.

Burnuma bir koku geldi, tıpkı ormandaki kırmızı şey gibi kokuyordu. Yolda bir kap mama bulma umuduyla yürüyordum. İleride benim sahibim gibi kokan birini buldum ama o benim sahibim değildi. Yoluma devam ettim ve umduğum şey gerçek oldu.

İçgüdülerime dayanarak koklaya koklaya eski evime gittim, o evde şimdi altı çocuklu bir aile vardı. Anneleri geldi çocukların. Kadın beni sevdi, mama ve su verdi. Sanırım Oğuz'u bulmam artık imkânsızdı ama yeni ve kalabalık bir aile bulmuştum.

Pelin Mutlu 7/F

Yazar Selim

Bugün çiftlikte çalışmaya okul sayesinde birkaç saat ara vereceğim. Arabacıda bütün hafta değil de sadece üç gün çalışacağım, üç koca aydır beklediğim gün. Çoğu çocuk okulu hiç sevmez ama ben çoğu çocuğun grubuna girmiyorum. Çünkü çoğu çocuk sabah beşte kalkıp çiftlikte üç saat aralıksız çalıştıktan sonra bir de ailesini geçindirmek için her akşam üç kilometre yürüyerek araba tamircisinde çalışmaz.

Okul sabah dokuzda açılıyor ama ben alışkanlık yüzünden saat yedide uyandım. Elimi yüzümü yıkayıp üç yıldır bana zar zor olan formamı giydikten sonra yine bana küçük gelen önü açılmış ama yine de beni idare eden ayakkabılarımı giydim. Çantamı sırtıma taktım ve yürümeye başladım. Yolun yarısını yürüyordum çünkü köye giden yollar otobüslerin giremeyeceği kadar bozuktu.

Okumanın zorlukları vardı, benim için daha çoktu bu zorluklar. Otobüs durağının olduğu şehir yoluna girdiğimde durakta sandığımdan fazla çocuk vardı. Tabii ki her gün otobüse binemeyecektim ama ilk gün diye babamdan izin almıştım. Otobüs beş dakika içinde gelmezse okula geç kalacağım. Sanırım etraftakiler de öyle düşünüyordu ki söylenenler olmuştu ama otobüs üç dakika içinde gelmişti.

Saat dokuza beş varken okuldaydım. Sınıfa girdiğimde çoğu kişinin yeni forması ve yeni ayakkabıları vardı. Bu durumu üç senedir yaşadığım için pek de umursamıyordum. Benim okula geliş amacım okumak, yaşadığım köyden kurtulmaktı. Eşyalarım da, sınıf arkadaşlarımla rıminkiler gibi hava atıp okulda popüler olmaya uygun değildi. Bu yüzden sınıfta dışlanıyordum. Çoğu kişi beni aralarına almıyordu. Bu durumu ne kadar umursamamaya çalışsam da yine de içten içe buna üzülüyordum. Sadece Fatih adında bir arkadaşım vardı beni anlayan.

O gün matematikten ödevim olmasına rağmen yapamadım çünkü eve gelip sonra da şehre indim, gece saat on bire kadar arabacıda Mustafa abiyle motor tamir ettik. Aslında ödevimi yapamayışımın bir sebebi vardı ama çekiniyordum söylemek için. Ben bunu söylersem çoğu kişi gülecekti. Bunu nereden mi biliyorum? Daha geçen sene yedinci sınıflardan bir abi vardı, adı Murat'tı ama okulda ona Motor Murat derlerdi. Sırf ailesini geçindirmek için araba tamircisinde çalışıyor diye. Sınıfı bunu öğrenince onunla dalga geçmeye başladı. Benim adım Motor Selim'e çıkarsa çok daha fazla üzülürdüm.

Gece kafamı yastığa koyduğumda saat bir buçuğa geliyordu. Sabah uyandığımda hemen giyinip yola koyuldum. Çünkü bu sabah otobüsle gitmeyecektim. Yarım saat yürüdüm. Yolun yarısında Fatih'le karşılaştım, o da otobüsü kaçırmış.

Fatih, okuldakiler gibi dış görünüşüyle insanları yargılamıyordu. O yüzden o da sadece benimle arkadaşlık kurabiliyordu. Fatih'le konuşa konuşa gittik. Okula geldiğimde sırama oturdum, ilk dersin matematik olması beni germişti çünkü ödevimi yapmamıştım. Böyle durumlarda her zaman yaptığım gibi öğretmene unuttuğumu söylemeye karar verdim. Hoca ödevleri kontrol etmeye başladığında sıra bana geldi.

- Niye ödevini yapmadın Selim?

- Unuttum öğretmenim, özür dilerim.

- Selim bu daha ikinci gün, nasıl unutabilirsin? Tenefüste yanıma gelir misin?

- Tamam öğretmenim.

O ders bitmek bilmedi. Öğretmenin bana bakışları hele... Kesin iyi bir nasihat edecekti bana. Yapılacak en iyi şeyin öğretmene gizlice her şeyi anlatmak olduğuna karar verdim. Nihayet zil çaldığında öğretmenin yanına gittim. Eşyalarını toparlamasını bekledim ve öğretmen bana bakarak tahmin etmediğim kadar yavaş ve sakince konuşmaya başladı:

- Bak Selim, bir sorun olduğunu anladım. Çünkü üç yıldır öğretmenim ve geçen sene haylaz olduğunu düşünüyordum ama şu an öyle olmamalı çünkü işler

ciddileşmeye başladı, seneye sınavın var.

- Öğretmenim, gerçekten özür dilerim ama aslında bilerek ödevi yapmamazlık etmedim. Akşamları okuldan çıkınca işte çalışmaya gidiyorum ve eve döndüğümde ödev yapacak zamanım kalmıyor.

- Anlıyorum Selim'ciğim, bak sana bir teklif sunacağım. Biliyorsun bizim okulumuzda aylık dergi çıkarıyoruz. Dergiyi satıp parasıyla da okulumuzun ihtiyaç sahibi öğrencilerine yardım ediyoruz. Sen gece işte çalışacağına cumartesi ve pazar günleri okula gelip benimle dergi hazırlıklarına yardım eder misin?

- Öğretmenim, bu şahane bir şey ama annelere de sormam gerekiyor. Ben size yarın haber veririm.

- Yaptığın işin karşılığını alacaksın.

Öğretmenime gülümseyerek teşekkür ettim. Akşam eve gittiğimde kafamda bir sürü soru vardı: Şimdi ben bu dergi işinde çalışırsam ne kadar gelir elde edeceğim, ne kadar süre çalışmam gerekecek? Annem ne diyecek? Arkadaşlarım ne diyecek? Annem tarladan geldiğinde hemen önünü kestim.

- Anne, seninle bir şey konuşabilir miyim?

- Tamam oğlum, gel, otur bakalım şu mindere.

Annem beni sakın sakın dinledi, ilk önce hiçbir şey söylemedi. Sonra yavaş yavaş lafa girdi:

- Sende yazma yeteneği mi varmış?

- Bilmem ki hocaya birkaç yazı verdim sadece aylık

dergi niyetine.

- Sen mutlu olacaksan istediğin her şeyi yapabilirsin ama bir şartım var, ismini söylemeden yazacaksın, anlaştık mı?

- İyi annem, peki de neden?

Annem sorumu cevaplamadan odadan çıktı. Neden bunu istediğini söylemedi ama şimdilik izin verdiğine şükrettim.

Aradan bir hafta geçmişti. Aslında kafamda yazmak için birkaç hikâyeye vardı. Bu aralar popüler olan macera hikâyeleri yazsam beğenilirdi sanırım. Okula giderken bunları düşündüm. Okula girdiğimde aklıma ilk olarak öğretmenler odasına bakmak geldi. Tam da tahmin ettiğim gibi Seda Hoca oradaydı. O da beni bekliyor olacak ki beni gördüğünde ayağa kalkıp yanıma geldi ve şöyle dedi:

- Selim, ben de seni bekliyordum, gel şu sandalyelerden birine otur da yazmaya başlayalım.

- Tamam öğretmenim.

- Eee Selim, ne tür bir şey yazmak istersin?

- Bilmem ki aslında yolda gelirken arkadaşlarımla bu aralar neler okuduğunu düşündüm. Sanırım, macera tarzında çok da uzun olmayan bir yazı yazabilirim.

- Güzel, olabilir ya da şöyle de yapabiliriz. Şimdi sen yazmaya başla, dergi için her ay iki veya üç yazı yazsan nasıl olur?

- Yani yazar gibi bir şey olacağım öyle mi öğretmenim?

- Kısmen evet. Sen çok özel bir çocuksun, çok ilgi çekici yazılar yazıyorsun. Bunları değerlendirmek gerekir. Kim bilir ileride belki çok başarılı bir yazar olursun.

- Öğretmenim, annem adımın dergide geçmesini istemedi.

- Hımm, neden acaba? Bir konuşalım bunu, eğer öyle istiyorsa şimdilik söylemeyiz o zaman.

Öğretmenime ne kadar teşekkür etsem azdır. Sanırım büyüyünce ne olacağım hakkında ilk kez birisi ile konuşmuştum.

Ekim ayının bitmesine bir hafta kalmıştı. Ben bu üç haftada hikâyemde iki bölüm tamamlamıştım. Hikâyemin konusu; okul değiştiren bir kızın yeni okulunda yaşadığı gizemler, maceralardı. Dün evde hikâyemi bitirdim. Zaten öğretmenim de bugün alacak hikâyemi. Düzenleme yaptıktan sonra bastıracaktı. Annem de bu derginin süreklilik işini anlayamamıştı ve hâlâ neden isminin gizli kalmasını istediğini de söylememişti.

Yavaş yavaş yürüyerek okula vardım. Öğretmenime hikâyemi teslim ettim. Öğretmen de şöyle bir göz gezdirdi, tebrik etti beni. İki haftaya kalmaz basılmış. Aslında kimseye söylemesem de içimde tatlı bir heyecan vardı.

Merak ve sabırsızlıkla geçen iki haftadan sonra dersin bitimine on dakikadan az kalmışken nöbetçi öğrenci izin alarak girdi sınıfa.

- İyi günler, dersinizi böldüğüm için özür dilerim hocam. Okulun dergisi basıldı, dergiyi satın almak isteyenler Okul Aile Birliği'nden alabilirler. Ben de arkadaşlarıma belli etmedim ama çok sevindim.

Ertesi gün acaba arkadaşlarım kitabı beğenmişler midir diye içim içimi yiyerek okula geldim. Sınıfa girdiğimde bir köşede birkaç kişi toplanmıştı. Merak ettim, yanlarından geçerken kulak kabarttım. Hilal ile Esmâ konuşuyordu:

- Dergi çok güzel, bir gecede bitirdim, hele şu adı "Farklı İnsanlar" olan hikâyeye çok güzeldi. İnşallah bir dahaki dergide gerisi gelir. Devamını çok merak ediyorum.

- O hikâyeyi ben de okudum ve çok beğendim ama kimin yazdığı belli değildi.

- Evet, ben de onu öğretmene soracağım. Bizim okuldan biri yazdı ama kim?

Vay canına, yazım beğenilmişti, yüzümde büyük bir gülümsemeyle yerime oturdum. Yazdığım yazıyı bir hafta içinde neredeyse okulun hepsi okumuştı. Ve herkes o kadar çok sevmişti ki her yerde bu konuşuluyordu. Bu sırada Seda Öğretmen, beni yanına çağırarak tebrik etti ve hikâyenin kalanını devam edeceğimizi, cumartesi günü okula tekrar gelmemi söyledi.

Okuldaki merak konusu bunun kimin yazdığıydı. Herkes yazan kişiyi arıyor, çeşitli tahminlerde bulunuyordu. Fakat bu tahminlerin hiçbirisinde benim adım geçmiyordu.

Annem de yazımın beğenilmesine çok sevinmişti, oğlum okuyacak büyük adam olacak diye.

Öğretmen benim adımlı duyurmayı çok istiyordu, aslında anneme de söyledim, önce karşı çıktı ama sonra biraz yumuşadı ama hâlâ kararı kesin değildi.

Bugün Seda Öğretmen'e hikâyemin ikinci bölümünü vermeye gidiyorum. Annemden adımın söylenmesi ile ilgili son bir defa daha izin istedim.

- Ben istemez miyim oğlum, senin çok başarılı bir insan olmanı, yaptığın bu güzel şeyleri göğsünü gere gere herkese göstermeni?

- O zaman neden izin vermiyorsun?

- Korktum oğlum, senin üzülmenden çok korktum.

- Niye korktun ki?

- Olur da yazın beğenilmezse seninle dalga geçerler diye korktum. Zaten üstün başınla dalga geçiyorlar, bir de buna üzülmeye istedim. Yazdığın yazılara önyargılı bakarlardı diye korktum.

- Artık korkmana gerek yok anne. Yazılarım çok beğenildi, herkes öve öve bitiremiyor hikâyelerimi. Öğretmenim de ismimi açıklamayı çok istiyor.

- Tamam oğlum, artık ismini açıklayabilirsin.

Anneme sıkı sıkı sarıldım, beni benden çok düşünen annemin yanaklarını öpüp okula koştum. Seda Hoca da çok sevinecek. Ama annemin sözleri beni biraz düşündürdü. Emin değilim yani bu hikâyeleri benim yaz-

diğimi bilirlerse bana karşı daha mı iyi davranırlar acaba? Aslında öyle çok sevgi meraklısı da değilim ama beğenilmek, takdir görmek herkesin hoşuna giderdi.

Hikâyenin üçüncü bölümünü de yayınlamıştık. Artık insanlar bu hikâyenin yazarını iyiden iyiye merak ediyor, sürekli Seda Öğretmen'i sıkıştırıyorlardı. Seda Öğretmen, dönemin sonunda açıklayacağını söylemişti herkese.

İşte bugün dönemin sonuydu. Hepimiz sıra olmuş, Seda Öğretmen'in kürsüye çıkıp açıklama yapmasını bekliyorduk. Bir tarafım çok heyecanlı, bir tarafım da çok korkuyordu. Heyecanlı tarafım daha ağır basıyordu, o yüzden karamsarlığı bir kenara bırakıp iyi şeyler düşünmeye çalıştım. İyi şeyler olacak gibi geliyordu. Seda Öğretmen, gülücükler saçarak kürsüye çıktı.

"Çocuklar, İstiklal Marşı'nı okumadan önce bütün okulun merakla beklediği okulumuzun bilinmeyen ünlü yazarını açıklayacağım. Herkesin huzurunda Selim Demir'i davet ediyorum."

Bana saatler gibi gelen birkaç saniyelik sessizlik oldu. Sonra ben kürsüye giderken büyük bir alkış koptu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki koşarken sesini duydum diyebilirim. Kürsüye çıktığımda Seda Öğretmen, bana bakarak konuştu: "Selim, seni tebrik ediyorum. İnşallah büyüyünce yazarlık kariyerine devam edersin ve hep bizi hatırlarsın."

Sonunda büyüyünce ne olacağıma karar vermiştim, yazar olacaktım hem de büyük bir yazar.

Ben Daha ocuğum

Ben daha çocuğum, savaş nedir bilmem. Toptan tüfekten anlamam ki ben. Bu insanlar neyi paylaşamıyorlar koskoca dünyada? Bilmiyorlar mı onlardan daha çok etkilenen birileri var savaşlardan?

Can vermesin artık sınırlarımızdaki askerlerimiz, kan ları dökülmesin artık kara toprağa. Gz yaşlı analar, babalar geliyor gözlerimin önüne. Boğazıma bir şeyler düğümleniyor. Hıkıra hıçkıra ağlamak geliyor içimden.

Kafamda hep, acaba daha çok askerimiz ölecek mi, acaba ülkemizi kaybedecek miyiz, ailemden ve arkadaşlarımdan ayrılacak mıyım gibi sorular dolaşıyor. O kadar çok seviyorum ki arkadaşlarımlı, ailemi ve vatanımı. Ayrılmak ister miyim onlardan, kim ayrılmak ister ki bu kadar çok sevdiği şeylerden? şu güzelim dünyada bu kadar acı neden?

Her gün görüyorum, haberlerde çocuklar ağlıyor, babalarını toprağa verirken gözü yaşlı bakıyorlar ardından. Bir yandan seviniyorum düşmanlarımız öldüğü için fakat bir yandan da şehit olan askerlerimiz için, arkalarından gözü yaşlı bakanlar için üzülüyorum.

Ahmet Efe Karaarslan 7/C

En Tehlikeli Bağımlılık

Merhaba, benim adım Melih. On dört yaşındayım ve "Hayatında en çok sevdiğin şey nedir?" diye sor-salar kesinlikle bilgisayar oyunları derim. Siz de bilgisayar oyunlarına benim kadar düşkün müsünüz? Hangi tür oyundan hoşlanırsınız? Silah oyunlarını mı seversiniz yoksa başka bir tarzda mı oyun seversiniz? Ben silah oyunlarını daha çok tercih ediyorum.

On yaşındayken annem ve babamdan güzel bir bilgisayar istemiştim, o sıralar derslerim gayet güzel olduğu için bu isteğimi hemen yerine getirdiler. Ne yazık ki bu işin sonu hiç de iyi olmadı.

Her yıl okuldaki durumum daha da kötüleşti. Özellikle 8. sınıfa giderken derslerim berbat denecek kadar kötü oldu. O sıralar iyi bir lise kazanamayacağımı bildiğim için derslerimi çok da kafaya takmamaya çalışıyordum. Tahmin edebileceğiniz gibi düşük puanlı bir liseye zorla girebildim. Ailem bu duruma çok üzülüyordu ama

çok meşgul oldukları için benimle yeterince ilgilenemiyordu. Zaten o zamanlar bir de ergenlik dönemindeydim ve yüzümdeki sivilcelerden dolayı sınıf arkadaşlarım benimle dalga geçtiği için zor günler geçiriyordum. Gitgide asosyalleştiğim için hiç arkadaşım yoktu. Benim tek arkadaşım canım bilgisayarımdı. Bilgisayarımı tek arkadaşım olduğu için çok seviyordum. Benimle dalga geçtikleri için arkadaşlarımla bir arada bulunmak bile istemiyordum.

Bir gün babam ve annem benim bu halime çözüm bulmak için beni bir psikoloğa göndermek istemişlerdi. Bana bunu söylediklerinde duyduklarıma inanamamıştım, benim deli olduğumu düşündükleri için çok sinirlenmiştim. Üç gün boyunca odamdan çıkmadım, salondaki bilgisayara dokunmadım. Sonra biraz düşününce annem ve babamın dedikleri aklıma yatmaya başladı. Çünkü bu içine düştüğüm büyük sıkıntıdan kurtulmayı istiyordum. Gitmeye karar verdim. Giderken beni neyin beklediğini düşündüm. Acaba nasıl olacaktı? Derken psikoloğun kapısının önüne gelmiştim. Kalbim küt küt atıyordu, galiba biraz fazla heyecanlanmışım. Kapıyı tıklattım ve içeriye girdim. Psikolog çok genç biriydi. Tanışma faslından sonra bana sıkıntımın ne olduğunu sormakla başladı. Ben de her şeyi teker teker anlattım.

İşte o gün hayatımın dönüm noktası oldu. Bilgisayar bağımlılığından kurtulmaya başladım, kişisel bakımına çok dikkat etmeye başlayınca sivilcelerimden kurtuldum. Artık derslerim ve hayatım yoluna girmeye başladı.

Şeyma Nur Özcan 7/B

İki Garip Youtuber

- Merhaba! Biz sihirli kardeşler Ateş ve Mina.
- Önce kim kendinden bahsetsin?
- Ben bahsedeyim mi Mina?
- Olur, tabii ki.
- Arkadaşlar ben Ateş. Bugün birlikte yarınki matematik sınavına çalışma videosu çekiyoruz. İlk kez kanalımızı izleyenler için sosyal medya adresimiz videonun açıklama kısmında bulunuyor. Kanalımıza abone olmayı ve videoyu beğenmeyi unutmayın!

- Evet, arkadaşlar ben de Mina. Kardeşimin anlattığı gibi bugün sınava çalışacağız. Biz sizler için örnek sorular bulduk. Birinci kazanım: Tam sayılarda işlemleri yaparken şöyle bir kural vardır: Eksi ile eksi çarpımı artı, eksi ile artının çarpımı eksi, artı ile artının çarpımı ise artı eder, bu formülü bir kâğıda not edelim.

- Mina beni neden gıdıklıyorsun?
- Asıl sen niye beni gıdıklıyorsun?
- Ben seni gıdıklamıyorum ki!
- Benim de seni gıdıklamadığıma göre.
- Aaaaaaaa!
- Kim var orada? Hey sana diyorum.

Bu arada kameraya ışık sağlayan lamba kırılır. Bağrışmaları duyan anne Fazilet Hanım içeriye girer. Çocuklara neden bağırıklarını sorar. Çocuklar Fazilet Hanım'a koşarak sarılırlar. Mina korku içinde bağırır:

- Burada bir hayalet var!
- Saçmalamayın çocuklar, hayalet diye bir şey yoktur.
- Ama vaaar!
- Sakin olun çocuklar, gelin aşağıda konuşalım.

Çocuklar ile Fazilet Hanım aşağı inerler ama kamerayı kapatmayı unuttukları için bir yandan kayıt devam etmektedir.

- Ama anne, gerçekten hayaletti ve bunu sana kanıtlayabiliriz.

- Saçmalama Mina, bu işi daha önce konuşmuştuk.

Bu arada Ateş'in aklına bir fikir gelir.

- Sanırım ne yapacağımızı buldum, olay başladığı andan beri kamera kayıttaydı, kaydı izleyebiliriz.

Videoyu açarlar, videonun baş kısmını atlattıktan sonra asıl kısma gelirler. İlk tuhaflık olan gıdıklanma bölümüne geldiklerinde kamerayı yakınlaştırırlar. Yakınlaştırdıklarınca köşede bir pati görürler. Fazilet Hanım:

- Bakın çocuklar, hayalet sandığınız şey kediyeymiş.

- Neeee?

- İsterseniz devamını izleyelim.

Lambanın kırıldığı yere kadar ilerletirler, videodaki görüntüyü yakınlaştırırlar.

Lambanın kablosu ile birlikte masaya doğru çekildiğini görürler. Masayı yakınlaştırdıktan sonra yine aynı kediyi görürler.

- Bakın, bunu da kedi yapmış. Gördünüz mü, hayalet diye bir şey yoktur.

- Yani bizi korkutan şey, o kadarcık bir kedi miymiş? Ay ben kedilere bayılırım, ne de tatlı bir şey o! Ay acaba hâlâ yukarda mıdır? Ben bakmaya gidiyorum.

Fazilet Hanım, kamerayı kurcalarken videoyu yan-

Işıklıkla internete koyar. Çocukların arkadaşları videoyu görüp haber verir. Mina bu duruma çok üzülür:

- Sen ne yaptın anne? videoyu yanlışlıkla internete koymuşsun! Şimdi rezil olacağız, sınava da çalışamadım zaten. Ay ben ne yaptım?

Bu arada yukarıdan güzel bir müzik sesi gelmeye başlar. Ateş yukarıdan bağırır:

- Ay ne çok telaşlandın Mina! Ben burada yeni yavru kedimizi uyutmaya çalışıyorum.

- Annem az önceki videomuzu yanlışlıkla internete koymuş!

- Neeee! Ben yanlış mı duyuyorum? Anneeeee!

- Çocuklar sakın olun! İlla ki videoyu bir şekilde sileriz değil mi?

Çocuklar ile Fazilet Hanım, videoyu silmeye çalışırken tam dört milyon kez izlenir. Günün en çok izlenen videoları arasına girer. İlk başta rezil olduklarını düşünseler de kısa sürede üye sayıları artar.

Artık onlar çok ünlü iki youtuberdir.

Zeynep Samira Kuzu 7/E

Köy Gezisi

- Elif, hadi uyan kızım!
- Of anne ya, saat daha çok erken!
- Kalk hadi, anneannenlere gideceğiz.
- Tamam kalkıyorum.
- Kendine çanta hazırlamayı unutma, orada bir hafta kalacağız, ona göre kıyafetlerini ayarla.
- Peki anne!

Dur bir dakika ama orada internet yoktur şimdi. Hayır olamaz! Telefonum... Acaba telefonumun interneti var mı? Hemen bakmalıyım. Telefonum, telefonum nerede ya! Hah işte buradaymış.

Allah'ım! Ne olur internetim bitmemiş olsun, ne olur bitmemiş olsun. Hayır, olamaz, internet paketim bitmek üzere. Ne yapacağım şimdi ben orada?

Bir sandalye aldım ve dolabın üstündeki pembe ba-

vulumu açıp isteksizce içini doldurdum. Aslında ne aldığıma bile doğru dürüst bakmadım.

Anneannemleri özlemiştim fakat hem orada internet yoktu hem de kimseyi tanımadığım için yapacak hiçbir şey bulamayacaktım. Gerçi orayı da çok bilmiyordum, anneannem bizden bayağı uzakta yaşıyordu. Bu yüzden her zaman gidemezdik. Bayramdan bayrama gidebiliyorduk ya da uzun tatillerde. Babamın işleri çok yoğun olduğu için gidip uzun süre kalamıyorduk. Bu ilk uzun kalışımız olacaktı. Acaba nasıl geçecek diye merak ediyordum, sonuçta internet de yoktu.

Yolda müzik dinlemek için telefonumu ve tabletimi şarj ettim, işlerimizi bitirip yola çıktık. Arabada ayak-kabılarımı çıkarttım, koltuğa yaslandım, ayaklarımı koltuğun kenarına koydum ve kulaklığımı takıp telefonumdan müzik açtım. Hem müzik dinliyor hem de yolu izliyordum. İşte en sevdiğim kısım da buydu. Sonra müzik dinlerken uyuya kalmışım, sabah uyandığımda neredeyse gelmiştik.

Genelde yolculuğun son yarım saati geçmek bilmez ya bana da öyle oldu. Geçmek bilmeyen yarım saatin ardından anneannelere vardık, bizim onları özlediğimiz kadar onlar da bizi özlemişti. Anneannem çok güzel yemekler yapmıştı. Gidince onları yedik ve ilk günümüz evde geçti.

Bir hafta boyunca her gün başka bir yere gidip başka şeylerin tadına baktık, internetim olmadığı için ben de onlara ayak uydurdum. İnternetim olsaydı eminim ki

evde kalmayı tercih ederdim.

Anneannemle birlikte bahçeye gittim, sebzelerle ilgildim, dalından meyve topladım... Ömrümde yapmadığım işlerdi bunlar. Normalde bunlar toplanmış olarak benim önüme gelirdi. Bahçeden herhangi bir şeyi toplamak ya da bir bitkinin bakımı ile ilgilenmek ne kadar zevkliymiş. Hatta hayatımda ilk defa inekten süt sağdım. Benim için inanılmaz bir tecrübeydi bu. Küçük kuzuların annelerini emmesini izledim, o kadar kalabalık içerisinde gidip herkes kendi annesini buluyordu.

Bir haftam o kadar güzel geçmişti ki anlatamam, hiç sıkılmamıştım. Aslına bakarsanız internet aklıma bile gelmemişti. Gündüzleri o kadar güzel ve hareketli vakit geçiriyordum ki gece de hemen uyuyordum.

Gitmemize bir gün kalmıştı. Anneannem, "Bak görüyor musun, en önemli kısımlarından birini unuttuk." dedi. Annemle aynı anda: "Neyi unuttuk ki?" dedik. Anneannem hemen cevap vermedi. Belli ki bizi meraklandırmak istiyordu. Düşündük, düşündük sonra annemin aklına geldi:

- Yaylaya gitmeyi unuttuk!
- Hele şükür anladınız.

İşte bu benim aklıma hiç gelmemişti. Bırak interneti orada elektrik bile yoktu.

Bir süre konuştular, nasıl gideceğimizi kararlaştırdılar ve plan yaptılar. Sabah erkenden kalktık ve kahvaltı

yapıp yola çıktık. Yaklaşık bir saatlik yürüyüşün ardından yaylaya vardık. Yollar o kadar dik ve biçimsizdi ki arabalar bile çıkamıyordu.

İçimde değişik bir his vardı. Genelde filmlerde yaylaya gelen şehirlileri pek sevmezlerdi. Ben de buraya ilk defa geliyordum. Bana da böyle davranırlar diye düşündüm ama hiçbir şey düşündüğüm gibi olmadı. Yayladaki insanların hepsi de anneannemi tanıyordu tabii, bizi çok güzel karşıladı. Herkes çok iyi ve canayakındı.

Yayla, dağın en tepesine kurulduğu için manzarası inanılmazdı. Harika fotoğraflar çektim, dönüşte arkadaşlarıma göstermek için sabırsızlanıyordum. Sonra öğle yemeği vakti geldi, yaylaya özel kaymaktan yapılan harika bir mıhlama yedik. Ömrümde öyle güzel bir yiyecek yememiştim sanki. Altın sarısı yayla çiçekleri topladım, anneannemin dediğine göre kurutup saklayabilmişim.

Akşam oldu ve yayladakilerle vedalaşıp yola çıktık. Ertesi gün de anneannemlerle vedalaşıp evimize döndük. Giderken pek hoşnut değildim ama dönerken orayı çok özleyeceğim diye geçiriyordum içimden. Bir dahaki gidişimizi de heyecanla bekliyordum.

Hiçbir şey ilk başta düşündüğüm gibi olmamıştı, bir hafta nasıl geçti anlayamamıştım. İnternet olmadığında gayet güzel günler geçirmiştim, çok güzel tecrübeler edinmiştim. Hayat internetsiz de güzelmış.

İrem Abay 7/E

Arayış

“Hey!” dedi tanıdık ses. “Müzik kulübümüze katılmak ister misin? Herhangi bir enstrüman çalmana gerek yok. Bir vokale ihtiyacımız var.” Arkamı döndüğümde seslenen kişinin müzik kulübünün en küçük üyesi, aynı zamanda ana vokali olduğunu gördüm.

Okulumuzda yapılan etkinliklerin çoğunda müzik kulübü çalar ve söyler, ben de elimi yanağıma koyar ve kuytu bir köşeden onun bal sesini dinlerdim. Gerçekten öyle huzur vericiydi ki sesi, oturup onun bestelediği şarkıları dinleyebilmek için saatlerimi verebilirdim.

Bana yalvarır gözlerle bakarken son kez “Lütfen..”

diye fısıldadı yüzüme doğru. İrkildim. Sesini duyduğumda aniden ayaklarım sendeledi geriye doğru, beyaz tenine yakışan uzun ve kemikli parmakları kolumu buldu. Parmak uçlarıyla düşmemem için sıkı sıkı tuttu beni. Bana bu kadar yakın bir mesafede olduğunu daha yeni kavramışken, tekrar konuştu. "Dikkat et, az kalsın düşecektin." Çocuksu bir ifadeyle mızımızlanırken dudaklarını büzdü, üst dudağı alt dudağına oranla hafif yukarı çıkık durup sarkarken affedersiniz ama, onu pek ciddiye alamadım doğrusu. Kafamı iki yana salladım sonra silkelenmek ister gibi. "Kalın ve derin bir sesim var. Uygun kişi ben değilim." dedim. Düşünür gibi birkaç saniye bekledi, gözleri okul merdivenlerine doğru kayarken ne düşündüğünü merak ediyordum.

Parmakları kolumu boşluğa bıraktı. "Şarkı söylerken daha önce seni dinleyebilme şerefine erişebilmiş biri olarak söylüyorum ki sesin kötü olsaydı sana asla kulübüm için vokallik teklifi sunmazdım." Muhtemelen ortak müzik derslerimizden birinde dinleyebileceğini düşündükten sonra kendime olan eksik güvenime yenik düşüp teklifini reddettim. İtiraz edip, sesimin güzel olduğunu ve bunu kanıtlayabileceğini ekledi. İçinde binlerce galaksiyi görebileceğiniz büyük gözlerindeki "Bunu göreceğiz." benzeri bir ifadeyi kolaylıkla anlayabildim.

Bu sefer beni gerçekten şaşırtacak bir hareket yaparak elimi tuttu. Avuç içlerimde onun sıcak nefesine tezat soğuk parmaklarını hissetmemle birlikte beni okulumuzun alt katına giden merdivenlerine doğru çekirtmeye başladı.

İşte şimdi anlıyordum, demek bu yüzden oraya bakıp duruyordu! Birlikte genelde okulumuzdaki müzik kulübünün ve beraberinde gitar ve flüt kulübü gibi kulüplerin sık sık prova alanı olan, müzik öğretmenlerinin gününü geçirdiği saklı cennete doğru gidiyorduk. Oraya saklı cennet dememin sebebi ise çeşit çeşit enstrümanı içinde barındırmasıydı. Büyük bir sahnesi de vardı üstelik öğrenciler kolayca burada alıştırma yapabiliyordu. Dört bir duvarı balköpüğü rengiyle bezenmiş bu yer benim için adeta insanlardan uzaklaşma, kafa dinleme yeri idi.

Müzik sanki benim ruhumu besliyor gibiydi. "Müzik ruhun gıdasıdır" derler ya, işte ona kesinlikle katılıyorum. Burada saksafon bile vardı, sanırım beni en çok cezbeden müzik aleti buydu. Aşağıya inip kapının önünde durduğumuzda kafasını bana doğru çevirdi. Allah şahidim olsun, bana öyle güzel gülümsedi ki gözlerinin altındaki incileri, dudaklarına sıra sıra dizilmiş gizli safir taşlarını gördüm. Tüm saatler dursun istedim. Tüm saatler dursun da o zaman dilimi içerisinde sıkışayım, o hep bana öyle güzel gülsün istedim. En sonunda kapıyı açtı ve birlikte içeri girdik.

Ben oturacak bir yer ararken o da yanındaki siyah deri kaplamalı sandalyeyi karşıma çekip oturduğunda onun yanında duvara gelişigüzel yaslanmış gitarı eline aldı, tekrar gülümsedi bana. "Delinin tekisin." dedim. O da kıkırdayarak "Biraz öyleyim." dedi güzel gülüşlerinin arasından.

"Söylemek istediğin bir şarkı var mı?" Gitarın tellerine

parmaklarını yerleştirdiğinde koyu mavi yırtık pantolonunun açıkta bıraktığı bacağında gitarı daha uygun bir pozisyona getirdi. Gözlerimiz birbirini bulduğunda seçtiğim şarkının nakarat kısmını mırıldandım. Sanki bu şarkıyı anımsamış gibiydi. Gözlerimi yumdum ve en sevdiğim şarkıyı söylemeye başladım.

"Biz gibisi asla yok, sen ve ben gibisi asla yok."

Dudakları kıvrılırken parmaklarını tellerin üzerinde hareket ettiriyor, gitardan melodik sesler yükseliyordu.

"Birlikte fırtınalara doğru."

O an büyük gözlerinin tekrar ışıldamasına şahit oldum.

"Biz gibisi asla yok, sen ve ben gibisi asla yok."

Gerçekten de bizim gibisi yoktu.

"Birlikte..."

Göz kapaklarım yavaşça açılırken ikimiz de bir süre durduk. Ve sonunda duymak istediğim kelimeleri duydum:

"Kulübümüze hoş geldin."

Nazlım Kumova 7/D

Mutluluğun Sırrı

Mutluluk; Türkçe sözlükte saadet, mutlu olma durumu diye geçer. Peki, gerçekte nedir bu mutluluk?

Mutluluk kavramı insandan insana değişir. Kimileri en ufak şeylerde bulur mutluluğu, kimilerini de mutlu etmez hiçbir şey, bilmezler mutlu olmayı. Mutlu olmayı bilen hayatın değerini anlamış demektir. Onlar yaşamaktan zevk alanlardır. Mutlu olmayı bilmeyenler için yaşamın bir değeri yoktur. Onlar yürüyen ölülerdir.

Bence mutluluk tarif edilemez, sözcüklerle anlatılmaz bir kavramdır. Sözlükten bakarak veya başkasına sorarak anlayamazsınız mutluluğu. Ancak yaşayarak anlayabilirsiniz. Bir bahar sabahı mis gibi kokan kirlarda, bir çocuğun elindeki balonda, gün batımında, kışın ilk karında, ağacın ilk meyvesinde bulabilirsiniz mutluluğu.

Bana göre mutluluğun sırrı sevgidir. Sevince, sevilince mutlu olur insanlar. Mutlu olmak için bir sebep olmasına gerek yok. Mutlu olma sebebi sizsiniz. Yaşamak, hayatın değerini anlamak da mutluluktur. Hayattan zevk alıyorsanız mutlusunuz demektir.

Hayattaki zorluklar sizin mutlu olmanıza engel değil. Sadece kendinizi sevin ve hayatı yaşamayı bilin. Mutluluk size gelecektir. Eğer siz hâlâ arıyorsanız mutluluğun sırrını ve de bulamıyorsanız, mutluluğu başka şeylerde değil kendi içinizde aramayı deneyin.

Hatice'miz

Sabahleyin erkenden uyanmıştım, çok mutluydum, kalbim küt küt atıyordu. Çünkü bugün bizim köye gidecektik. Daha önce hiç köye gitmemiştim, ilk defa gidecektim, yeni arkadaşlar, yeni yerler görecektim. On üç yaşındaydım ve maalesef gözlüklüydüm, genelde gözlüklerimden dolayı arkadaşlarım bana "İnek!" diyordu ama ben hiç de öyle çalışkan biri değildim hatta yeteneksiz olduğumu bile söyleyebilirim.

Annemlere sorduğumda bizim köyün çok güzel olduğunu, ufuk çizgisinin görüldüğünü, akşam saatleri güneşin kırmızı bir ateş parçasına benzediğini, geceleri yıldızların küçük elmasları andırdığını söylüyorlardı. Annem bana köyden her bahsettiğinde daha çok heyecanlanıyordum.

Hazırlıklar bitmişti, artık yola çıkma vakti gelmişti. Arabaya yerleşip yola koyulduk. Yarı yola geldik, artık içimde kelebekler uçuşuyordu. Benim uzun ve siyah saçlarım arabanın camından uçuyordu. Annem, kafanı içeri sokmam konusunda beni uyardı. Heyecandan biraz saçmaladığımı kabul ediyorum, kafayı dışarı çıkarmak da nedir?

Köye yaklaştığımızda heyecanım iyice arttı. Nihayet köye vardık, babaannemlerin evine giderken yolda oyun oynayan köy çocuklarını gördüm, hepsinin oyun oynarken gözlerinin içi parlıyordu. Hele şükür babaannemlere gelmiştik.

Babaannem kapıyı açar açmaz bana öyle bir sıkı sa-

rıldı ki kemiklerimin kırıldığını hissettim. Sonra bana odamı gösterdi.

Çok değişik bir odaydı, yatak yerdeydi ve duvarın içersine gömülmüş gibi duran bir dolap vardı. Bavulu odaya koydum ve aşağı indim. Annemin üzerinde yöresel kıyafetler vardı, annemi öyle görünce kahkaha attım. Annem de bana gülümseyerek sofraya oturmamı işaret etti. Sofra çok güzel görünüyordu. Tam yemeye başlayacakken dedem geldi, dedemle de sarılıp hasret giderdikten sonra beraber yemek yedik.

Babaannem ile annem sofrayı toplarken ben de pencereden dışarıyı izliyordum, çocukları gördüm. Oyun oynuyorlardı ben de annemden dışarı çıkmak için izin aldım, dışarı çıktım. Çocuklar bana bakıyorlardı, bana baktıklarını görünce onların yanına gittim. "Merhaba" dedim, onlar da bana tuhaf tuhaf bakarak "Merhaba" dediler. Adımı sordular, ben de cevapladım. Ben de onlara adlarını sordum fakat hiç cevap vermeden geçip gittiler. Biraz üzümüştüm doğrusu. Aslında böyle bir şey beklemiyordum.

Eve doğru yürürken arkamdan birisi bana dokundu, döndüğümde bir kız bana bakarak gülümsüyordu. "Merhaba" dedim, kız da bana el salladı. Adını sordum, cevap vermeden gülümseyerek el hareketleriyle –sarımla– konuşamıyorum dedi. Beklemesini işaret ettim ve kalem kâğıt alıp geldim. Kız hâlâ beni bekliyordu, adını tekrar sordum. Kâğıt ve kalemi kıza uzattım, kız kâğıda "Benim adım Hatice" yazdı. Ben de, "Memnun oldum Hatice." dedim. Hatice'yle birlikte babaannemlere gittik, babaannem kapıyı açıp Hatice'yi görünce

çok sevindi. Beraber içeri girdik.

Babaannem bize yiyecekler ikram etti, onları yerken aynı zamanda kâğıda yazarak konuşuyorduk. Hatice on dört yaşındaymış ve üç kardeşi daha varmış, biraz sohbet ettikten sonra Hatice gitti. O gittikten sonra Hatice'nin neden konuşamadığını babaanneme sordum. Hatice doğduğundan beri konuşamıyormuş, ailesinin maddi durumu iyi olmadığı için tedavi olamıyormuş. Aslında tedavi olursa konuşma ihtimali varmış. Bunu duyunca çok üzüldüm, sırf para yüzünden bir çocuğun tedavi olamaması çok acıydı gerçekten.

Hava kararmaya başlamıştı, annem ve babaannem sofraya hazırlıyordu. Yine sofrada değişik çok güzel yemekler vardı. Yemek bittikten sonra telefonda gezinirken aklıma bir şey geldi. Sosyal medya hesabımda Hatice'den bahsedebilirdim. Arkadaşlarımla olabildiğince çok insana ulaştırabilirdik bu durumu. Belki hayırsever biri yardım ederdi ya da birileri ne yapabileceğimiz konusunda yardım edebilirdi. O gece arkadaşlarımla sürekli paylaşımlar yaptık, herkese Hatice'nin durumunu anlattık. Herhangi bir sonuca ulaşamadık.

Biraz hayal kırıklığına uğramış biraz da umutsuz bir şekilde uyudum. Uyandığımda telefonumda bir mesaj gördüm. Herkese yardım eden hayırsever bir sanatçıdan gelmişti mesaj. Onun öncülüğünde kurulmuş bir dernek varmış. Oradan Hatice'nin tedavi masraflarını karşılayacakmış.

Dünyalar benim olmuştu ama asıl önemlisi artık Hatice'nin bambaşka bir hayatı olacaktı.

Şeyma Nur Özcan 7/B

Teknoloji Bizi Ele Geçiriyor!

Merhaba! Ben Ada. Bugün en sevdiğim arkadaşımın evime geleceği gün. Bu yüzden her zaman yapmak istediğim o güzel saç yapıp en sevdiğim kıyafetleri giydim. Süslendim. Odamı düzenledim. Telefonuma birkaç oyun yükledim. Onu aslında çok özledim. Onunla konuşacağım çok şey var. Neyse, artık tamamen hazırım.

Koltuğa oturdum ve Zeynep' i beklemeye başladım. Bir süre bekledikten sonra canım sıkıldı ve indirdiğim oyunları oynamaya karar verdim. Tam da oyun en heyecanlı yerine gelmiştim ki zil çaldı. Kapıyı açmak istemiyordum ancak açmak zorundaydım. Kapıyı açtım ve içeriye Zeynep girdi. Bana sarılmaya kalkıştı ancak

ben sarılmak yerine oyun oynamayı tercih ettim. Oyunu bu kısmında bırakmazdım. Bu yüzden bana darıldığını, kalmak zorunda olmasaydı çekip gideceğini söyledi. Zorunda diyorum çünkü ailesi onu bize bırakıp bir yere gitmişti. O da telefonundan oyun oynamaya başladı.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama kapı yeniden çalmaya başladı. O açar diye düşünmüştüm ancak bana inadına, kapıyı açmıyordu. Ayağa kalktım ki ayağımın uyuştüğünü hissettim. Ayağa kalkamıyordum. Zeynep ile konuşmak yerine ona mesaj attım.

O da bana "Barışsaksak belki." yazdı. Kapıda kimin olduğunu merak ediyordum. Öğrenebilmem için tek şans Zeynep'ten özür dilemekti. Kendimi kötü hissediyordum. Kapıdan gelen sesler yükseliyordu. Meraktan Zeynep'e barışma mesajı attım. O da "Peki." dedi. Aslında içten söylememiştim ama işe yaradı. Kapıdan içeriye annem girdi. Bizim neden böyle ayrı oturduğumuzu sordu. E tabii ben oyun oynamaya devam ediyordum. Annem ile konuşmak yerine ona mesaj attım: "Küstük."

Annemin yüz ifadesi değişti, telefonlarımızı aldı. Bir anda dünya başıma yıkıldı sanki. Bir süre sonra kendime geldim, ne yapıyordum ben, çok sevdiğim bir arkadaşım bize gelmişti, harika vakit geçirebilecekken saçma sapan davranmıştık. Ah teknoloji, seninle mi yoksa sensiz mi yaşamak zor?

Pelin Mutlu 7/F

Park Macerası

Ödevlerimi bitirir bitirmez saate baktım. Saat 16.00, yaşasın parka gidebilirim.

Hemen anneme seslendim:

- Anne, ödevlerimi bitirdim, dışarı çıkabilir miyim?
- İyi, çık ama içine atlet giymeyi unutma!

Bütün annelerin bu atlet giymeye zorlamaları neden acaba?

Sesimi oldukça bezmiş gibi yaparak, "Tamam anne!" cevabını yolladım. Odama gidip tam on saniyede atlet

giydikten sonra kapının önünde mavi spor ayakkabılarımı zıplayarak ayağıma geçirdim. Park hemen evimizin önünde olduğu için hep arkadaşlarımdan önce gelirdim. Parka varıp arkadaşlarımı beklediğim sırada yandaki abileri gördüm. Ah, hayır! Bugün perşembeydi. Her perşembe bu abiler buraya gelir, çocuklara laf atıp oyunlarımızı bozarlardı. Ben, kendi kendime söylenirken karşıdan koşarak gelen sarı giysili birini gördüm. Bu Salih olmalıydı. Hemen ilerleyip onun yanına geldim ve konuşmaya başladım:

- Salih hiç gitmesek mi parka, bugün perşembe öf!

- Olsun Murat ya! Birkaç büyük abinin oyunumuzu bozmasına izin vermeyiz, hadi gel, saklambaç oynayalım.

- Tamam o zaman.

Saklambacın ikinci turuna geçecekken köşede ağlayan sarışın bir kız çocuğu gördük. Hemen yanına koştuk, onun omzuna dokunup:

- N'oldu iyi misin?

Kız, kafasını kaldırıp sanki uzaylıymışım gibi bana baktı ve konuştu:

- Where is my mom?

Ah şimdi ayvayı yedik! Ben İngilizce bilmiyorum ki. Hemen Salih'e döndüm,

- Salih, sen İngilizce biliyor musun?

Salih şaşkın bir ifadeyle konuştu:

- Hayır, ama adını sormayı deneyebilirim.
- İyi bak bi şu kıza, ne diyor bu, ben anlamadım.

Salih kızın yanına yaklaştı:

- What is your name ?

Kız kendi dilini bilen birini gördüğü için mutlu olmuştu herhalde çünkü hemen cevap verdi:

- Hermione!

Ne dedi şimdi bu böyle yahu? Böyle isim mi olurmuş? Ah benim düşündüğüm şeye bak ya!

- Salih vallahi benim gram İngilizcem yok, ne yapacağız?

Salih yere oturdu ve karamsar bir şekilde konuşmaya başladı:

- Yani benim tanıdığım en iyi İngilizce bilen kişi İngilizce öğretmenimiz.

O an kafamda bir ampul yandı, hani şu filmlerde olan gibi.

- Salih! Biz bunu nasıl düşünemedik? Hemen saate bak, öğretmenler genelde okuldan beşte çıkar.

Salih hemen kolundaki saate baktı:

- Saat 04.38, yetişebiliriz bence, hem okul da şu sokağın başında, gitmemiz en fazla 3 dakika sürer.

- Tamam, ama kızı nasıl ikna edeceğiz?

Salih hemen kıza eliyle gel işareti yaptı. Kız tereddüt etse de ayağa kalktı. Salih yürümeye başladığında korkak adımlarla takip ediyordu. Okula gidiş üç dakika olduğu için koşarak değil de yürüyerek gittik. Okula girdiğimizde Salih bana dönüp:

- E hadi ama Murat. Kaplumbağa daha hızlı senden, yeminle ha!

- Tamam, tamam, hızlanıyorum.

Merdivenlerden çıkarken biraz yavaşlık çünkü adını söyleyemediğim küçük kız yavaş çıkıyordu. İkinci kata geldiğimizde öğretmenler odasına şöyle bir göz gezdirdim, İngilizce öğretmenimiz Gökçe Öğretmen sarışın biri olduğundan hemen buldum. Öğretmenimiz bizi gördüğünde şaşırsa da gülümsemeyi ihmal etmedi:

- Çocuklar, hangi rüzgâr attı sizi buraya?

Ben hemen anlatmaya başladım:

- Öğretmenim biz parkta oynuyorduk sonra bu sarışın, adı garip olan kızı gördük, ağlıyordu. Neden ağladığını sorduk, o da bize İngilizce cevap verdi. Biz de İngilizce bilmediğimiz için size getirmeye karar verdik.

Öğretmen şaşıarak:

-Ben bir konuşayım o zaman.

Öğretmen kızla birkaç dakika konuştu. Konuşmaları bitince öğretmen bana dönüp:

- Murat, kızın annesi onu parkta kısa bir süreliğine bırakıp ev ihtiyaçları için pazara uğraması gerektiğini söylemiş ama annesi biraz gecikince ağlamaya başlamış.

Salih hemen bana baktı:

- O zaman kızı geri götürelim, kızın annesi illa ki gelir.

- Eyvah, o da gelip kızını arıyordur.

Öğretmenimize teşekkür ederek parkın yolunu tuttuğumuzda düşündüğüm tek şey acaba annesi bizi görünce bize kızar mı idi. Kızı parktan alalı yirmi dakika olmuştu.

Parka geldiğimizde siren sesleri duydum. Salih'e dönüp:

- Salih, ben siren sesleri mi duyuyorum, bana mı öyle geliyor?

- Hayır, hayır ben de duyuyorum, eyvah!

Adımlarımızı hızlandırıp parkın yoluna girdiğimizde iki tane polis, ağlayan bir kadının anlattıklarını dinliyordu. Ben kadının kim olduğunu anlamaya çalışırken küçük kız, aniden koşarak parka doğru gitti ve koşarken "mom" diye bağırdı. Sarışın kadın arkasını döndüğünde, "Hermione!" diye bağırdı. Küçük kız, kendini kadının kollarına attığında biz de koşarak yanlarına gittik. O an kafama dank etti. Kadın kızın annesiydi ve kızını bulamadığı için polisi aramıştı. Salih'in kulağına yaklaşıp,

- Salih ne yapacağız, ya kadın bizi polise verirse?

- Bilmiyorum Murat ama ben de çok korkuyorum.

Biz fısıldaşırken iri yapılı polis konuştu:

- Siz tanıyor muzunuz bu küçük kıızı?

Adamın görüntüsünün aksine sesi aynı çizgi film karakterlerine benziyordu. Başımızdan geçenleri anlattığımda polis bize gülümseyip bir deftere not aldı. O gülümseyince resmen içime su serpildi. Polis kadına dönüp İngilizce bir şeyler söyledi. Kadın da polislere dönüp birkaç cümle kurdu sonra polis bize bakıp:

- Çocuklar, annesi kızıyla ilgilendiğiniz için teşekkür ediyor.

Salih ile birbirimize bakıp gülümsedik. Salih konuştu bu sefer:

- Yani bir şey değil, kim olsa aynısını yapmazdı belki ama illa ki yardım ederdi.

Polisler arabalarına binip uzaklaştıklarında küçük kız ve annesi de bize bakıp gülümseyerek gittiler.

- Salih, sanırım bugünü hiç unutamayacağım.

- Ben de...

Zehra Ceren Altın 7/G

İnsanlardan Kaçış

Bir bahçe düşünün, içi çiçeklerle değil hayallerinizle dolu. Bir küçük çeşme düşünün, ucunda parıl parıl mermerlere amansızca dökülen su değil mutluluk göz yaşları. Bir büyük göl düşünün, bir ayna gibi gerçekleri yansıtan, bir ağaç düşünün meyvesi sevgi olan. Ve son olarak bir çelimsiz çocuk düşünün, yüzünde eksik olmayan tebessümüyle en ücra köşelerdeki karanlıkları dahi aydınlatan.

Ben ki tüm gün bıkmadan, usanmadan cılız bir o kadar da narin bir kelebek peşinde koşup umutsuzca akan zamanı durduranım. Ben ki yalnızlığı keşfeden, ben ki tüm hüznü, tüm kederli bakışları bir uçan balona bağlayıp bitmek bilmeyen mavi gökyüzüne bırakanım. Hayal gücümün kapladığı ve mantığa yer bırakmadığım zihnimin içindeki bilgileri ve anıları pembeye boyayıp içerisinde durmadan dolanan tek bir kara düşünceye sahip olanım ben.

Uçmak için illa ki kanat takmak gerekir mi? Yazmak için kaleme, okumak için kitaplara, ağlamak için göz yaşlarına ve en önemlisi de yaşamak için bir sebebe ihtiyaç var mıdır ki? Onca gerekli gereksiz düşünceden sonra insanın zihni daha da berraklaşıyor. Sizi bilmem ama bence insan bir şeyi çok isterse eninde sonunda amacına ulaşır.

Bu yaşımda, bu soluk, renksiz dünyada kötü insanlarla bir araya geldiğimde tüm pembeler siyaha dönüyor,

kelebekler uzak ülkelere göçüyor, o mutluluk şarkısını dillendiren kumrular sonsuz bir sessizliğe gömülüyor, yüzümdeki tebessüm kayboluyordu.

Önceden böyle miydi? Küçük bir kulübemiz vardı dağlarda. Yemyeşil bahçemiz, onların üzerinde meleyen koyunlar da kardeşlerimizdi. Annemin sobanın üzerinde ısıttığı yağlı ekmeklerdi tek katığım. O zamanlar hayalim şehre taşınıp iyi bir meslek sahibi olmaktı. Ne falanca üniversiteden mezun olmuş öğretmenlerim ne de filanca markalı test kitaplarım vardı. Yalnızca kardeş okuldan gelen yırtılmış, eskimiş, işi bitmiş kitapları okuyabiliyordum. Çok istedim, çabaladım ve sonunda amacıma ulaştım.

Evet, bir insan isterse her şeyi gerçekleştirebilir. Ancak bir de ucunda pişman olmak da vardı. Şehir dışına taşındıktan sonra onca insan arasında daha da fazla yalnız olduğumu fark etmiştim. O genç yaşımda şehre adım attığım anda saçlarımda bir beyaz tel bile yoktu. Şehirde zaman geçirdikçe benim için işler değişti, belki de bedenim hâlâ dinçti ancak zihnim yorgundu.

İnsanların benden uzak olmaları kadar yakın olmaları da tam bir kâbustu. O çağlarım kıyamet gününden çekilmiş bir film karesi gibiydi. Birkaç yıl sabrettim, ben de onlar gibi olmaya başlıyordum, artık dayanamayacaktım. Eşyalarımı topladım ve her bir eşyasını özenle donattığım evimden ayrılıp köyüme geri döndüm.

Artık yalnız değildim, en sevdiklerim, kuzularım, kelebeklerim eşlik ediyordu bana.

At Çiftliği

Can henüz dokuz yaşında bir çocuktur. İlkokul dördüncü sınıfa gidiyordu. Okulun son günüydü. Can, karnesini almış ve evine doğru gidiyordu, aniden karşısına küçük, sevimli bir köpek yavrusu çıktı, Can bu sevimli köpek yavrusunu sevmeye başladı.

Köpeğin boynunda tasma yoktu, belli ki sahipsizdi. Can, küçük ve sevimli köpeği bırakmak istemiyordu ve dayanamayıp küçük köpeği alıp evlerine götürdü. Annesi Ayşe Hanım, küçük köpeği görünce çok şaşırıldı. Can annesini ikna etmeye çalıştı:

- Anneciğim, bu sevimli köpek bizim olabilir mi?

- Can'cığım belki sahibi vardır bu küçük köpeğin, dedi. Ancak sahibi çıkana kadar bizde kalabilir.

Can çok mutlu olmuştu, hatta köpeğine isim bile bulmuştu, artık küçük köpeğin adı "Minya" idi. Can küçük Minya'yı çok sevmişti, onunla koşuyor, hopluyor, oyunlar oynuyordu. O gün bitmiş ve akşam olmuştu. Can'ın babası Ahmet Bey işten gelmişti, karşısında küçük Minya'yı görünce çok şaşırmıştı. Can bugün yaşadıklarını babasına anlattı ve Ahmet Bey Can'ı mutlu görünce kendisi de çok mutlu olmuştu. Akşam yemeklerini yedikten sonra Ahmet Bey evdekilere bir sürpriz yaparak, "Tatilde at çiftliğine gidiyoruz!" dedi. Evdeki herkes çok sevinmişti. Ertesi gün bütün hazırlıklar yapıldı ve at çiftliğine gitmek üzere yola çıkıldı.

Bisiklet Kullanımı

Bisikletin kullanımı ölkemizde pek de yaygın değildir. Ancak bazı Avrupa ölkelerinde bisiklet yaygın bir ulaşım aracıdır. Bu sayede hava kirliliği büyük ölçüde azaltılıyor. Biz de bisiklet kullanımını artırarak Avrupa'ya yetişebiliriz.

Bu konuda önemli olan başka bir şey de bisiklet kullananların hakkına saygı duymaktır. Ancak biz çoğu zaman bisiklet kullananların hakkına saygı duymuyoruz. Mesela arabalar kaldırımlara park ettiği için bazı bisikletliler karşıya geçmekte zorlanıyor veya bazı yerlerde bisiklet yolu yapılmadığı için yoldan gitmek zorunda kalıyorlar.

Bisiklet yollarını arttırsak hem bisiklet kullanıcıları daha rahat ve güvenli şekilde yol alır hem de bisiklet kullanmayan diğer insanları teşvik etmiş oluruz. Bu sayede bizim ölkemizde de bisiklet kullanımı artar, ulaşım aracı olarak bisikleti kullanmaya başlarız. Bisiklet kullanımı arttığında arabaların sayısı her geçen gün azalacaktır. Bunun sonucunda da hava kirliliği büyük oranda azalacaktır. Böylece hem kendi sağlığımızı hem de başka canlıların sağlığını tehlikeye atmamış oluruz.

Pedalları çevirmeye var mısınız?

Esma Kaya 7/C

Dostluk

Günlerden yaprakların döküldüğü nemli havayla yağmurun birleştiği bir gün... Sabahın erken saatleriydi. En iyi dostum Merve ile okul yoluna düşmüştük. Merve; cömert, yardım etmeyi seven, saygılı, sevgi dolu, güvenilir, sadık ve her şeye uyum sağlayarak anlayış gösteren, kısacası dünyanın en iyi kalpli dostudur.

Okul yolundayken ikimizin de çok sevdiği ama sınıfın pek sevmediği bir arkadaşımız karşımıza çıktı. Adı Ayşe. Ayşe herkese yalan söylediği için sınıfımız tarafından pek sevilmez. Ayşe'yi de aramıza aldık, okula gittik ve işte o ses...

Zil çaldı ve ders başladı. Her zamanki gibi derslerimiz çok eğlenceli geçti. Öğlen teneffüsündeydik. Yemek teneffüsü... En yakın arkadaşım Merve ile kantine gittik. Kantinde Ayşe'yi gördük. Kantinin bir köşesinde üzgün bir yüz ifadesi ile kırmızı, küçük sandalyede oturuyordu.

Hemen yanına gittik, bize neden üzgün olduğunu anlattı. Ailesinin işlerinin kötü gittiğini, Ayşe'ye harçlık veremediklerini söyledi. Dostum ve ben biraz düşündükten sonra bir çözüm yolu bulduk. İkimiz de harçlıklarımızın yarısını Ayşe'ye vermeye karar verdik. Fikrimizi Ayşe ile paylaştık. Ayşe çok mutlu olduğunu, bize çok teşekkür ettiğini ama kabul edemeyeceğini söyledi. Biraz ısrardan sonra ikna edebildik.

Tostlarımızı aldık ve kantinin bir köşesine oturduk. Bir süre suskunluk oldu. Suskunluğu zil sesi bozdu. Zaten hepimiz de tostlarımızı bitirmiştik. Hemen sınıfa gittik.

Dersler su gibi geçti. Son zil, okuldan çıkış ziliydi. Hep beraber okuldan çıkıp evlerimizin yolunu tuttuk. Ayşe, yol bitene kadar bize sürekli teşekkür etti. Bize borcunu ödeyeceğini söyledi. Biz bu teklifi asla kabul etmedik.

Birlikte uzun bir yol gittik, sonunda evlerimize varmıştık. O gün dostluğun ne kadar önemli olduğunu anladım.

Nazlım Kumova 7/D

Zaman

Çoğu insan, zamanın hızlı geçmesinden şikayetçi. Peki neden? İnsanlar niçin şikayetçi zaman kavramından? Ne alıp veremedikleri var zamanla?

Belki büyümekten korkuyorlar, belki yaşlanmaktan ya da hayatın sonunda bekleyen ölümden, belki de sorumluluklardan. Yapmamız gereken işleri gözümüzde büyütüyoruz ve bir bakmışız zaman su gibi akıp gitmiş. Bir bakmışız seneler geçmiş.

Bize göre zaman eğlendiğimizde, mutlu olduğumuzda hızlı geçer. Üzüldüğümüzde, sıkıldığımızda yavaş geçer ya aslında bunun hiçbir önemi yok. Biz istesek

de istemesek de zaman ilerlemeye devam edecek.

Bazı insanlar zamanın yavaş geçmesinden şikayetçi. Onlar yaşadığı anın kıymetini bilmeyenlerden. Dertlerinden, belki gelecek, belki bilinmezlik kaygılarından dolayı zaman hızlı geçsin istiyorlar. Belki de şu anki dertlerimiz seneler sonra bizim için hiçbir şey ifade etmeyecek. Şimdiki korkularımız belki de bir süre sonra çok anlamsız gelecek.

Çoğu insan zamanı geri almak ister. Çünkü yanlış bir şey yapmışlardır. Pişmanlık duyuyorlardır yaptıklarından. Ama ancak geçmiş bir kenara bırakıp geleceğe bakarsak ilerleyebiliriz bu hayatta.

Zamanın bize neler getireceğini veya bizden neler götüreceğini bilemeyiz. Ancak eğer istersek zamanımızı yönetebiliriz. Bu bizim hayatımız ve de bu hayatı yönetmek bizim ellerimizde. Hayatta ne ekersek onu biçeriz. Çaba göstermezsek sadece yerimizde sayarız.

Evet, hayat bazen zorlayıcıdır. Ama güzellikleri de vardır bu hayatın. Zaman bize çok şey kazandırır. Düşmeden yürümeyi öğrenemeyiz. Acılarımız elbette bir gün sonra erecek. Belki de sadece hayata biraz pozitif bakmak yeterli olacaktır.

Kelebeğin kanat çırpmasının bile çok şey değiştirdiği şu dünyada bizim yapamayacağımız hiçbir şey yok.

Asla pes etmeyin.

Melisa Belhan7/E

Derya'nın Gitar Sevdası

Derya beşinci sınıfa giden, yoksul bir ailenin tatlı sevimli bir kızıydı. Derya'nın bu hayatta tek yapmak istediği ama yapamadığı bir şey vardı: Gitar çalmak. Derya bu isteğini gerçekleştiremiyordu çünkü ne gitar alacak parası ne de gitar öğrenebilmek için gidebileceği kursa verecek parası vardı. Derya bu durum için çok üzülüyordu. Ama bir gün bu isteğinin gerçekleşeceğini biliyordu ve galiba o gün gelmişti.

Derya, okul çıkışı müzik öğretmenin bir afiş astığını gördü ve koşarak gidip kâğıdı okudu. Bir de ne görsün!

Kâğıtta okulda ücretsiz gitar kursu açılacağı yazılıyordu. Katılmak isteyenlerin öğretmene gidip isim yazdırması yeterliymiş. Derya bu yazıyı tekrar tekrar okudu. Hayalleri nihayet gerçek olacaktı. Derya koşa koşa eve gidip annesine, babasına bu güzel haberi vermek için sabırsızlanıyordu.

Okuldan çıktı ve eve gitti. Kapıyı çaldı, annesi kapıyı açar açmaz Derya annesinin boynuna atladı. Annesi çok şaşırdı. Derya'yı içeri aldı ve ne olduğunu anlatmasını istedi. Derya, sevinçli sevinçli anlatıyordu ama annesi onun kadar sevinmemişti. Derya annesine neden sevinmediğini sordu. Annesi de üzgün bir şekilde, "Kızım durumumuzu biliyorsun, sana gitar alamayız." dedi.

Derya çok üzgündü ama bu fırsatı kaçırmamalıydı. Nasıl para kazanabilirim diye düşündü. Aklına bir fikir geldi. Eski okuma kitaplarını satmaya karar verdi, bu arada kullanılmayan oyuncakları da satabilirdi. Üstünü giyip dışarı çıktı ve tek tek kapıları çalarak eski okuma kitaplarını topladı, tabii bunu yaparken parayla ne yapacağını da anlattı. Bir parkın köşesine geçti ve kitapları satmaya başladı.

Birkaç gün geçtikten sonra Derya elindeki kitapları bitirdi. Elindeki parayı saydı ve 140 Lirası olduğunu gördü. Derya ertesi gün bakkalın karşısındaki müzik aletleri satan dükkâna gitti ve en ucuz gitarı istedi. Elindeki para en ucuz gitara bile yetmiyordu ama satıcı onu kitap satarken görmüştü ve kendisi de bir katkı sağlamak istiyordu. Derya'ya güzel bir gitar verdi. Derya da satıcıya teşekkür edip dükkândan çıktı eve doğru iler-

ledi. Saat çok geç olmuştu. Derya eve gittiğinde annesi telaşlı bir şekilde,

- Kızım bu gitarı nereden buldun?

- Anne merak etme çalmadım, çalışıp kazandım, kazandığım parayla da gitar aldım.

- Nerede çalıştın, parayı nasıl buldun?

Derya, yaptıklarını bir bir anlattı. Annesi mutluluktan ağlıyordu. Bir yandan kızını tebrik ediyor, bir yandan da keşke benden habersiz yapmasaydın diyordu.

Derya, akşam yemeğini yedi ve yatağa geçip uyudu. Sabah erkenden kalktı, okula gitti. Okulda Sevgi Öğretmen'in gelmesini bekledi. Sevgi Öğretmenin kapıdan içeri girdiğini gördü, hemen hocanın yanına gidip adını yazdırdı.

Okul çıkışı Sevgi Öğretmen gitar kursuna gelmek isteyenlerle birlikte toplantı yaptı fakat gitar kursuna gelmek isteyen sadece iki kişi olduğunu görünce kursu açmamaya karar verdi. Derya çok üzüldü. Sevgi Öğretmen, Derya'nın gitar almak için ne kadar çaba harcadığını duymuştu. Derya'nın üzüldüğünü görünce, "Üzülme, sana tek başına kurs vereceğim. Sen insanın isterse neler başarabileceğini gösterdin." dedi.

Derya mutluluktan ağladı ve Sevgi Öğretmen'e sarıldı. O günden beri Derya, gitar sevgisinden ve hayallerine ulaşmak için çalışmaktan asla vazgeçmedi.

Livanur Bayrak 8/B

Ölümsüz Kahraman

Sen hiç gördün mü Atatürk'ün o güzel yüzünü? Hiç baktın mı o mavi güzel gözlerine? Hiç sevdin mi onu ellerinle? Hiç alabildin mi onun kokusunu ya da bırakmış mı sana Atatürk bir şey?

Ben her gün görüyorum onu. Asilce dalgalanan bayrağın yanında, sınıftaki tabloda, odamdaki resimde, kitap kapağını açtığım ilk sayfada görüyorum Atatürk'ü. Hep bakıyorum onun mavi güzel gözlerine, içimi ısıtıyor bakışları, resimlerinde öyle güzel ki gözleri, gülüşü, bakışı. Kim görse içini ısıtır zaten Atatürk'ün gözleri.

Ben ellerimle dokunsam resmine o hep tutar ellerimi, yol gösterir bana, onda bulurum ben her şeyi, sevgiyi, saygıyı, güveni, kahramanlık duygusunu kısacası her şeyi.

Atatürk bana bıraktı, bize bıraktı, hepimize bıraktı en güzelinden bir vatan bıraktı, korkusuz bir vatan bıraktı, Türkiye bıraktı.

Biz biz olalım diye, birlik olalım diye bir ülke bıraktı. Şimdi bize o ülkeyi korumak düşer.

Nazlım Kumova 7/D

Redlum ile İlk Temas

Kayalıkların üstünde tek başıma oturmuş, derin düşüncelere dalmıştım. O sırada bir ışık gördüm. Işık gözlerimi kamaştırmıştı. Bana doğru yaklaşıyordu. Bu bir uzay aracıydı. Yıllardır beklediğim bu gerçeği öğrenmemeye ramak kala telefonun sesiyle uyandım, arayan ortağımdı. Komodinin üstündeki saate baktım, sabahın altısıydı. Bir şey olmuş olmalıydı. Ortağım beni bu saatte hiç aramazdı. Ahizeyi elime aldım ve kulağıma götürdüm. Ortağım telaşlı bir şekilde,

- Nazlım, hemen buraya gelmen gerekiyor. Sanırım teorilerin gerçekleşiyor.

- Ne, neler oluyor?

- Sana bunları telefonda anlatamam, haydi çabuk olmalısın, herkes seni bekliyor, dedi ve hiçbir şey dememe fırsat kalmadan telefonu kapattı. Daha da çok meraklanmışım. Bu kadar önemli olan ne olabilirdi ki?

Merakımın da etkisiyle apar topar büroya gittim. Ortağım beni bekliyordu. Güvenlik kontrolünden geçtikten sonra hemen odama gittim. Ortağım beni ayakta bekliyordu:

- Nerede kaldın?

- Trafik vardı.

- Bu saatte trafiğe takılmayı nasıl başardın?

- Ben de bilmiyorum.

- Her neyse, sen beni niye çağırdın?

- Sabahın erken saatlerinde uzay araştırma kurumu UAK'tan bir haber aldık. Zaten ben de bu haberden sonra hemen seni aradım.

- UAK ne zamandan beri bizimle çalışıyor?

- Büromuzun dünya dışı varlıklarla ilgilendiğini öğrendiklerinde bize danışmak istemişler. UAK'ın 1977 yılında olası bir uzaylı karşılaşması için uzaya gönderdiği bir kodu vardı ya!

- Evet, biliyorum. Kodun içinde biz insanlara dair bilgiler vardı. Hatta Beethoven'ın String Quartet No 13 adlı eserini de bu kodun içine saklamışlardı.

- Peki, ne olmuş koda? Yoksa... Aklından ne geçtiğini az çok tahmin edebiliyorum.

- Sanırsız o kod dünya dışı varlıkların eline ulaştı.

- Biz bunu nasıl anladık?

- Çünkü onlar da bize bir kod gönderdiler.

(Beş gün önce Redlum gezegeninde)

Uyandım ve kendime bir bardak kahve almak için mutfığa yöneldim. Kahvemi alıp kanepeye oturmuştum ki kapı çaldı. Gelen ortağımdı. Elinde bir dosya vardı.

- Merhaba.

- Merhaba Ave, neler olduğunu tahmin bile edemezsin.

- Bu sabah bize uzayla ilgili araştırmalar yapan SCL'den bir haber geldi.

- Sakin ol gel içerde konuşalım. Kahve yapmıştım, ister misin?

- Bir fincan kahveye kim hayır diyebilir?

- Peki, şu büyük olay ne?

- Bana yine inanmayacağını biliyorum ama bu sefer kanıtlarım var.

- Hangi konuda?

- Redlum dışı varlıklar.

- Ah yine başladık.

- Dün gece Avamuk kasabasındaki bir sahile tanımlanamayan bir cisim düşmüş. Çevresindekiler büyük bir ışıkla uyanmışlar. SCL, hemen olayları örtbas etmiş. Tam isabet, bütün delilleri yok etmişler. Her neyse hadi çabuk ol bizi bekliyorlar.

- Nereye gidiyoruz şimdi?

- SCL bürosuna, o tanımlanamayan cismi incelemeye...

Bekle dedim ve arabaya bindik. Uzun yolculuğun ardından ilginç bir binaya geldik. "Burası mı?" diye sordum o binayı işaret ederek. "Evet, hadi içeri gidelim." dedi. Güvenlik önlemlerini geçtikten sonra bizi bir odaya yönlendirdiler. Odada bizi bekleyen biri vardı.

- Hoş geldiniz, Ajan Ave siz olmalısınız.

- Peki ya siz?

- Ben Walsom, tanıştığımıza memnun oldum.

- Uzmanlık alanınızın kriptografi olduğunu duydum, doğru mu?

- Evet, doğru.

Daha sonra ortağım lafa karıştı: "Merhaba Bay Walsom. Gönderdiğiniz dosyayı biraz inceledik." Ah bir dakika dedi ve son hızla odadan çıktı. Ortağım bana dönerek:

- Ave, bizi çağırımları sence de garip değil mi?

- Evet, ben de tam bunu düşünüyordum. Olanları örtbas edip, gazetede o tanımlanamayan cismin bir meteoroloji balonu olduğunu açıkladılar.

- Belki de bize ihtiyaçları vardır.

Biz konuşurken bir anda kapı açıldı. Gelen Walsom'du. "Benimle gelin!" dedi Walsom. Uzun bir koridordan geçtikten sonra bir kapıya geldik. Walsom kartını okuttu ve içeri girdik. İçeride beyaz önlüklü birçok profesör vardı. Walsom onlarla konuştu ama konuştukları tam olarak anlaşılmıyordu.

Sonra Walsom bizi yanına çağırdı. Bir başka kapıdan geçtik. Bodrum gibi bir yere gelmiştik.

Önümüzde kocaman ilginç bir cisim vardı. Walsom:

- İşte bu, size gönderdiğim o dosyada bahsettiğim tanımlayan cisim.

- Bu inanılmaz!

- Redlum'un her tarafından bilim adamları ve astronomlar bu cismi araştırmak için geldiler. Sizin bir kriptograf olduğunuzu öğrendiğimde size ihtiyacımız olacağını düşündüm. Çünkü çalışanlarımız bu cisimde şifreli bir metin ve bir de plak buldular. Plagın teknolojisinin çok eski olmasına karşın içindeki harika müziği dinleyebildik. Fakat şifreli metni çözemedik. Sizin kriptografi zekânız ve ortağınızın Radlum dışı varlıklara olan inancı bu kodu çözebilir. Çalışanlarımız size yardımcı olacaktır.

- Şu koda bakabilir miyim?

- Tabii ki, bu taraftan.

Bu kod, değişik sembol ve şekillerden oluşan şifreli bir metindi. Daha önce şifreli metinleri çözüp temiz metne çevirmiştim fakat bu daha önce çözdüğüm hiçbir koda benzemiyordu. Kodu ve müziğin bir kopyasını aldıktan sonra eve geri döndük. Hemen kodu incelemeye karar verdim. Birkaç saat sonra telefonum çaldı. Arayan ortağımdı.

- Ave, nerede kaldın?

- Yoksa bugün toplantı olduğunu unuttun mu?

- Ah tamamen aklımdan çıkmış, şu şifreli metni çözmeye çalışırken saati unutmuşum.

- Eh bari bir şeyler bulabildin mi?

- Hayır, en ufak bir kelime bulamadım. Şu plaktaki müziğe baktım belki kodla bir alakası olabilir diye fakat hiçbir şey çıkmadı.

- Neyse, toplantıyı ben idare ederim. Şifrenin üzerinde yoğunlaşmaya çalış.

Kodu incelemeye devam ettim. Birden bir ışık parladı. Aşağı doğru ilerledim. Birden gözümün büyük siyah bir masa belirdi. Masanın üstünde şifreli metnin temiz metne dönüştürülmüş bir hali vardı. Kâğıdı elime aldım. Sonra nereden geldiğini bilmediğim bir ses bana, "Asla vazgeçme, gerçek oralarda bir yerlerde!" dedi. Nefes

nefese uyandım. Hepsi bir rüyaymış.

Ne olmuştu bana? Uzaylıların varlığına hiçbir zaman inanmamıştım. Hep bunun bir saçmalık olduğunu düşünmüştüm. Meğer gerçek her zaman gözümüzün önündeymiş. Ben sadece doğru bakamamışım. Hayatımda ne çok şey değiştirdiğini düşündüm SCL'den gelen o dosyanın. Birden aklıma şifreli metin geldi. Bu derin düşüncelerimden kurtulup gözümün önüne rüyamda elimde tuttuğum o temiz metni getirmeye çalıştım. Uzun bir süre sonra şifrenin mantığını kavramıştım. Şifreli metinde Redlum dışı varlıklara ait bilgiler vardı. Hemen ortağımı çağırdım.

- Kodu çözdüm, haklıymışsın, onlar gerçekten var. Buraya gelip temiz metni görmelisin.

- Bekle, hemen geliyorum.

Beş on dakika sonra kapı çaldı. Gelen ortağımdı. Ona bulduğum şeyleri gösterdim. Birlikte kodu biraz daha inceledik. Daha sonra Walsom'u aradık. Ona kodu çözdüğümüzü söyledik. O da bizi SCL'ye çağırdı. Arabadan indiğimizde bizi gazeteciler karşıladı. Bize sorular sormaya başladılar. O sırada Walsom geldi. Gazetecileri uzaklaştırdı ve içeri girdik. Ortağım:

- Gazeteciler niye geldi?

- Ajan Ave bana şifreli metindeki bilgilerin Redrum dışı varlıkların olduğunu kanıtlayacak kadar güçlü olduğunu söylediğinde ben de bunu tüm Radlum halkının duyması gerektiğini düşündüm.

- Haklısınız, halkımızdan bir şey gizlememiz doğru olmaz.

Daha sonra Walsom ve ekibine temiz metni gösterdim. Gazetecilere röportaj verdik, tüm olanları anlattık. Metin bütün gazetelerde yayınlandı fakat aklımda hâlâ bir soru vardı: SCL, düşün bu cismi ilk önce neden herkesten saklamıştı, peki şimdi niçin tüm basına her şeyi anlatıyordu?

Merakıma yenik düştüm ve Walsom'a sordum:

- İlk başta her şeyi halktan gizlemiştiniz, şimdi bu açıklamayı yapmanızın sebebi nedir?

- Halkın ayaklanma çıkarmasından korktuğumuz için olayı ilk önce biz öğrenmek istedik. Hem yeni tanıştığımız Redlum dışı varlıklar olan "insanlar" bize dost olarak yaklaştığı için hem de bu bizim gezegenimizle alakalı bir durum olduğu için halkımıza her şeyi anlatma gereği duyduk.

O sırada ortağım, "Neden biz de onlara bir şifre göndermiyoruz?" dedi.

Hemen hazırlıklara başladık. Redlum'un dört bir yanından gelen profesörler, astronomlar ve kriptograflar ile birlikte Redlum gezegenini anlatan şifreli bir metin hazırladık ve bunu en hızlı bir şekilde dünyalılara gönderdik. Artık evrende yalnız olmadığımızı biliyorduk.

Zehra Ceren Altın 7/G

Yağmurla Gelen Hüzün

Bir sonbahar günüydü, toprağın kokusu, yağmurun sesi, yol kenarlarından akan suyun şırlıtısı sınıfa kadar geliyordu. Akşam olmuş, gökyüzüne siyah bir perde çekilmiş, dağların üzerindeki güneşin ışıkları ile parıltıyan ağaçların renkleri koyulaştıkça koyulaşmıştı.

O akşam yine okuldan çıkmak için sabırsızlanıyordum. Ancak öğretmen son dakikaya kadar dersi anlatmakta kararlıydı. Öğretmen ders anlatırken sınıf olduğundan daha da sessizdi, ta ki heyecanla beklediğim o zil çalana kadar.

Arkadaşlarım zil çalar çalmaz anında boşaltmışlardı sınıfı. Bir ben kalmıştım. Kitaplarımı hızlıca kaldırdım her ne kadar kullanmasam da annemin zorla giydirdiği hırkamı dışarıdaki yağmuru umursamazcasına çantama tıktım. Merdivenleri ikişerli üçerli atlayarak aşağı indim. Gözlerim annemi arıyordu. Ancak ortada yoktu. Yağmuru çok sevsem de evime gidip o çok sevdiğim oyunu oynamayı tercih ederdim.

Bekledim, bekledim hava iyice kararmış, ay dede görünmeye başlamıştı. Mecburen çantamdan hırkamı çıkarıp giymiş ve evin yolunu tutmuştum. Hem okul çıkışında arabamızın penceresinden izleyip anneme nedensizce, “Bu yollar niçin bu kadar boş?” dediğim yollar artık daha da boş geliyordu.

Yürüdüm, yürüdüm hâlâ eve varamadım. Etraf zifiri karanlık olmuştu artık. Havada yıldız da yoktu ki! Kesin bize dik dik bakan bekçi amca toplamıştı bu yıldızları. Sürekli titreyen sokak lambaları ile birlikte yürüyordum. Sonunda eski ama bir o kadar da şato gibi duran evimi gördüm.

Koşa koşa kapıya geldim. Anahtarımı çıkardım ve kocaman demir kapıyı açtım. O kadar yorulmuştum ve ıslanmıştım ki çantamı sırtıma bile takmamış sürük-

leyerek eve getirmiştim. Ev çok sessizdi. Annemin nefis yemeklerinin buram buram kokusu gelmiyordu. Hemen mutfağa koştum, annem yoktu. Tüm evi dolaştım; hayır, evde kesinlikle ben ve köpeğim dışında kimse yoktu.

Odama çekilip ağlamaya başladım ancak dış kapının açıldığını duydum, gözlerimi ovuşturup parmak uçlarıma basarak sessizce kapıya doğru yürüdüm. Gelen annemdi.

Gözleri ağlamaktan şişmiş, her sabah özenle taradığı sapsarı saçları dağılmış, boynuna bağladığı fular gevşemiş, yüzündeki kocaman gülümseme kaybolmuştu. Beni görür görmez ayakkabılarını çıkarmadan bana koştu, gözyaşları damla damla akıyordu. Meğer işi geç bitmiş ve bana haber verememiş.

Hem mutlu hem üzgündüm, sanırım içimdeki duyguları tam olarak ifade edemiyorum. Birkaç dakika önce-sine kadar köpeğin kuyruğu düşmüş, soluduğum hava değişmiş ve hatta dünyanın renkleri solmuş gibi hissediyordum ancak annemin kollarına kavuştuğum için mutluluktan havalanacak gibiydim.

Etraf çok sessizleşti, ne annem konuşuyordu ne ben konuşuyordum ama birbirimizi anlıyorduk. Bundan sonra onu hep bekleyecektim.

Ne Güzeldir Eline Kalem Almak

Hayatımız gerçekten bir yalandan ibaret. O hayatı güzelleştiren süsleyen bir şey var: duygu

Seni sen yapandır duygu. Ruhunu yansıtır ama duygularını kâğıda yansıtırsan anlatmanın binlerce kat yükseğine çıkmaya engel olacak bir şey kalmaz. O kâğıt bize değil gelecek yıllara da hitap edecek diye düşünürsün. Düşün ve yaz. Yaşa ve yaşat ki hayatın her zaman anlam kazansın. Eline kalem almakla hayatın o güzel şırlıtısını duyar ve bir an önce yazmaya başlamak ister canın.

Ne güzeldir değil mi eline kalem almak. Özgüveni ni ortaya koymak... Sevincini, üzüntünü ve daha nice özelliklerini ona anlatman ve seni sadece onun anlayabilmesi... Susarken bile anlarsın onun seni anladığını. Hele ki dayayıp sırtını bir ağaca gölgesinde yazmak... Kuşların cıvıltısını, suyun şırlıtısını duyarak yazmak ne kadar huzur verir insana. İlhamlar uçuşuverir kafanda. He men yazmak istersin ve yazarsın. Yazdıkların ne unutulur ne de unutulmak istenir. O hep aklının bir köşesinde kalır. Yazdığını ve daha birçok kez yeniden olmamış deyişlerini her defasında yeniden bir umut eklenerek tekrar yazdığını bilmek gerçekten olağanüstüdür.

Bize düşen şey yalnızca, "Asla ama asla yapamıyorum, diyerek pes etmemektir." Eline kalem al ki her şey güzel olsun. Hayat yazarak güzelleşir.

Eren Kamu 7/C

Gizem Dağı'nın Gizemi

Üç arkadaş dergide gördükleri Gizem Dağı'na gitmek istediler. Ahmet bunun iyi bir fikir olmadığını söyledi ama diğer iki arkadaş Ahmet'in dediklerini pek önemsemedi.

Üç arkadaş Gizem Dağı'na gitmek için hazırlanırken Osman tekrar broşüre baktı ve Gizem Dağı'na denizin altından gidilebileceğini gördü. Osman, hemen diğer arkadaşlarına broşürde gördüğü haberi söyledi. Enes ve Ahmet şaşırdı, "Nasıl gideceğiz?" dediler. Osman denizin üstünden de gidebileceklerini söyledi ama bu denizin altından gitmek kadar güvenli olmayacaktı.

Üç arkadaş, sonunda denizin altından gitmeye karar verdiler ve denizaltıyla ilerlemeye başladılar. Gizem Dağı'na vardıklarında sisten başka hiçbir şey görmediler. İlerledikten sonra karşılarında "OKUL" yazısını gördüler, buna hiçbir anlam veremediler. Üç arkadaş

biraz daha ilerledikten sonra Gizem Dağı'nı gördüler.

Gizem Dağı'na çıkarken dağın engebeli, uzun ve ince bir yapıya sahip olduğunu gördüler. Önden kimin çıkacağına karar verirken Osman, "Çubuk çekelim!" diye bir fikir attı ortaya. "En kısa çubuğu çeken, önden gider. En uzun çubuğu çeken arkadan gelir." dedi.

Osman çubukları buldu ve bakmadan eline yerleştirdi. En kısa çubuğu Ahmet çekti. Ahmet önden gitmeye başladı. Beş dakika sonra Ahmet adımını attı, adımını attığı taş düştü. Oradan dikkatli bir şekilde taşın boyunda bir tahta bulup koydular. Yola kaldıkları yerden devam ettiler.

Yaklaşık yarım saat sonra bir mağara gördüler ve hemen mağaranın içine girip ateş yaktılar. Ateş yak-tıklarında mağarada iskeletlerin olduğunu gördüler. Bundan çok korkan üç arkadaş hemen mağaradan çıktılar. Bir saat sonra dağ yolunu yarılamışlardı. Enes; bu üç arkadaştan en korkak olandı, bu yüzden mağara olayından en çok o etkilendi. Bu iskeletlerin neden burada olduklarını merak ettiler.

Yollarına devam ederken karşıdan bir şeyin geldiğini gördüler. Uzun saçlı, bakımsız vücudunu yapraklarla kapatmaya çalışıyordu. Kendi yaşlarında birinin yaklaştığını görünce biraz sevindiler, biraz da korktular. Zararsız olduğunu anlayınca onu şehre indirip DNA'sına baktırarak ailesinin bulunmasına yardım ettiler. Bir müddet sonra o iskeletlerin Gizemli Dağı'nı keşfetmeye gelenlere ait olduğu anlaşıldı.

Furkan alığın 7/C

İzmir Gezisi

Sabırsızlıkla ara tatilin gelmesini bekliyordum. Annem, ben ve kardeşim tatilde dedemin yanına gidecektik.

Beklenen gün geldi, sabahleyin yola çıkmak için hazırlandık. Benim için en önemli şeyi yani fotoğraf makinesi yanıma aldım. Yola çıktık, ilk önce karnımızı güzelce doyurduk, kardeşimle markete girip abur cubur stokumuzu tamamladık. Annem ile ilk defa bu kadar uzun bir yolculuk yapacaktık, o yüzden de biraz tedirgindim.

Yeni otoban gişesinin yanına geldik. Bir sıkıntı vardı, arabamızın lastiği inmişti. Gişede çalışan bir adam bize yardım etti ve lastiklerin havasını şişirdi, adama teşekkür edip yolumuza devam ettik.

Üç saatin ardından İzmir'deydik. Annemi tebrik ettim, bu insanlık tarihi için çok küçük ama annem için çooooook büyük bir gelişmeydi. Hemen dedemin evine gittik, karnımızı doyurduk, tatlımızı yiyip iyice dinlendik.

Ertesi gün dedemin bağına gittik, orda şirin mi şirin bir ev yapmaya karar vermiş dedem. Tuğlaları alıp bağa çıktık. Orda hazır çimento da vardı, ilk önce çimento-nun suyunu koyup iyice karıştırdık ve çamur gibi bir şey oldu. Bir yere sürdüğünde on dakikada kuruyordu. Küçük bir havuz inşaatına da başlayalım, dedi teyzem. Havuzun kenarlarını tuğlalarla ördük. Teyzem bir inşaat ustası gibi çalışıyordu. Çok güzel bir havuz yaptı bize, havuzu biraz kurumaya bıraktık. Bu arada mangal yakmak için dedemle odun, çalı getirdik, yemeği yedik ve dinlenmeye geçtik.

Bir gün dedem, "Size kan gölünü göstermemi ister misiniz?" dedi. Çok heyecanlandım. Çocukluğumdan beri orayı çok merak ediyordum. Kırmızı kan dolu bir göl, acaba nasıl bir yerdi? Hemen dedemle birlikte arabaya atladık. On, on beş dakika içine doğru gittik sonra artık arabanın çıkamayacağı bir yere vardık. Dedem, yürümemiz gerektiğini söyledi. Fotoğraf makine-mi, suyumu aldım ve yürümeye başladım.

Biraz yürüyüşten sonra kan gölüne ulaştık. Bir de ne göreyim! Göl değil, su birikintisi! Doğal, kırmızı bir suyun oluşturduğu bir birikinti sadece. Dedemler, bundan 40-50 yıl önce sular çok olduğu için buraya göl diyormuş ama günümüzde küçük bir su birikintisi olarak kalmış. Biraz hayal kırıklığı yaşamıştım tabii. Neler düşünmüş-

tüm, neler? Neyse en azından güzel bir orman yürüyüşü yapmış olduk. Bağımıza geri dönüp yarım kalan işlerimizi bitirdik ve eve döndük.

Ertesi gün, Çeşme'de bir otele gitmek için hazırlandık, ben çok heyecanlıydım. Kahvaltımızı yapıp yola koyulduk, bir saat sonra otelimizdeydik. Ben, Yiğit abimle bir odaya yerleştim, annemler de başka bir odaya yerleşti. Hemen öğle yemeğimizi yedik. Her yer yabancı turistlerle doluydu, güzel bir ziyafet çektikten sonra kapalı havuza gidip birkaç saat yüzdük, eğlendik.

Daha sonra annem, ben, Yiğit abim bir markete gidip abur cubur almaya karar verdik. Markete gidip her şeyi aldık ve 157 liralık bir abur cubur faturamız çıktı. Otele dönüp odamıza çıkarken abur cuburları ayırdık. Annem kendi odasına gitti, ben ve Yiğit abim kendi odamıza gittik. O gün 15 kola içip 4 tane cips yedik ve dört tane de film izledik. Biraz da şakalaştıktan sonra yorgunluktan uyuyakaldık.

Sabah oldu, Yiğit abimin karnı çok ağrıyordu, otelin doktoruna gittik. Doktor, ne yediğimizi sordu ve Yiğit abim maalesef her şeyi söyledi. Doktor çok şaşırdı, hayatında bu kadar fazla abur cubur yiyen bir insan görmüş müydü acaba? Neyse, bu da bize ders oldu. Tatil de olsa sağlık önemliydi.

O günü sakın geçirdikten sonra otelden ayrıldık. Arabaya binip İzmir'in yolunu tuttuk.

Hilal Beyza Penbegül 8/B

Sonbahara Anlam Yüklemek

Ağaçların giderek soyunduğu günlerden biriydi. Yere düşen yapraklar beni hayalden hayale sürüklüyordu. Sonbaharın gelişine farklı anlamlar yüklemeye çalışıyordum. Herkes gibi sonbaharı bir hüznle karşılamak bana göre değildi.

Oturduğum yerden kalktım ve yürümeye başladım. El ele gezen çocuklar, hayata küsmüş gençler ve kedi, köpeği dost bilen ihtiyarlar. Hepsi ne kadar farklı insanlardı böyle. Kimi hayattan dersini almış, kimi daha hayatı bile tanımamıştı. Bazen biraz gezintinin tüm dertlere iyi geleceğini düşünürsün de öyle olmaz ya benimki tam da öyle oldu işte. Yürüdüm, yürüdüm... Doğa bana keyif veriyordu sonbaharın hüznüne inat... Hani bazen yesen de içsen de yatsan da kalksan da bazı şeyler geçmez, yarası kapanmaz ya işte bu benim de başımdan geçti.

En mutlu anımda bile acıyan bir yanımda var, dedemin sonsuzluğa gidişini unutamadım işte. Belki de unutmak istemedim kim bilir?

Bilge Seyitoğlu 7/E

Sonuncu Ders

Mehmet, dersin son zamanlarında sıkılmış derin hayaller kuruyordu. Kulaklarına çarpan o muhteşem melodi ile aniden irkildi. Bu zil hayallerine ara verip eve gitmesi gerektiğinin habercisiydi. Hemen toparlanıp çıktı ve o geniş bahçeye indi.

Gökyüzünde turuncu ve sarılar harika görünüyordu. Demek ki akşam yaklaşıyordu. Hırkasını bir elinde tutmuş, diğer ucu ise yerde sürünüyordu. Her yer birbirlerine sarılan çocuklar ve anneleriyle dolmuştu. Etrafına bakındı, başta korktu, içine düşen o hisle titremeye başladı. Mavi gözlerini kocaman açıp pamuk misali ellerini ovuşturmaya başladı. Kumral teni yavaş yavaş beyaza dönüyordu. Annesini hiçbir yerde göremeyince kalbi küt küt atmaya başladı.

Epeyce bekledikten sonra etrafta kimse kalmayınca eve yürümeye karar verdi. Ne de olsa artık okula gidiyordu, yani büyümüştü. Evinin yerini tam olarak bilemezse de belki annesi ile yolda karşılaşabilirdi. Bahçedeki kapıdan çıktı ve artık dünyayı tanıma zamanıydı. Daha önce tek başına dışarıya çıkmamıştı. Ayrıca yeni taşındıkları için her yer yabancıydı.

İki gün boyunca annesiyle nerelerden geçtiklerini hatırlamaya çalışarak yola çıktı. İlk önce büyük bir an-

tıkacının önüne geldi. Tezgahlarda eski oyuncaklar ve bir plak duruyordu. Tezgahın sol tarafında en sonda duran araba dikkatini çekti. Sarı, üzerinde eski desenler bulunan arabaya bakarken ayaklarında yumuşak tüyleri hissetti. İrkilip kenara çekildi ve aşağı baktı. Bem-beyaz tüylü bir kedi kuyruk sallıyordu. Eğilip tüyelerine dokundu. Çok yumuşaktı, biraz sevdikten sonra yoluna devam etti.

Bir zaman sonra arkasından kırılma sesi geldi. Arkasına baktı, beyaz tüylü ve bir ayağı sakat bir kedi onu takip ediyordu. Kediyle oynayarak yoluna devam etti. Sıradaki durağı mis gibi kahve kokan, tezgahlarında iştah açıcı tatlıları bulunan bir kafeydi. Aslında epeyce acıkmıştı ama parası yoktu. İstemeye de utandı. Biraz daha yürüyünce bir parka geldi. Yolun yanındaki banka oturup dinlendi. Aklında ise annesi acaba o gidince gelmiş midir, sorusu vardı.

Toparlanıp yola koyuldu. Şimdi ise aklında bu şeker kediye ne isim koyacağı vardı. “Pamuk” çok klasik, “Boncuk” basit, “Prenses” ise yapmacıktı. Kediciğe doğru baktı ve beyaz olan şeyleri düşündü. En sevdiği mevsim kış olduğundan aklına “Kar” geldi. İşte kendinin ismini bulmuştu. Kar huysuzlanmaya başlamıştı. Düşündü acaba neden diye. Geçen gün tanıtım panolarında bir resim vardı, üzerinde hayvanları aç bırakmak, onları korumakla ilgili yazılar vardı. Kar’ın da aç olabileceğini düşündü. Onu nasıl besleyeceğini biliyordu. Parklarda belediyenin yerleştirmiş olduğu hayvan beslenme yerleri olduğunu biliyordu. Neyse ki yolunun

üzerinde büyük bir park vardı. Parkın girişine geldiğinde biraz tedirgin oldu. Çok büyüktü. Derin bir nefes aldı ve kendi kendine korkusunu yenmeye çalışarak parka girdi ve kedi mamaları tarafına yöneldi. Büyük insanların arasında tedirginlikle yürüyerek kedi mamalarına ulaştı.

Kar yemeğini yerken o da etrafta yürüyordu. Kenar-
da ağlayan bir çocuk dikkatini çekti. Çocuk tekerlekli sandalyedeydi ve etrafında hiç kimse yoktu. Peki yanına gitmeli miydi? İçinden bana zarar verir mi, acaba niye ağlıyor, yanına gitsem mi diye geçirdi. Yabancılarla konuşmaması gerektiğini biliyordu ama o ağladıkça merak ediyordu niçin ağladığını. En sonunda karar verdi, biraz uzakta durdu ve çocuğa niçin ağladığını sordu. Çocuk sesi duyunca şaşırılmış bir vaziyette:

- Kedimi kaybettim.

- Bunun için mi ağladın o kadar?

- Evet, ama o özeldi.

- Nasıl yani?

- Ben bir bacağımı trafik kazasında kaybettim, kedimin de bir bacağı sakattı, köpekten kaçtı ve birbirimizi kaybettik. Bir anda az ötede mama yiyen Kar geldi aklıma. Onun da bir bacağı sakattı. Sanırım Kar, bu çocuğun kedisiydi. Koşarak gidip kediyi getirdi. Çocuk kedisini görünce çok sevindi. Tabii Kar da onu görünce çok mutlu oldu. Aslında yolda gelirken kedinin artık kendisine ait olduğunu düşünüp mutlu oluyordu ama onun böyle sevgi dolu bir sahibi olduğunu görünce bu

fikri unutmuştu bile. Sandalyedeki çocuk, Mehmet'e çok teşekkür etti.

Saat geç olmuştu artık eve gitmesi gerekiyordu. Çocukla vedalaşıp evin yolunu tuttu. Hava epey kararmıştı, evlerinin yanına geldiğini son anda fark etti. Hemen evin kapısını çaldı ama açan olmadı. Tek çare oturup beklemektir. Biraz bekledikten sonra abisi geldi.

- Sen niye oturuyorsun burada?

- Sizi bekliyorum, evde kimse yok.

- Seni alan olmadı mı?

- Hayır abi, alan olmadı. Tek başıma yürüyerek geldim.

- O kadar yolu tek başına nasıl geldin, inanamıyorum. Hemen anneme haber vermeliyiz.

Daha sonra içeri girdiler ve olan her şeyi abisine anlattı. Az sonra annesi ve babası eve döndü. Meğer annesi, babasının alacağını; babası da annesinin alacağını zannetmiş. Her şey açıklığa kavuşup böyle durumlarda ne yapması gerektiğini iyice anlattıktan sonra annesi,

- Tamam, şimdi son derste ne yaptınız, anlat bakalım?

- Son derste hayatı tanıdım anneciğim.

İrem Abay 7/E

Yüzleşmek

Nefesini tutarak çıkıp gitti oradan. Sadece yürüdü hiç durmadan, yorulmadan. Çevresindeki yaşama dahil oldu. Ana yoldan geçen hızlı arabaların ardı arkası kesilmezken kaldırımdan yürümenin daha doğru olacağını anladı. Nereye gideceğini bilmeden boş boş dolandı, yol nereye götürürse oraya giderim diye düşünüyordu. Hiç arkama bakmadan sadece giderim. Yorulana kadar yürür, biraz dinlenip yine yürürüm. Tek isteği içinde bulunduğu çıkmazlardan kurtulup rahat bir nefes alabilmektir. Fakat yürüdüğü hiçbir yol onu bu düşüncelerden uzaklaştıramıyor, aksine daha çok içine çekiyordu. Bir adım daha uzaklaşmak isterken kurtulmadığı düşüncelerine daha fazla boğuluyordu.

Ne yapmalıydı? Nasıl çözmeliydi? Ya da ne kadar uzağa yürümeliydi? Belki de aradığı tek şey, "Daha güzel günler gelecek." diyecek biriydi.

Peki kimdi o? Kimdi onu bu sorunlardan kurtaracak olan kişi? Belki de onu aramalıydı. Her şeyi çözecek kişi yeterli gelebilecek miydi sorunlarına? Ya yetmezse, ya

o kişiyi bulamazsa, ya bulduğu doğru olan değilse, ya bu yürüdüğü yol doğru değilse? Bu yol nereye gidiyordu peki? Onu bu sorunlardan uzağa götüreceğini ümit ettiği bu yol nereye gidiyordu?

Bir an durdu. Aldığı derin nefes onu sadece daha da büyük düşüncelere soktu. Göğsü sıkıştı onu boğan bu çıkmaz düşüncelerden. Çözüm ne yürüdüğü yol ne karşılaşacağı, ona doğruları söylemesini umduğu kişiydi. Tek çözümü var diye düşündü. Sahip olduğu ve aradığı, ona yol gösterebilecek tek bir çözüm vardı. “Benim” dedi, ben bulmalıyım. Benim haricimde sorunlarımı hiç kimse çözemez, bu yolu benim yerime hiç kimse yürüyemez. Bunu başaracak olan benim.

Ümitsizliği de, yürüdüğü yol da yön değiştirmişti. Tek yapması gereken kaçıp durduğu sorunlarıyla yüzleşmekti. Sorunlarından başka türlü kurtulamazdı. Adımlarını hızlandırdı, hem daha heyecanlıydı hem de daha fazla korkuyordu. Çözümüne ulaşması ne kadar zor olsa da kendine inanırsa yapabilirdi.

Dönüş yolu bitti ve geri döndüğünde kapının önünde durdu, titreyen elleri kapı ziline üzerinde bekliyordu. Kalbi göğüs kafesinden çıkacak gibi hızla çarpıyordu. Tüm cesaretiyle bastı zile.

Bekledi. Açılan kapının önünde başını yerden kaldırıp baktı.

“Ben geldim!”

Nazlım Kumova 7/D

Ah O Kuş

Her şey, biraz yürüyüp hava almak için dolaşmaya çıktığım gün başlamıştı. Dün gibi hatırlıyorum o günü, zaten unutmam da mümkün değil.

Bundan bir yıl önce gayet sakin bir günde kırlarda dolaşmaya karar vermiştim. İçimde büyük bir rahatlık vardı. Sınavlar bitmişti ve artık biraz gevşeyebilirdim. Ben de biraz hava almanın, tabiata kendimi bırakmanın iyi olacağını düşündüm. Sabahın erken saatleri olduğu için her yer bomboştu. Sadece orada, burada sabah koşusu yapan insanlar vardı. Güneş yükseldikçe o insanlar da yollardan elini eteğini çekti. Etrafta tek ben kalmıştım, bunu sonradan fark ettim tabii ki. Kuşlar ötüyor, arılar vızıldıyordu. Az ileride çok güzel bir kuş gördüm. Tam fotoğraf çekip hikâyeme koymalıktı. En iyi açıyı bulmalıydım ve kuşu kaçırmamalıydım tabii ki.

Kuş uçmaya başladı, ben de kuşun peşinden yavaş yavaş onu takip ettim. Kuş kaçmıştı tabii. Etrafıma baktım neredeydim ben? Sanırım biraz yolumu kaybetmiştim. Telefonuma baktım sinyal yoktu ve geri nasıl döneceğim hakkında da pek fikrim yoktu. Korkmaya başlamıştım. Az ilerde bir kulübe gördüm. Acaba o kulübeye doğru gitmeli miydim, filmlerde gidenlerin başına kötü şeyler gelirdi. Ama bu bir film değildi. Güpegündüz başıma bir şey gelecek hali yoktu. Böyle diyerek kendime cesaret verdim, başka da çarem yoktu. Ancak içimde kötü bir his de yok değildi. O evin yanına vardığımda buranın eski, sıvaları dökülmüş bir terk edilmiş ev olduğunu gördüm. Pencerelerinden bazıları kırılmıştı. Muhtemelen kimse yaşamıyordu. Evin etrafını yabancı otlar sarmıştı. O an aklımdan geri dönmek geçti fakat merakıma yenik düştüm. Evin kapısını çalmadan önce biraz incelemek istedim. Ya içerde bir şey varsa diye düşünmeden edemedim. Evin arka tarafına geçtiğimde siyah bir araba gördüm. Yoksa bunlar televizyondaki siyah giyen adamların arabası mıydı?

Kendimi bir ajan filmindeymiş gibi hissettim. Neredeydim ben? Acaba izlediğim dizilerin etkisinde mi kalmıştım? Aslında çok da küçük bir insan değildim, ne de olsa üniversiteliydim. Merakıma yenilmiştim. Kırık pencerelerden birinden içeri baktım. Gözlerime inanamadım. İçerdeki adamlar sahte para basıyordu. Ve en kötüsü de bu adamlardan biri benim komşumdu. Nasıl yani dedim, kendi kendime.

Her şey karışmıştı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyor-

dum. Polisi aramaya karar verdim. Daha sonra sinyalin çekmediği aklıma geldi. Video çekebilirdim. En azından elimde bir kanıtım olurdu. Başım derde girer miydi ki? Ama ne olursa olsun bu durumu böylece bırakmazdım, sorumlu bir vatandaş olarak bu insanları adalete teslim etmeliydim. Kendimi bir an suçla savaşan bir polis gibi hissettim. Adalet için tüm tehlikeleri göze alan bir polis. Ancak bunları düşünmek için doğru bir zaman değildi.

Kendimi toparladım. Ne yapmam gerektiğine karar vermeliydim. Hemen aklımdan yapabileceğim şeyleri geçirdim. En sonunda, en mantıklı fikrin video çekmek olduğuna tekrar karar verdim. Size bunları uzun uzun anlatıyorum ama bunların hepsi birkaç saniyede geçti aklımdan. Her neyse telefonu alıp video çekmeye başladım. Arada bir fotoğraf da çekiyordum. Elimde bir sürü kanıt olmuştu.

Asıl sorunu hatırladığımda afalladım. Eve nasıl dönecektim? Ve buradan nasıl kurtulacaktım görünmeden? Bir anda aklıma bir fikir daha geldi. Belki arabaların kapıları açıktır, ben de birinin bagajına çaktırmadan yerleşebilirim. Filmlerde genelde böyle sahneler görüyordum. Belki de gerçekten işe yarıyordur. Sonuçta onlardan biri benim komşumdu, bizim evin yanına gitmeseler bile en azından şehre inecekleri kesindi. Arabanın bagajına saklanıp ve kurtulurdum.

Gerçek hayatın filmlerden farklı olduğunu biliyordum ama bir ihtimal de olsa bu fikri denemeye karar verdim. Bir yandan da kendime kızıyordum o ah o aptal kafam,

o kuşun peşinden gitmeseydim, bir fotoğraf sevdasına düşmeseydim bunların hiçbirisi başıma gelmeyecekti. Ne olmuştu böyle bize? Hayatımız sosyal medyadan ibaretti. Bir anda kendimi ve sosyal medyayı sorgular halde buldum. Sosyal medyaya bu kadar kafayı taktığım için kendime çok kızdım.

Yine derin düşüncelere dalmıştım. Biraz daha düşündükten sonra başka çaremin olmadığına karar verdim. Hızlı hareket etmeliydim çünkü o adamlar yavaş yavaş toplanıyordu. Hemen arabaları kontrol ettiğimde bir arabanın açık olan bagajına saklandım. Kısa bir süre sonra arabanın kapısının açıldığını duydum. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Adamlar duyacak diye korktum.

Adamlar kendi aralarında konuşmaya başladılar. Ne dediklerini tam olarak anlayamadım. Bir süre konuşmaya devam ettiler sonra araba durdu, bir süre bekledim ama ne kadar korktuğumu tahmin edebilirsiniz. Bagajın kapağını aralayıp arasından baktım. Adamlar az ileride başka adamlarla konuşuyordu. Ancak bambaşka bir yerdeydik ve nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Mecburen tekrar saklandım.

Hava epeyce kararmıştı, o yüzden etrafı görmekte zorlanıyordum. Sanırım hâlâ şehirden uzaktaydık. Çünkü nereye baksam ağaç görüyordum. Bir süre sonra arabaya doğru yürümeye başladılar. Beni görecekler diye çok korktum, araba tekrar hareket etti. Bu sefer hiç kimse konuşmuyordu.

Araba biraz daha yol aldı. Nereye gidiyoruz gibi so-

ruvara cevap ararken araba birden durdu. Biraz bekledim. Etrafta ses seda kesilince bagajın kapağını araldım. İşte benim evimin önüydü. Derin bir nefes aldım. Teorilerim doğru çıkmıştı. Birazcık olsun rahatladım. Hızlı bir şekilde yukarı çıktım ve eve gidip bütün kapıları kilitledim.

Çok yorgun olmama rağmen bir türlü uyuyamadım. Keşke şimdi ailemin yanında olsaydım veya memlekete giden ev arkadaşım burada olsaydı en azından konuşacak birileri olurdu. Aileme haber veremezdim, onları korkutmak istemezdim. Uzun süre ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalıştım. Olanları unutmam mıydım yoksa vicdanımı dinleyip polise mi gitmeliydim? Bu düşüncelerle salondaki kanepede uyuyakalmışım.

Sabahın erken saatlerinde gözümü araladım ve tekrar kaldığım yerden düşünmeye devam ettim. Fakat en sonunda polise gitmeye karar verdim ve en yakın karakola gittim. Polislere her şeyi anlattım. Çektiğim video ve fotoğrafları gösterdim. Polisler komşularımı yakaladılar.

Sonunda her şey çözülmüştü. Ben de rahatlamıştım. Sanki üstümden büyük bir yük kalkmıştı. Telefon hem başımı derde sokmuş hem de beni kurtarmıştı. Bütün sosyal sosyal medya hesaplarımı sildim ve bir süre açmamaya karar verdim. Artık telefonu sadece haberleşmek için kullanacağıma dair kendime söz verdim. Bakalım sözümü ne kadar süre tutacağım?

Ali Efe Yaren 8/B

Düşünmek Nedir?

İtiraf edelim ki çoğumuz düşünmenin ne olduğunu bilmiyoruz. Bilgileri incelemek, karşılaştırmak ve düşünce üretmek, anlamına gelen bu bilgiyi sadece okumakla yetiniriz ama hiçbir şekilde yorumlayamayız.

Üzerinde çokça düşündüğümüz “Düşünmek nedir?” diye düşünüyorum son zamanlarda. Düşünmek, ruhun kendi kendine konuşmasıdır diyebiliriz kısaca. Belki de bedenimizin ruhumuzdan sıyrılıp ıssız, sakın bir yerde karşılıklı olarak konuşması ya da ayna ile konuşmamızdır.

Belki de Dennis Waitley'in dediği gibi “Düşünce paraşüt gibidir, açıldığında iş görür.” Belki de açıldıkça işe yarar düşünce. Bazen de düşünceye şunu deriz: Kulaklığı kalbine takıp beynimizin onları dinlemesidir. Çünkü bu, kalbimizin ya da ruhumuzun tek başına konuşmasıdır, fısır fısır tek başına konuşur.

Siz de sadece yüzünüzü dönüp gökyüzüne, konuşun kendinizle bir başınıza. Düşünmenin tadını damaklarınızda hissedin.

İrem Abay 7/E

Azap

Kırmızı, turuncu ve sarı.

Büyük ve kudretli meşe ağacına düşen, beyaz sarı ışıklar saçan yıldırım, düştüğü yere kıvılcımlarını bıraktı. Geçen her saniye yükselerek ağacın gövdesini kaplayan alevlerden çıkan çıtırtı sesleri hâlâ kovukta uyuyan sincabı uykusundan uyandırmaya yetmemişti. Tahminen birkaç dakika sonra elektrik yüklü bulutların yeni durağı olacak ağaçlardan birini sağanak halindeki yağmur damlaları ıslatıyor, Doğa Perisi'nin yanaklarından gözyaşlarıyla birlikte akıyordu.

"B-Bırakın!.. Lütfen bırakın, n-ne olursunuz? Ku-kurta-ramazsam ölecek!"

Haydut Peri'lerden biri Doğa Perisi'nin ağzını büyük

elleriyle kapatarak sesli hıçkırıklarını ve düzenli nefes almasını engelledi. Islak mavi saçları sırtına yapışan küçük perinin gelen yüksek sesli kahkahalarla ağlaması daha da şiddetlendi. Ağzını kapatan ele dişlerini geçirirken, tırnakları avuç içlerine batana kadar yumruğunu öfkeyle sıkı ve onu omuzlarından sıkı sıkı tutan perilerden birinin yüzüne sert bir yumruk attı. Peri gözüne atılan yumrukla kısa bir süre düşecek gibi oldu ve gözünü tutarak inledi. Kollarının serbest bırakılmasından yaralanan Doğa Perisi ayaklarını ağacın yaprağına bastırarak kendini yukarı itti, kanatlarını çırpmasıyla yuvarı çıkarken sol bacağı kuvvetli ellerden biriyle sertçe aşığı çekildi.

“Nereye kaçtığını sanıyorsun, ha? Ne sanıyorsun?! Soyunuzu yok etmeden seni bırakacağımızı mı, ha?”

Başka bir Haydut Perisi iki kolunu arkasında birleştirip ellerini tuttu, bacakları serbest kalırken peri tekrar şansını denemek üzere önünde pis kahkahalar atan diğer periye kısa bacaklarını savurdu. Bu hareketi Haydut Peri'yi güldürürken iki bacağı arkasındaki başka bir peri tarafından geriye çekildi ve peri yaprağın üzerinde yüzükoyun pozisyonuna geldi. Bilekleri çoktan kızarmış, morarmaya yüz tutarken tamamen etkisiz hale gelmişti.

“Ne kadar da sevimli değil mi, öyle değil mi? Küçük sincap arkadaşını kurtarmaya çalışıyor. Git kurtar hadi, hadi!”

Doğa perisi nefretle, tükürür gibi konuştu:

"B-Bırakın, bırakın dedim! Alçaklar.."

Tüm ağacı kaplayan alevlerin kovuğun içine yaklaşmaya başladığını gören Doğa Perisi'nin üç Haydut Peri'nin onu tutmasına izin verip sincabın yanmasını izlemekten başka çaresi yoktu. Ateş ve Toprak Perileri'nin sonunu getiren Haydut Perileri'nin gözü Doğa Perileri'ndeydi şimdi de. Bu iğrenç ve nefret dolu aciz yaratıklar tüm canlıların zayıf noktasını iyi bildiklerinden bir Doğa Perisi'nin yaşlılık haricinde nasıl ölebileceğini iyi bilirlerdi, bu ölüm şeklinin adının, donuk kalp olduğunu da. Peri, özelliği türünde bir faciaya şahit olduğu ve göz yummak zorunda kaldığı zaman kalbi tabiri caizse donar ve birkaç güne çektiği vicdan azabıyla karışık saf acıdan ölür. Haydut Perileri'nin planı ise, periyi acı çekerek öldürmekti. Mavi saçlı peri gözlerini yumarak ağladı. Ağladı, ölümüne göz yummak zorunda olduğu küçük dostuna üzüntüden ağladı. Haydut Perileri'ne olan nefretinden, aklında ölüm anı canlanan büyük kuzenine duyduğu özleminden ağladı. Var gücüyle mırıldandı.

"L-Lütfen... Lütfen Doğa Ana. Lütfen küçük dostumu koru, yalvarırım. Onu ölümden koru."

Haydut Periler kahkahalarla gülerken peri ağaç kovuğunun tamamen alevlerle kaplandığını gördü. Tiz bir sincap çığlığı tüm orman içerisinde yankılandı. Peri göğsüne saplanan keskin acıyla yüksek sesle çığlık attı. Elindeki ısırk izi kızaran haydutun zevkle güldüğünü gördü, görüşü bulanıklaştı. Öyle üşüyordu ki bedeni titriyor, burnu ve parmak uçları kırmızıya boyanıyordu. Vicdan

azabından olmasa bile, donmuş bedeninin sabaha doğru çimenlerin arasında bulunacağından emindi. Kısık sesiyle bağırdı.

“H-Hayır!.. İ-iğrenç yaratıklar, bırakın! O-Onu hâlâ kurtarabilirim!”

“Kurtaramazsın, küçük peri. Sevimli sincap arkadaşın çoktan küle dönmüştür bile. Ne kadar üzüldük çocuklar, öyle değil mi?”

Haydutlar perinin sıktığı kollarını ve bacaklarını serbest bıraktı, iğrenç kahkahalarla gözden kaybolurlarken peri donuk gözlerle gidişlerini izledi. Arkalarında bıraktıkları ağacın yarısı kovukla birlikte çoktan yanmış, altında sadece güçsüz alevler kalmıştı. Mavi saçlı peri dişlerini sıktı ve dudaklarını ısırды, canı gerçekten çok yanıyor, sol gözü seğiriyordu.

Ona doğru yaklaşan başka bir yıldırımın eceli olacağını düşünürken içinde su biriken yaprağa daha fazla direnemedi ve aşağı doğru hızla düşmeye başladı. Birbirine yapışan ıslak kanatlarını belki biraz zorlasa ayırarak düşüşünü yavaşlatıp canının kurtarabilirdi. Ama kalbi öylesine fazla acıyordu ki küçük bedenini serbest bıraktı, gitmeden önce son kez sevimli dostundan af diledi.

“Çok üzgünüm.”

Yangın, yağmur ve ölüm.

Okuldaki Hırsızlık

Bir aralık günüydü. İki gündür durmadan yağan kar nedeniyle yollar, ağaçlar, parklar, kısacası her yer beyaz bir bulut gibi olmuştu. Bense salonda kaloriferin yanındaki yumuşacık mindere oturmuş kitap okuyordum. Her sayfadan sonra pencereden karın yavaşlayıp yavaşlamadığına bakıyordum.

Dışarıda kar yağıyordu ve pazar günüydü fakat ben mutsuzdum çünkü akşam yatılı okuluma gidecek yine bir hafta ailemi ve her şeyden çok sevdiğim iki yaşındaki köpeğim Paşa'yı göremeyecektim. Bu sırada aşağıdan annem hazırlanmam gerektiğini söyledi.

Hazırlandım ve dışarı baktım, kar çoktan durmuştu. Annem çıkmamız gerektiğini söylüyordu, babamın hediye almak için verdiği yüz lirayı kontrol edip aşağıya indim. Okulumda hep zenginler vardı. Eğer burs kazanıyordum asla giremeyeceğim bir okuldu. Mağazaya gelmiştik, annem ve babam benim için hediye seçerken ben de dışarıda Paşa ile beraber oynuyordum. Hediye alma işi bitince okuluma gittik.

Okulumun önüne geldiğimizde adeta büyülenmiştim, okulun çatısında cam gibi görünen buz sarkıtları çok güzel görünüyordu. Yapraklarını dökmemiş olan köknar ağaçları tüm bahçeyi güzelleştiriyordu. Güvenlik görevlisi, koca demir kapıyı açınca aileme sarılıp Paşa'nın başını okşadım ve içeri girdim. Demir kapı o kadar sert kapandı ki üzerindeki karlar yere döküldü.

Yatakhaneye girdim, içerde kimse yoktu. Eşyalarımı yerleştirdim ve yatağıma uzandım. O sırada içeri İlayda girdi. İlayda, Ceren'in en yakın arkadaşıydı. İkisi de durmadan benimle uğraşırlardı. Bunu neden yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yok ama bu sefer o itici tavrı yoktu, çok masum duruyordu, yanıma oturdu ve "Özür dilerim." dedi. Adeta şoke olmuşum, ondan böyle bir hareket beklemiyordum. Kısa süreli bir sessizlik oldu, sonra "Arkadaş olur muyuz?" diye sordu. Aslında bana yaptığı bunca kötülükten sonra kabul etmemem gerekirdi ama ben yine de isteğini kabul ettim.

O akşam erken yattım. İki gün boyunca hiç kötü bir durum olmadı. Derslere giriyor, ödev yapıp kitap okuyor ve İlayda ile birlikte vakit geçiriyordum. Çarşamba sabahı babam yüz lira daha göndermişti. O gün öğleden sonra yatakhane de kitap okuyordum ki içeriye Ceren girdi. Beni görmesini istemediğim için yatağımın arkasına saklandım. Ceren etrafı kontrol edip İlayda'nın yatağının altındaki kasadan yüz lira aldı. Olanları telefonuma kaydetmiştim. Odadan çıkınca videoyu tekrar izledim, ilk başta İlayda'nın haberi olduğunu düşünerek videoyu izletmedim.

Perşembe günü normalden farklı kalkmışım. Yatağımın yanında İlayda, Ceren, güvenlik görevlisi ve Müdür Yardımcısı vardı. Gözlerimi kapadım ve etrafımdaki sesleri dinlemeye başladım. Ceren, "Size söyledim. İlayda'nın parasını Ayda çaldı." diye söyleniyordu. Bunu duyunca nutkum tutuldu, nefesim daraldı ve aynı söz kafamın içinde dönüp durmaya başladı. Yeni uyanmış

gibi yaparak etrafıma bakındım. Müdür Yardımcısı ciddi ve suçlayıcı bir şekilde bana sordu:

- İlayda'nın parası çalındı, bununla bir ilgin var mı?
- Hayır, bunu ben yapmadım.
- Peki kim yaptı o zaman?

- Parayı Ceren çaldı, hatta kanıtım bile var, dedim. Telefonumdaki videoyu gösterecektim ki bir sıkıntı vardı video yoktu, silinmişti. "Hem hırsızlık hem de iftira!" diyerek beni Müdür Bey'e götüren Müdür Yardımcısı, "Bunun yüzünden okuldan atılabilirsin, annene ve babana haber verilecek." dedi. Bense yaşadığım şoku atlatamadığım için konuşamıyordum. Müdür Bey, bana kendimi savunmam için bir fırsat vermişti ve eğer suçsuz olduğumu kanıtlayabilirsem okuldan atılmayacağımı söyledi. Bunu başarmak için sadece bir günüm vardı. Ailem okula geldiğinde çoktan haberi aldıklarını anladım.

Annem soğuk davrandı, babam ise çok sinirliydi. Sınırdan kıpkırmızı olmuş gözleri kocaman açılmıştı. Daha önce hiç bu kadar sinirli olduğunu görmemiştim. Şehir dışındaki ablam ile görüntülü konuştuk. Suçlunun ben olmadığımı kesinlikle emindi. Ablam hukuk okuyordu, beni savunacağına emindim. Sonuçta bunun için eğitim görüyor, kitaplar ezberliyordu.

O gün İlayda benimle hiç konuşmadı, yemekhane sırasında herkes benim hakkımda fısıldaşıyordu, üzüldüm ve yatakhaneye çıktım, ağlamaya başladım. Bu sıra-

da dolapların yanında bulunan çiçeğin içinde bir eşya gördüm, ne olduğunu anlamadım, yanına gittim ve toprağı eşeledim. Çok iyi gizlenmiş bir kamera buldum. Koridordan gülüşme sesleri geliyordu. İçindeki hiçbir şeye bakmadan telefonuma kaydettim. Aynı şekilde kamerayı yerine saklayıp kitap okumaya devam ettim.

Yatakhane dolunca tuvalete geçtim ve videoyu izledim. Gözlerime inanamıyordum. Yatakhanedeki her şey kaydedilmişti. Ceren'in hırsızlığı bile.

Erkenden yattım ve olacakları düşünmeye başladım. Kanıt bulmuştum. Ertesi sabah Müdür Bey'in yanına gittim, beni böyle telaşlı görenler ne olduğunu anlamadı fakat çok acelem vardı. Kapıyı tıkladım ve içeri girdim. Kamera kaydını gösterdim. Olay anı ve benim suçsuz olduğum görülmüştü.

O akşam Ceren'in okuldan atılma kararı açıklandı. Yapılan yeni yıl eğlencesinde herkes çok mutluydu. Okulda fısıldaşmalar yoktu.

Kar beyazı okulumuz rengârenk ışıklarla aydınlatılmıştı. O gün bir kitapta gördüğüm yazı aklıma geldi,

“Birine çamur atmadan önce iyi düşün ve sakın unutma, ilk senin elin kirlenecektir”. (LEV TOLSTOY)

Nisa Nur Saygı 8/B

Ebedi Dostluk

Dost, bir sıkıntımız olduğunda kendi sıkıntısını, işini gücünü bırakıp bizim için koşturan, bizi bizden daha çok düşünen, dertlerimize çareler arayan, risk almaktan korkmayan ve bütün bunları yaparken herhangi bir beklentisi olmayan kişilerdir. Günümüzde dost kelimesini tam anlamıyla taşıyan kişiler yok denecek kadar azdır maalesef.

Ben dostlarımı benim yanımda kendileri oldukları, kimseye benzemek zorunda olmadıkları ve kendi gibi oldukları için seviyorum. Başıma ne gelirse gelsin yanımda olacaklarını biliyorum. Bana verdikleri bu sonsuz güven bana verilmiş en güzel hediyedir. Dostlarımla yanında kendim olabiliyorum. Zaten dost, onunla birlikteyken gerçekten olduğun gibi görünebileceğin,

ruhunun tüm gizliliklerini ona anlatabileceğin biri değil midir? Onunla birlikteyken kendin olabileceğin biri...

Dostluk çok zor kurulan ve kolay kolay bitmeyen bir ilişkidir. Ancak gene de dost ve arkadaş edinirken çok dikkatli davranmamız gerekir. Yanlış seçilmiş bir dost hayatı büyük bir çıkmaza sürükleyebilir.

Arkadaş ile dost arasında dağlar kadar fark vardır. Her arkadaş dost olamaz, dost dediğimiz kişi hem iyi hem kötü günde yanımızda olan kişidir. Arkadaşlık ise birlikte vakit geçirdiğimiz, gün içinde konuştuğumuz kişilerdir. Arkadaş her zaman bulunur ama dostu bulmak zordur. Zaman ister, çaba ister.

Gerçek dostluk çok zor elde edilir. Ama bu duygu dünyadaki pek çok duygunun üstündedir. Bu yüzden dostlarımızı kırmaktan korkmalı, bu bağı devam ettirmek için çabalamalıyız. Dostlarımız bir su gibi kıymetlidir. Bu değer in farkında olan insanların dostluğu ebedidir.

Zeynep Dila Mazlum 8/C

Eskişehir Gezisi

O gün Eskişehir'e gidecektik ve erken kalkmam gerekiyordu. Ama ben bunu bile bile gece ikiye kadar bilgisayar başında oyun oynamıştım. Artık gözlerim yorulmuştu, uyumam gerektiğini anlayıp oyun oynamayı bıraktım. İki tane alarmin yeterli olacağını düşünüp uykuya daldım. Fakat şu anda annemin "Seda!" diye bağırışlarıyla karşı karşıyaydım.

Çok geç uyanmıştım. Otobüsün kalkmasına az bir süre kalmıştı. Telefonuma art arda mesajlar geliyordu. Onları umursamayıp hemen hazırlanmaya başladım. Kulaklığımı çantama koyduktan sonra telefonumu ve çantamı da alıp hemen annemin yanına gittim. Babam ve ablam henüz uyanmamışlardı. Annem hızla bana bir şeyler yedirmeye çalışıyordu. Geç kalmamak için ağzıma hemen bir iki lokma atıp annemle arabanın

yanına doğru hızla yol aldık. Okula gelmiştik, çantamı ve telefonumu alıp anneme veda ettikten sonra hızla arkadaşlarımın yanında aldım soluğu.

Okulda sevilen bir öğrenciydim, kimseyle bir sorunum yoktu, herkesle iyi anlaşırdım. Yetişmemin mutluluğu ile arkadaşlarımla bir bankta oturmuş, hep birlikte sohbet ediyorduk. Biraz sonra otobüslere ilerlemeye başladık.

Otobüse ulaştığımızda hemen yerlerimizi aldık. Ben yakın arkadaşım Canan ile oturuyordum. Artık yola çıkıyorduk, tabii her şey yolunda giderse...

Yaklaşık dört saat sonunda nihayet Eskişehir'e gelebilmiştik. Hepimizin üstünde uyku mahmurluğu varken otel odalarımıza yerleştik. Odalar dört kişilikti; ben, Canan, Eda ve Asya ile birlikte kalıyordum. Bir süre sonra öğlen yemeği için aşağı inmiştik, bir masaya oturup yemeklerimizi yemeye başladık.

Görevli öğretmen olan Aslı Hoca -en sevdiğimiz öğretmen- rehber hocasıydı. Bir sorunumuz olduğunda hemen onun yanında alırdık soluğu. Bize bu günkü planımızı anlatıyordu. Bugün Odunpazarı'na ve ardından Masal Şatosu'na gidecektik. Ben buraya gelmeden önce Eskişehir'i biraz araştırmıştım. Odunpazarı'nı da biliyordum. Çok meşhur ve fotoğraflarında gerçekten çok güzel görünen bir yerdı. Orayı dolaştıktan sonra fotoğrafların yanılmadığını gördüm.

Sırada hepimizin heyecanla beklediği Masal Şatosu vardı. Herkes heyecanla otobüslere ilerliyordu. Biz de hemen otobüslerde yerimizi aldık. Nihayet gelmiştik.

Aslı Hoca'nın eşliğinde ilerlemeye başladık. Bizi do-laştıracak ve bilgilendirecek olan hocayla beraber devam ediyorduk. Hemen kendini biraz tanıtıp bizi gezdirmeye başladı, bir yandan da bize bilgiler veriyordu: "Merhaba çocuklar, sizi ben gezdireceğim. Benim adım Selim. İsterseniz hemen içeri girelim. Burası 9 Mart 2014 tarihinde çocukların algı dünyalarına hitap ederek hayal dünyalarını geliştirmek amacıyla açılmıştır. "Her Şey Çocuklar İçin!" sloganıyla açılan, her yaştan bireylerin içindeki çocuğu yaşatmak ve çocukların hayal gücünü geliştirmek amaçlanmıştır." Bize bu şekilde birkaç genel bilgi daha verdikten sonra yolculuğumuz artık bitmişti. Çok beğenmiştik burayı, açılma amacı çok güzeldi ve aynı zamanda tasarımı da çok muhteşemdi.

Daha sonra otobüsten inip odalarımıza çıkmıştık. Biraz dinlendikten sonra akşam yemeğine indik. Aslı Hoca da bizimle yemek yiyordu. Yemeklerimizi yedikten sonra odalarımıza çıkıp eşyalarımızı toplamaya başlamıştık. Bugün son günümüzdü, yarın sabah erkenden yola çıkacaktık.

Sabah normalden daha erken kalkmanız gerektiği için geç olmadan yattık. Rahat bir şekilde kalkabilmiştik. Kahvaltıya indik. Kahvaltımız bittikten sonra otobüslere ilerledik. Artık Eskişehir'e veda etmenin vakti gelmişti. Burayı çok sevmiştik.

Alanur Bili 8/B

Annelerimiz

Annelerimiz, bize en yakın olan kişilerdir, bizi hep korumaya çalışırlar. Bir anne düşünün ki bizi hep korumaya ve üzmemeye odaklanmış...

Bir hata yaptığımızda bize, "Bak kızım, bak oğlum, bu doğru değil." der annelerimiz. Hep haklı çıkarlar. Annelerimiz bize doğruyu gösterdikçe tersini yapmaya çalıştığımız olmuştur. Doğru olmadığını biliriz ama doğruymuş gibi davranırız. Ama onlar vazgeçmez, hep çabalarlar, hep arkamızda dururlar.

Onlar bize bu kadar ilgi gösterirken bizim onları dinlemememiz belki de onların canını yakıyordur, bilemeyiz ve bunu asla da belli etmezler. Bize zarar gelmesin diye ellerinden gelen her şeyi yaparlar. Bizlere de onları üzmemek, hatalarımızdan vazgeçmek düşer.

Ne olursa olsun, bütün acıları unuturuz ama anne acısını unutamayız. Onlar bizim en kıymetlimizdir, olmazsa olmazımızdır. Bazen zıtlaşırız ama sonunda bir yolunu bulur, düzeltiriz. Onlar şu koca dünyada güvenebileceğimiz tek varlıktır.

Hakan Efe Yüksel 8/B

Anılarım

Haziranın ilk haftasıydı, o gün canım çok sıkılmıştı. Boran'ı arayıp dışarı çıkalım mı, diye sordum. Boran kabul etti. Bisikletlerimizi alıp dışarı çıktık, görmediğimiz yerleri gezdik, sonra diğer arkadaşlarımız da bize katıldı.

Eğlenceli geçen bisiklet turundan sonra hep beraber bizim okulun bahçesine gittik, biraz oturup muhabbet ettikten sonra yiyecek bir şeyler almak için markete gittik. Biz yiyecekleri alırken Kerem bisikletlerin başında bekledi. Bir süre sonra döndük. Okul bahçesinde çimlerin üzerine oturup yiyeceklerimizi yedik. Çimlere sırt

Üstü uzanıp biraz dinlendikten sonra oyun oynamaya karar verdik. "Kumda biri var" isimli bir oyun biliyordum. Hemen anlatmaya başladım: Ebe gözlerini kapıyor, biz ona ses veriyoruz, o bize dokunmaya çalışıyor. Köre-beden iki farkı var: Bu oyunda yere birinin bastığını hissettiğinde "Kumda biri var!" deniyor ve istenilen yere çıkılabilir.

Oyun anlaşılınca oynamaya başladık ve saatlerce bu oyunu oynamaktan bıkmadık. Yorulup mola verdiğimizde arkadaşşıma şaka yapıp kaçmaya çalışırken ayağım ağaca takıldı ve ağzımı banka vurdum. Yere çok sert düşmüştüm. Sonra fark ettim ki ağzım kanıyor. Oan canım çok acıdı. Bir yandan ağlıyor, bir yandan da avuç dolusu kanı gördükçe çok korkuyordum.

Arkadaşlarım hemen yanıma geldiler ve "Korkma, sakın ol !" diyerek beni teselli ettiler. Önce bana biraz su verdiler, ağzımı iyice yıkadıktan sonra telefonla babamı aradılar. Babam hemen geldi , beni hastaneye götürdü. Kanımın akması bitmişti, hastanede önce röntgen çekildi, kırık var mı diye bakıldı. Ben o sırada iğne yapılacağını düşünerek korktum.

Allah'tan bir şeyim yoktu, hemen eve gelir gelmez yatıp uyudum. Sabah kalktığımda yastığımda kan vardı.

Bir hafta dinlendim. Bu sürede hiç konuşamadığım için konuşmayı unutacağımı sandım. Bundan sonra daha dikkatli olacağıma söz verdim.

Sudenur Aksü 8/C

Soğuk Bir Hava ve Sıcak Bir Yuva

Olamaz! Okula geç kalmıştım. Hemen giyinip evden çıkmam gerekiyordu ama okula yürüyerek gidersem daha fazla geç kalabilirdim. Ben de hemen giyinip babamı uyandırdım. Aceleyle evden çıktık. Babam arabayı çalıştırmak için kontağı çevirdi fakat çalışmıyordu. Babam birkaç kere daha çalıştırmayı denediyse de araba çalışmadı. Hava karlı ve çok soğuktu. Araba bu yüzden çalışmamış olabilirdi. Bu durumda tek seçeneğim yürümekti.

Babamla vedalaşıp, yürümeye başladım fakat yürümekte çok zorlanıyordum. Hava soğuk olduğu için kat kat giyinmiştim. Okula yaklaşmaya başladıkça, okula tek geç kalanın ben olmadığımı anladım.

Soluklanmak için otobüs durağının yanında durduğumda durağın köşesine çekilmiş, üşüdüğü her halinden belli olan bir çocuk gördüm. Üstündeki kıyafetler eski ve yırtıktı. Omzuna ince bir şal örtmüştü. Dişleri birbirine vuruyordu. Çocuğun bu hali beni oldukça üzmüştü ve onun bu halini göre göre çekip gitmek olmazdı. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Yedek olarak aldığım yün kazağı çantamdan çıkarıp çocuğa uzattım ve adını sordum. Ne adını söyledi, ne de kazağı aldı. Başını öne eğdi ve sustu. O sırada bir kadın geldi ve çocuğu elinden tutarak, "Gel oğlum, gidelim." dedi. Ben de kazağı çantama geri koyarak yoluma devam ettim.

Okula vardığımda dersin bitmesine yarım saat kalmıştı. Kapıyı çaldım ve öğretmenimden özür dileyerek sınıfa girdim. Üzgün ve düşünceli bir şekilde sırama oturdum. Neyi düşünüyordum biliyor musunuz? Otobüs durağının köşesine yumulmuş, o soğuktan tir tir titreyen çocuk gibi daha birçok insan var ve onların da sıcak bir yuvaya ihtiyacı var.

Eğer sıcak bir yuvamız varsa ve yaşam koşullarımız rahatsa halimize şükretmeliyiz, bugünlerimizin kıymetini bilmeliyiz.

İlyada Yeşilyaprak 8/B

Öteki Hayatlar

Hayatımda pek çok kez kendimi başkalarının yerine koydum. Benim onunki gibi bir hayatım olsaydı ne yapardım, diye düşündüm ama her zaman onun yerinde olmayı düşünmeye bile korktuğum birileri oldu. Çocukluğunu hem annesiz hem de babasız geçirmiş birileri... Kendimi onların yerine koymaya çalıştığımda "Allah kimsenin başına getirmesin!" deyip dururdum daima.

Bir tatil günü kahvaltıdan sonra bizim evin yukarısındaki caddeye çıktım ve yerde oturmuş, ağlayan bir çocuk gördüm, bir derdi olduğu belliydi. Ne olduğunu sorduğumda hemen kaçmaya çalıştı ama ben izin vermedim. Biraz zorla da olsa ona olanları anlattırmayı başardım ve aslında yerinde olmak istemeyeceğim kişilerden biri olduğunu anladım.

Annesi ve babası olmadan büyüdüğü yetimhanenin soğuk koridorlarından boğulmaya başlayıp kendisine

hiç de iyi davranmayan görevlinin zalimliğinden kaçtığı günden beri sokaklarda yaşamış. Bir gün yanına bir adam gelmiş ve “Eğer istersen seni bu durumdan kurtarabilirim.” demiş. Aile özlemiyle yanıp tutuşan minik Erdem, hemen adamla birlikte gitmiş. Çocuğu kandırarak evine götüren adam birkaç gün sonra gerçek yüzünü göstermeye başlayıp “Sen benim için para getireceksin, ben de sana yemek vereceğim ve yanımda barınacaksın!” demiş. Minik Erdem “Aç ve soğukta kalmaktansa dilenirim.” deyip kabul etmiş.

Bir gün topladığı paranın bir kısmıyla şeker ve çikolata aldığı için Erdem'i iki gün aç bırakıp sokağa atmış. Çocuk o an ne yapacağını bilememiş ve bir caddeye çekilip ağlamaya başlamış. Ben de o an gelmişim yanına.

Minik Erdem, yaşadıklarını anlattıktan sonra ben de gözyaşlarına boğuldum çünkü benim çok güzel bir çocukluğum vardı oysa Erdem benim o çocuk dünyamın güzelliğini hiç yaşamayacaktı.

Bugüne kadar onun gibi çocukların yanından geçerken biraz tedbirli davranarak biraz da burun kıvrarak onlara ne kadar haksızlık ettiğimi düşünmeye başladım. Acaba en azından şimdi onun için bir şeyler yapabilecek miydim?

Tuttum elinden. Bir trafik kazasında biricik oğlunu, gelinini ve torununu kaybeden Esmâ ninenin evine doğru yola koyulurken yüzünde hafif bir tebessümün parladığını fark ettim.

Gizli Görev

Kötü bir his, gecenin geç saatlerinde Berra'yı bir anda uykusundan uyandırdı. Ablası Leman'ın başına gelenlerden sonra aynı şeyi yaşamaktan korkup kendini evden dışarı attı.

Karanlık sokaklarda koşmaya başladı. Sanki bir şeylerden kaçıyordu. Berra arkasına bakmadan koşuyordu. Sonra sanki bir şey onu tutuyor gibi oldu. Bir şey onu kaçırmaya çalıştıkça daha sıkı tutuyordu. Berra'nın gücü tükenmek üzereydi. Yavaş yavaş bilinci kapanmaya başladı. Ona karşı gelen güce direnemiyordu. En sonunda yere kapaklandı.

Aradan yaklaşık iki saat geçmiş olmalıydı ki Berra uyandı. Düştüğü yerde öylece yatıyordu. Ağız biraz kanamıştı. Zorlanarak kalkıp evine doğru yol aldı. Eve girdiğinde şoke oldu, her yer darmadağın olmuştu. Birisi evini dağıtmıştı. Berra'nın elleri ve bacakları titremeye başladı. Korka korka odaları gezdi. Yatak odasına girdiği sırada birisi burnuna bez koyup Berra'yı uykuya daldırdı.

Uyandığında geniş ve ferah bir odada kocaman bir yatağın üzerinde yatıyordu. Kimse yoktu. Tam o sırada kapı çalındı ve içeriye yaşı oldukça ilerlemiş bir kadın girdi. Elinde tepsiyle yiyecek bir şeyler getirmişti. Sıcak bir ses tonuyla "Günaydın!" dedi. Berra panikle,

- Burası neresi? Siz kimsiniz? Ben neden burdayım?

- Her şeyi anlatacağım. Amacım sana zarar vermek değil. Aksine, sana yardımcı olmak. Ben Nergis Kadın. Seni kütüphaneme götürmek istiyorum. Hem sohbet ederiz hem de kitaplara bakarsın.

- Sana neden güveneyim? Adımı bile bilmiyorsun ve bana yardımcı olacağını söylüyorsun.

- Konu, ailen ve kendi geçmişin. Senin ismin de Berra. Eğer beni ailen gönderdi desem benimle gelir misin?

Berra bunu beklemiyordu. Nergis Kadın'a bir şans vermek istedi. Onun peşinden gitti. Uzun koridorlardan geçtiler. Sonunda oldukça yüksek olan duvarları boydan boya kitaplarla dolu kütüphaneye vardılar. Nergis Kadın söze girdi:

- Beni annen Selin ile baban Murat gönderdi. Onlar hakkında ne biliyorsun?

- En son ben dokuz yaşındayken kaçırıldılar ve o zamandan beri hiç onları görmedim. Şu an 18 yaşındayım. 15 yaşına kadar ablamla yaşadık. Sonra bir gece onu da kaçırıldılar. Ailemden kimsenin izini bulamadım.

- Annen ile baban Ukuran isimli bir krallıkta tutsak edilmiş. Hiç bu ismi duydun mu?

- Annem bana anlattığı masallarda hep oradan bahsederdi.

- Bundan yaklaşık 500 sene önce, dünyanın insanlar tarafından keşfedilmemiş bir yerinde krallıklar kurulmaya başlandı. Yani normal insanlardan daha farklı olan

kişiler biliyor burayı. Bu yerin ismi Pera yani kelime “öte” anlamına geliyor. Bu zamana kadar bir sürü krallık kuruldu. Bunların içinde kurulan en güçlü krallık Ukuran’dır. Ancak son 50 yıldır Pera’da krallıklar savaş içinde çünkü Ukuran hepsini sömürmek istiyor, diğerleri de topraklarını korumaya çalışıyor.

Berra’nın yüzü bembeyaz olmuştu. Öğrendiği o kadar şeye bir anda inanması bekleniyordu. Berra, daha öğrendiği bu şeyleri kabullenememişti ancak bir an önce işe koyulmalıydı.

Aradan aylar, mevsimler geçti. Aylar süren araştırmalar sonunda Berra gerçeği öğrenmek üzereydi. Yapbozun parçalarını birleştiriyormuş gibi sayfaları dağıtılmış bir kitabın sayfalarını tek tek birleştirdiler. Bir cuma günü Nergis Kadın, Berra’yı çağırdı. Kitapta yazan şu bölümü okudu: “Bugün 20 Ağustos 2055. Kraliçe Berra kendi kurduğu krallığının tahtının başına geçecek. Bütün halkı onu alkışlayacak. Halkı Kraliçe Berra ile gurur duyacak ve savaşlar son bulacak.”

Berra bunu okuyunca tek kelime edemedi. Savaşı bitirebilecek tek krallık Odium’du ve savaşlar ancak can verilerek biterdi. Eğer Ukuran’a galip gelirse hem anne babasını hem de tüm Pera’yı da kurtarmış olacaktı. İnsanlar Berra’ya çok güveniyordu ve şimdi ondan Odium’un başına geçmesi bekleniyordu. Geçmek zorundaydı, gücünü yüreğindeki iyilikten alarak savaşa dur diyecekti... Bu savaşa son verebilecek tek kişi Berra idi ve savaşlar hep kan dökülerek biterdi.

Yolunu Severek Yürüyeceksin

Kelimeler bir melodiyi anlatabilir mi? Ya da melodiler bir sözcüğü? Bunun cevabını ararken buldum kendimi. Dünyada yaşam mücadelesi veren insanlar, kendini daha tanıyamamış olan kişilikler... Dünya hep böyle midir, diye düşündüm. Önemli olan insanın kendisini tanıması ve hatalarından ders alarak yoluna devam etmesi değil midir?

Şu hayatta çaresiz olduğunda kendine bir sürü soru soruyorsun ya: Neden böyle, bir tek bende mi böyle, yalnız benim mi hayatımda sorunlar var? Yanıtlar senin bakış açında gizli.

Herkesin içini bir şeyler tırmalıyor aslında, herkesin hayatında bir şekilde sorunlar, kötüler, hayatı mahveden kişiler var. Kötü olan tek senin değil hepimizin hayatında.

Hayat sana önce konuyu anlatıyor, anlatıyor, sonra seni dertlerle sınıyor. Yollar çiziyor, yol gösteriyor, aralarında tek doğru var: Senin hayatındaki tüm hatalar ve onlardan aldığın dersler.

Yani diyeceğim o ki: Hata yapmadan hiçbir şey bilemezsin, kendini bile. Çünkü hayat böyledir, yıkılıp tekrar doğrulacaksın ki doğru yolda olduğundan emin olasın. Hayatta ne oluyorsa hepsinin mutlaka bir açıklaması vardır. Sen açıklayamazsın belki ama zaten hayatın sana bunun anlamını çoktan açıklamıştır. Sen özelsin ve sana ait olan yolu azimle, severek yürüyeceksin.

Ezgi Daban 8/F

Bir Zamanlar Fıstık

Doğduğumdan beri en yakın dostum biricik köpeğimdi. Onunla beraber yürüdüm, onunla beraber koştum. En yakın dostum, sırdaşım benim biricik Fıstık'ımdı. Arkadaşlarım sorduğunda onu anlata anlata bitiremezdim. Bazen okulda çok sıkıldığımda tek derdim eve dönüp Fıstık'la oynamak olurdu.

Oturduğumuz yer modern bir mahalleydi. İnsanlar birbirlerini tanırdı. Beni de çok efendi bir çocuk olarak bilirlerdi. Gelin görün ki hiç de öyle olmadığımı kendime kısa bir süre sonra kanıtladım.

Sonbahar aylarından birindeydik. Okullar açılalı 1-2 ay olmuştu. Yapraklar sararmış, hava soğumuştü. Fıstık ile mahallede yürüyüşe çıkmıştık. Genelde hep ormana, mezarlığın arkasına doğru yürürdük. Çünkü kimsecikler orada olmazdı, fakat o gün ayaklarım beni mahalle meydanında götürdü.

Etraf bomboştu. Mahalle sakinleri sanki ortadan kaybolmuş, ortalık hiç bu kadar ıssız ve sakin olmamıştı.

O sırada Eşref Emmi'nin kuyumcu dükkânının önün-

den geçmekteydik. Gözüme aniden bir ışık vurdu. Kafamı o yöne çevirmemle vitrinde duran gümüş bir saat gözüme çarptı. Saat güzelliğiyle göz kamaştırıyordu. İçeriye baktım. Hatta seslendim de. Eşref Emmi ortalıkta yoktu. Her ne kadar sadece bakmak için girsem de içimdeki karanlık taraf beni aniden dürttü, bana saati almamı söyledi.

Ben de öyle yaptım. Tahmin ettiğimden daha kolay olmuştu. Kimsenin ruhu duymamıştı. Fıstık havlayıp ortalığı ayağa kaldırıra dek... O an saati arka cebime atıp, hayat arkadaşımı da oracıkta bırakıp koşmaya başladım. Arkamdan koştu, havladı. O havladıkça insanlar dışarıya yöneldi. Mezarlığa doğru zikzaklar çize çize koşmaya başladım. İzimi kaybettirdim. Fıstık beni bulamadı, bulamazdı. Hava kararmaya başlamıştı. Ben de korktum, çok korktum. Çaresizce ağlamaya başladım. Sonra saat aklıma geldi. Saati arka cebimden çıkarıp düşünmeye başladım. Şimdi ne olacaktı? Aklima kurnazca bir fikir geldi. Ve tek çarenin bu olduğunu düşündüm. Saati kazağıma sürttüm ve taşa vurmaya başladım. Isırdım, dişlerim sızlayana dek ısırdım. Taşa vurdum, kazağıma sürttüm, ısırdım. Ve bir kez daha ve bir kez daha... Sonra taşlara sürüp sürüp toprağa buladım. Tüm gücümle en uzağa fırlatmaya çalıştım. Saat göremediğim bir yere düşmüştü.

Hava kararmıştı. Eve doğru koşmaya başladım. Fakat karanlıkta koşmak kesinlikle olacakları düşünmekten daha zordu.

Yolda kazağımı çalılara sürtmeye başladım. Yırtılana dek... Ve aynı sevgili Fıstık'ımın sevdiği gibi toprakta yuvarlandım. Pantolonum tam istediğim gibi koşarken çalılara takıldı. Her yanım çizik çizik olmuştu, canım da epey yanmıştı. Eve vardığımda beni bu halde gören ailem sakin kalamadı. Bana olanları sordular. Ki ben onların sandığı gibi korkudan değil, pişmanlıktan ağlıyordum. Hıçkırmaya başladım. Ben hıçkırınca sorularına da son verdiler. Az da olsa rahatladım. Bir şey eksikti. Ya da biri demeliyim: Fıstık...

Fıstık ortalıkta yoktu. Ona ne olmuştu? Tam o sırada Fıstık içeri girdi. Köşeye geçip bana "Sen ne yaptın böyle?" der gibi bakıyordu. Birkaç kez hırladı. Ve ben yatağıma koştum. Gözlerim yaşların arasında kapandı ve nihayet gün bitti.

Ertesi sabah mahalleli ayağa kalkmıştı. Eşref Emmi ortalığı ayağa kaldırmıştı. Yaşlı bir kadın beni gördüğünü söylemiş, Eşref Emmi burnundan soluyordu. Beni görünce kollarıma yapıştı. Bense ağlayarak tam oracıkta sevgili dostuma ihanet ettim. "Saatinize bakmaktı amacım. İçeri girip size seslendim. Siz yoktunuz ve Fıstık bir anda şaşırdı. Saatinizi çaldı ve koşmaya başladı. Arkasından koşuyordum. Ormanda bir yerde izini kaybettim. Herhalde ormanda bir yerdedir. Çünkü akşam eve döndüğünde saati bulamadım. Ne olur ona zarar vermeyin!"

Ormana koştular, hırpalanmış saati buldular. Herkes bana inanmıştı. Rolümü iyi oynamış, planımı yutturmuş-tum. En acısı da saati bulduklarında "Dişlerini geçirmiş."

diye söyledikleri küfürleri duymaktı.

Bir sabah kalktım ki Fıstık ortalıkta yok. Babam evden atmıştı. Ve birkaç gün Fıstık'ı görmedim. Bir sabah uyandığımda annem “yol kenarı” , “Fıstık” , “taş” kelimelerini kullanarak babamla tartışırken pijamalarımı kendimi sokağa attım. Meğerse Eşref Emmi ve mahalledekiler Fıstık'ı taşlamışlar. Yol kenarında bir köpek cesedi vardı. Yoldan geçenler için o sıradan bir köpekti belki ama o benim dostum ve aynı zamanda biricik köpeğimdi. Yanına eğildim. Son bir kez kan bulaşmış tüylerini okşadım, çünkü o bunu çok severdi. Ne zaman tüylerini okşasam bana karnını çevirir ve karnını okşatırdı. Bu sefer dönmedi. Ve onun tek suçu benim gibi bir çocuğu tüm kalbiyle sevmekti. Artık atmayan kalbiyle sevmek... Kulağına eğilip titrek bir sesle bir şeyler söylemek sanırım en büyük cezamdı. “Özür dilerim Fıstık. Bir daha asla iftira atmayacağım. Yalan söylemeyeceğim ve de suçumu, cezam her ne olursa olsun kabulleneceğim. Geri dönersen...”

Biraz bekledim. Biraz daha... Ve biraz daha... Ne kadar beklediğimi hatırlamıyorum. Cevap vermedi. Ayağa kalkıp elimi ya da yüzümü yalamadı. Şimdi beni görenler “Ne büyük adam!” diyorlar ama ben kendimi biliyorum. Aradan onca yıl geçmesine rağmen girdiği rüyalarımnda bazen havlar, bazen konuşur, bazen sokularak beni affettiğini söyler. En çok sokulduğu rüyaları severim, yüzümü yalayıp karnını okşattığı... Bana eski güzel zamanları hatırlatır.

Ayırım

Bir varmış, bir yokmuş günlerden bir gün Edi isimli bir dev varmış. Kendine hiç güvenmezmiş. Başkalarının dediğini çok umursarmış. İnsanlar ona çirkin sözler söylerlermiş, bu da Edi'yi çok üzermiş.

Edi, Ahmet isimli bir çocukla tanışmış. Önce ikisi de birbirinden korkmuşlar. Ama biraz konuştuktan sonra bu korkunun anlamsız olduğunu anlamışlar. Zamanla çok iyi arkadaş olmuşlar ama Ahmet'e herkes, "Neden o devle arkadaşsın? O çok kötü biridir." diyormuş. Ahmet de buna çok üzülüyormuş.

Acaba ben bir devle arkadaş olmamalıyım diye kendine sormuş. Bu konu üzerine çok düşünmüş ve Edi'yle konuşmaya karar vermiş. Edi, Ahmet'in ona eğlenceli bir şeyler anlatacağını sanarak yanına gelmiş. Edi, artık insanlara daha iyi bir gözle bakmaya başlamışken Ahmet, artık onunla arkadaş olmak istemediğini söylemiş, Edi çok üzülmüş.

Aradan biraz zaman geçmiş ve kasabada bir sel olmuş. Bunu devlerin olduğu dağdan gören Edi, Ahmet'in ona söylediklerine rağmen yine de insanlara yardım etmiş ve bütün insanları kurtarmış. Artık insanlar Edi'nin gereksiz, çirkin bir yaratık olduğu düşüncesinden vazgeçmişler.

Kasabalı bu dünyada görünüşten daha önemli şeyin olduğunu görmüşler: İyi Bir Kalp!

Hayvan Dostlarımız

Bildiğiniz gibi sokaklarda, caddelerde, şehirlerde, ülkelerde ve dünyada sayamayacağımız kadar hayvan dostlarımız var. Öğrendim ki onlardan bir tanesinin size mesajı var.

Sokak kedisi: Evet, ben bir sokak kedisiydim aç bir şekilde bir çöp kutusunun önünde soğuktan ölmeden önce tüyleri yıpranmış, kirlenmiş, pis bir kedi... Evet, ben sokak kedisi olabilirim ama bu beni çöpten yemek bulmaya, susuz kalmaya, soğuktan hareket edemeyecek kadar üşümeye mecbur kılmamalı.

Evlerin açık pencerelerinden sıcakık yuvalarında kıvranıp uyuyan kedileri her gördüğümde, "Ben de onlar gibi olsaydım ne olurdu?" diye düşünüyorum fakat doğru ya unuttuğum bir şey vardı: Onlar cins kedi, ben ise bir sokak kedisiydim. Evet, bu benim suçum değildi ama ben sokak kedisiydim.

Ben şimdi çöpün yanında ölmüş bedenimi düşündüğümde ölmeden önce açlıktan, susuzluktan nasıl acı çektiğimi de tüm ayrıntılarıyla hatırlıyorum. Şu anda ben ölmüş olabilirim fakat başka arkadaşlarım da benim yaşadıklarımı yaşamasını istiyorum.

Lütfen, evinizin önüne ara sıra bir kap yemek, bir kap su koyun. Hayatta kalmak için cins olmak şart mı, ya da güzel görünmek? Biz size "Bizi sahiplenin!" demiyoruz, tek isteğimiz, bir kap su ve bir kap yemek.

İrem Keser 8/C

Kendi Hikâyemin Başrolündeyim

Yalnızlığa kabuk tutmuş hayatıma girerek huzura bağlamıştın kalbimi. Çoğu insanın taştan sandığı kalbimin taştan olmadığını hissetmiş miydin? İçinde ağlayan çocuğun çığlıklarını duymuş muydun acı dolu kalbimin? Sevebileceğime inanmış mıydın ilk görüşte?

“Kendini sev çünkü bu sensin, kendini sev çünkü sen hataların ve kusurlarınla kusursuzsun, kendini sev çünkü sen kendine tek yardımcı olabilecek kişisin.” diyerek haykırmıştın.

Kim olduğun, nerede doğduğun, ten rengin, boyun, kilon ne olursa olsun kendini sev.

Kendine değer vererek sesini bul. Seni nelerin mutlu ettiğini, kalp atışını nelerin hızlandırdığını öğren. Kendi galaksindeki en parlak yıldız olup karanlık geceyi aydınlat ve unutma ki bu senin hikâyem ve başroldeki de sensin.

Şimdi ben, kendi hikâyemin başrolündeyim ve karanlık geceyi aydınlatmakla meşgulüm.

Güven

Güven, kazanılması zor ama kaybedilmesi en kolay duygudur benim için. Bilirsiniz, Shakespeare'in bir sözü vardır: "Güven ruh gibidir, terk ettiği bedene asla geri dönmez." Çok da doğru söylemiş.

Güven bir kişiye bir kez verilir. Güvendiğiniz kişi bazen güveninizi hak etmeyebilir. Zorla hiç kimsenin güvenini sağlayamazsınız. O insan size karşı güven duygusu hissetmiyorsa bırakın hissetmesin. Siz hiç kimsenin güvenine muhtaç değilsiniz. Zaten zorla edinilmiş bir güven, güven değildir. Size faydasından çok zararı vardır o güvenin. İnsanlar bazen sevdikleri için, bazen sevildikleri için, bazen de sadece güvenmiş olmak için güvenirliler. Ancak kime güvenilebileceğimizi dikkatli seçmeliyiz. Güvenimizi zedeleyen kişi çoğu zaman dostlarımızdır. Çünkü en çok dostlarımıza güveniriz.

Bizim için önemli olan insanları iyi seçmeliyiz çünkü sırlarımızı genellikle güvendiğimiz kişilere anlatırız. Güvenmemeyi, güvendiğin insanların öğrettiği bu hayatta Tolga Akpınar'ın da dediği gibi, "Kaleme bile sırrını verme gider, kâğıda yazar."

2019'da
Çıkan
İlk Kitabımız

Yaz Dostum

Genç Şair ve Yazarlar

1

